Onlar Yalancı, Onlar Hırsız, Onlar Asi, Onlar Kahraman
Onlar İnsanlığın Kaderini Belirleyecek 100 Genç...

THE 100

KASS MORGAN

GO!

GERİ SAYIM BAŞLADI.

2:48... 2:47... 2:46...
Bellamy, hayatı boyunca aptalca işlere kalkışmıştı ve şimdi durmaya hiç niyeti yoktu.

1:32... 1:31... 1:30...
Glass, bundan sağ çıkamayacağını biliyordu. Ama en azından onu son bir kez görebilirdi.

0:45... 0:44... 0:43...
Wells, sevdiği kıza baktı. Belki bir gün onu affederdi.

0:03... 0:02... 0:01...
Clarke gözlerini kapattı. Ölüm vakti gelmiş miydi?

GO!

KASS MORGAN

Çeviren: Arın Zengin

GOI

1

Clarke

Kapı, kayarak yana doğru açıldı ve Clarke, idam vaktinin geldiğini anladı.

Bakışları, gardiyanın botlarına kilitlenmişti. Kendisini bir korku dalgasına, umutsuz bir panik seline hazırladı. Ama dirseklerinin üzerinde doğrulup terden sırılsıklam olmuş yatağından kalktığında, hissettiği tek şey rahatlamaydı.

Bir gardiyana saldırdıktan sonra tek kişilik hücreye alınmıştı ama Clarke için yalnızlık diye bir şey yoktu. Her yerde sesler duyuyordu. Karanlık hücresinin köşelerinden ona sesleniyor, kalp atışlarının arasındaki sessizliği dolduruyorlardı. Aklının en derin, en gizli köşelerinden çığlıklar yükseliyordu. Arzuladığı şey ölüm değildi, ama o sesleri durdurmanın tek yolu buysa, ölmeye hazırdı.

Yönetime ihanetten hapse atılmıştı ancak gerçek, kimsenin hayal edemeyeceği kadar korkunçtu. Hatta mucizevi

bir şekilde yeniden yargılanıp affedilse bile içi rahat etmeyecekti. Hiçbir hücre duvarı, anıları kadar kasvetli değildi.

Gardiyan, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken boğazını temizledi. "319 numaralı mahkûm, lütfen ayağa kalkın." Gardiyan, beklediğinden gençti. İnce, uzun vücuduna bol gelen üniforması, rütbesiyle tezat oluşturuyordu. Askerdeyken verilen yiyecek, Koloni'nin fakir dış bölge gemileri Walden ve Arkadya'daki yetersiz beslenmenin izlerini silmeye yetmiyordu.

Clarke, derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

Gardiyan, mavi üniformasının cebinden bir çift metal kelepçe çıkararak, "Ellerini uzat," dedi. Clarke, gardiyanın teni tenine sürtündüğünde ürperdi. Onu yeni hücreye getirdiklerinden beri değil birine dokunmak, yeni bir insan bile görmemişti.

Gardiyan, "Çok mu sıkı oldu?" diye sordu. Sesindeki kaba saba tonla çelişen bir parça şefkat, Clarke'ın göğsünü acıttı. Hücre arkadaşı –ve aynı zamanda tek arkadaşı– olan Thalia'dan başkası ona merhamet göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Başını salladı.

"Yatağa otur. Doktor yolda."

"Burada mı yapacaklar?" diye soran Clarke, boğuk ve çatlak bir sesle konuşmuştu; kelimeler boğazını acıtıyordu.

Eğer bir doktor gelecekse, bu, onu yeniden yargılamaktan vazgeçtikleri anlamına geliyordu. Buna şaşırmamalıydı. Koloni Hukuku'na göre yetişkinler, mahkûmiyetin hemen

ardından idam ediliyordu. Küçükler ise on sekiz yaşına gelene kadar hapsediliyor, ardından onlara savunmalarını yapmaları için son bir şans veriliyordu. Ancak son zamanlarda insanlar, birkaç yıl önce olsa affedilecek suçlar nedeniyle yeniden yargılanmalarına birkaç saat kala idam ediliyordu.

Yine de bunu hücresinde yapacak olmalarına inanmak zordu. Garip bir şekilde, tıp stajyerliği sırasında fazlaca zaman geçirdiği hastaneye son bir kez gitmeye can atıyordu. Duyularını tamamen yitirmeden önce, dezenfektan kokusu ve havalandırmanın uğultusu gibi tanıdık bir şeyler hissetmek istiyordu...

Gardiyan, onun gözlerine bakmadan konuştu: "Oturman gerekiyor."

Clarke, birkaç kısa adım attı ve küt! diye dar yatağının ucuna oturdu. Hücredeyken, zaman kavramını yitirmiş olduğunu bilse de burada tek başına neredeyse altı ay geçirdiğine inanmak zordu. Thalia ve üçüncü hücre arkadaşı Lise –Clarke'ı alıp götürdükleri zaman ilk defa gülümseyen kız– ile geçirdikleri yıl, şimdi ona çok uzaklarda kalmış gibi geliyordu. Ama bunun başka bir açıklaması yoktu. Bugün, on sekizinci doğum günü olmalıydı ve Clarke'ı bekleyen tek hediye, kalbi durana kadar kaslarını felç edecek bir şırıngaydı. Sonrasında cansız bedeni uzaya bırakılacak ve galakside sürüklenip duracaktı; Koloni'nin geleneği buydu.

Kapının önünde bir siluet belirdi ve ince, uzun bir adam hücreye girdi. Omuzlarına kadar inen beyaz saçları, Clarke'ın onun laboratuvar ceketinin yakasındaki rütbe

işaretini görmesini engelliyordu. Ancak onun Konsey'in baş tıbbi danışmanı olduğunu anlaması için işarete ihtiyacı yoktu. Hapse girmeden önce, yılın büyük bir bölümünü Dr. Lahiri'yi gölgesi gibi izleyerek geçirmişti; ameliyatta onun yanında durduğu saatlerinse sayısını bile bilmiyordu. Diğer stajyerler Clarke'ın görevini kıskanıyorlardı. Dr. Lahiri'nin Clarke'ın babasının en yakın arkadaşlarından biri olduğunu öğrendiklerinde –en azından ailesi idam edilmeden önce öyleydi– doktoru adam kayırıyor diye şikâyet etmişlerdi.

Dr. Lahiri, "Merhaba Clarke," dedi hoş bir şekilde. Sanki onunla hücrede değil de hastane yemekhanesinde selamlaşıyordu. "Nasılsın?"

"Birkaç dakika sonra olacağımdan daha iyiyim, galiba."

Dr. Lahiri, eskiden Clarke'ın kara mizahla dolu esprilerine gülümserdi ama bu kez yüzünü buruşturup gardiyana dönmüştü. "Kelepçeleri çıkarıp, bize bir dakika izin verebilir misin lütfen?"

Gardiyan, huzursuzca kımıldandı. "Onun başında durmam gerekiyor."

Dr. Lahiri, abartılı bir sabırla "Kapının hemen arkasında bekleyebilirsin," dedi. "On yedi yaşında, silahsız bir kızla başa çıkabilirim herhalde."

Gardiyan, gözlerini Clarke'tan kaçırarak kızın kelepçelerini çıkardı ve Dr. Lahiri'yi başıyla çabucak selamlayıp dışarı çıktı.

"On sekiz yaşında silahsız bir kız demek istedin herhalde," dedi Clarke, zorlama olduğunu düşündüğü bir gülüm-

semeyle. "Yoksa hangi yılda olduğumuzu bilmeyen deli bilim adamlarına mı döndün?" Babası öyleydi. Evlerindeki yirmi dört saatlik ışıkları programlamayı unutup işe sabaha karşı dörtte giderdi. Sonra da çalışmaya dalar, geminin koridorlarının bomboş olduğunu fark etmezdi.

"Sen hâlâ on yedi yaşındasın, Clarke," dedi Dr. Lahiri. Genelde ameliyattan sonra uyanan hastalarına sakladığı sakin bir sesle konuşuyordu. "Üç aydır hücredesin."

Paniğe kapıldığını gizleyemeyen Clarke, "O zaman burada ne işin var?" diye sordu. "Yasalara göre on sekiz yaşıma gelene kadar beklemeniz gerekiyor."

"Planlarda bir değişiklik oldu. Sadece bunu söylemeye yetkim var."

"Yani, beni idam etmeye yetkin var ama konuşmaya yetkin yok, öyle mi?"

Dr. Lahiri'yi anne babasının duruşmasında izlediğini hatırladı. O zaman, adamın yüzünde katı bir ifade vardı. Clarke, onun yöntemleri onaylamadığı için bu ifadeyi takındığını düşünmüştü ama şu anda bundan emin değildi. Dr. Lahiri, onları savunmamıştı. Tıpkı diğerlerinin savunmadığı gibi. Konsey, Phoenix'in en zeki bilim insanlarından olan anne ve babasını Gaia Doktrini'ne –Felaket'ten sonra çıkarılan, insan ırkının devamını koruma altına alan kurallara– aykırı davranmaktan ötürü suçlu bulurken, orada sessizce oturmuştu. "Ya ailem, onları da sen mi öldürdün?"

Dr. Lahiri gözlerini kapattı; sanki Clarke'ın sözleri ses olmaktan çıkıp gözle görülebilir, tuhaf bir şeye dönüşmüş-

tü. Gözlerini açıp Clarke'ın yatağının ucundaki tabureyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Clarke cevap vermeyince, Dr. Lahiri gidip karşısına oturdu. "Kolunu görebilir miyim lütfen?"

Göğsünün sıkıştığını hisseden Clarke, kendisini nefes almaya zorladı. Dr. Lahiri, ona yalan söylüyordu. Bu çok acımasızca ve iğrençti ama bir dakikaya bitecekti.

Kolunu ona doğru uzattı. Dr. Lahiri, elini ceketinin cebine attı ve antiseptik kokan bir bez çıkardı. Bezi Clarke'ın kolunun iç kısmına sürerken kız, titredi. "Merak etme. Canını yakmayacak."

Clarke, gözlerini kapattı.

Gardiyanlar, onu Konsey Odası'ndan dışarı çıkarırken Wells'in ona acıyla bakışını hatırladı. Duruşma sırasında içini kemiren öfkesi çoktan dinmişti. Wells'i düşünmek, vücuduna hiçliğe karışmadan önce, yeni bir ısı dalgası göndermişti. Tıpkı sönerken son kez ışıldayan bir yıldız gibi... Ailesi ölmüştü ve hepsi Dr. Lahiri'nin suçuydu.

Dr. Lahiri kolunu kavradı, parmakları damarını arıyordu.

Yakında görüşürüz anne, yakında görüşürüz baba...

Doktor, kolunu iyice sıkmaya başlamıştı; işte buraya kadardı.

Clarke, bileğinin içinde bir iğne hissettiğinde derin bir nefes aldı.

"İşte bu kadar. Hazırsın."

Clarke'ın gözleri, bir anda açıldı. Aşağıya bakınca koluna takılmış metal bileziği gördü. İrkilerek elini üzerin-

de gezdirdi, derisine bir düzine minik iğne bastırılıyordu sanki.

Doktordan uzaklaşarak telaşla "Nedir bu?" diye sordu.

Dr. Lahiri, "Gevşe," dedi, sinir bozucu bir rahatlıkla. "Bu, bir verici. Solunumunu, kan değerlerini takip edecek ve birçok yararlı bilgi toplayacak."

"Kimin için yararlı bilgi?" diye sordu Clarke. Aslında yanıt, midesinde gitgide büyüyen korkuda şekilleniyor olsa da kendisini tutamamıştı.

"Bazı heyecan verici gelişmeler yaşandı," dedi Dr. Lahiri. Sesi, Wells'in babası, Şansölye Jaha'nın Anma Günü konuşmalarının içi boş bir taklidi gibiydi. "Gurur duymalısın, bunların hepsi ailen sayesinde oldu."

"Ailem, vatana ihanetten idam edildi."

Dr. Lahiri, ona kınayarak baktı. Bir yıl önce bu, Clarke'ın utançtan yerin dibine girmesine neden olurdu ancak bu kez bakışlarını kaçırmamıştı. "Bunu mahvetme Clarke. Doğru şeyi yapmak, ailenin işlediği korkunç suçu telafi etmek için bir şansın var."

Clarke'ın yumruğu doktorun yüzüne indiğinde tok bir çatırtı geldi, kafasının duvara çarpmasıyla bunu bir gümbürtü takip etti. Gardiyan saniyeler içinde göründü ve Clarke'ın ellerini bükerek arkasında birleştirdi. "İyi misiniz efendim?" diye sordu Dr. Lahiri'ye.

Dr. Lahiri, yavaşça doğruldu, Clarke'a bakarken çenesini ovuşturuyordu. "En azından oraya vardığında kendini diğer çocuk suçlulardan koruyabileceğini biliyoruz artık."

Clarke, gardiyanın elinden kurtulmaya çalışırken, "Nereye vardığımda?" diye homurdandı.

"Hapishaneyi bugün boşaltıyoruz," dedi Dr. Lahiri. "Yüz şanslı suçlu, tarih yazma fırsatını yakalıyor." Ağzının köşeleri kıvrılarak bir sırıtmaya dönüştü. "Dünya'ya gidiyorsun."

2

Wells

Şansölye yaşlanmıştı. Wells'in babasını son görüşünün üzerinden yaklaşık altı hafta geçmiş olmasına rağmen, yaşlanmış görünüyordu. Şakaklarındaki saçlar daha da beyazlaşmış, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti.

Şansölye, bezginlikle iç çekerek "Artık bana bunu neden yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu.

Wells, sandalyesinde döndü. Gerçek, dilinin ucuna kadar gelmişti. Babasının yüzündeki hayal kırıklığını yok edebilmek için her şeyini verebilirdi. Ama işini şansa bırakmak istemiyordu, önce cesur planının gerçekten işe yarayıp yaramadığını öğrenmeliydi.

Odaya bir göz atarak, belki de son kez gördüğü kutsal emanetleri inceledi. Bir vitrinin içindeki kartal iskeletini... Louvre Müzesi'ndeki yangından kurtarılmış birkaç tabloyu... İsimleri daima Wells'in içini sızlatan ve artık var olmayan güzelim şehirlerin fotoğraflarını... Tüm bunları zihnine kazımaya çalışarak bakışlarını babasınınkilerden kaçırdı.

"Bu bir meydan okuma mıydı? Arkadaşlarına hava atmaya mı çalışıyordun?" Şansölye, Konsey duruşmalarında kullandığı alçak ve düzgün sesle konuşuyor, sonra kaşını kaldırarak konuşma sırasının Wells'e geldiğini işaret ediyordu.

"Hayır, efendim."

"Kendini mi kaybettin? Uyuşturucunun etkisinde miydin?" Durum farklı olsa, Wells, babasının sesindeki umutlu tonu eğlenceli bulabilirdi. Ama Şansölye'nin gözlerindeki bakış, hiç de komik değildi. Wells'in, annesinin cenazesinden bu yana görmediği bu bakıştan hem şaşkınlık hem de bezginlik okunuyordu.

"Hayır, efendim."

Wells, bir an babasının koluna dokunmak istedi ama –kelepçeleri dışında– bir şey, onun masanın diğer yanına uzanmasını engelledi. Tahliye Geçidi'nin etrafında toplanmış, sessizce annesine son vedalarını ederken bile aralarındaki iki metrelik mesafeyi aşamamışlardı. Sanki Wells ve babası, yaslarının kuvveti birbirini iten birer mıknatıstılar.

"Nedeni politik miydi?" Şansölye, bu soruyu sorarken biraz geri çekildi. Düşüncesi, bir el olup onu itmişti sanki. "Walden'dan ya da Arkadya'dan biri mi yaptırdı bunu sana?"

"Hayır, efendim," dedi Wells, kızgınlığını gizleyerek. Görünüşe göre babası, son altı haftayı Wells'i kafasında bir tür asi olarak yeniden biçimlendirmeye çalışarak geçirmişti. Anılarını tekrar programlayarak, eskiden sınıf birincisi ve şimdilerde en üst rütbeli subay adayı olan oğlunun, neden tarihteki en büyük kamu kuralı ihlaline imza attığını anla-

maya çalışıyordu. Ama gerçek bile babasının şaşkınlığını gideremezdi. Şansölye'ye göre hiçbir şey Cennet Ağacı'nı, dünyadan topluca göç ettikten sonra Phoenix'e taşınan fidanı, ateşe vermeyi haklı kılamazdı. Ancak Wells'in seçme şansı olmamıştı. Clarke'ın Dünya'ya gönderilen yüz kişiden biri olduğunu öğrendiğinde, onlara katılmak için her şeyi göze almıştı. Şansölye'nin oğlu olduğundan, ancak en bariz ihlal hapse girmesine yol açabilirdi.

Wells, Anma Töreni'nde üzerine dikilmiş yüzlerce gözün yarattığı baskıyı hissederek kalabalığın arasından yürüdüğünü, titreyen eliyle çakmağı cebinden çıkararak karanlıkta parıldayan bir kıvılcım yaktığını hatırladı. Alevler, bir anda ağacı sararken herkes sessizce bakakalmıştı. Aniden yaşanan kargaşada muhafızlar hızla öne atılsa da sürükleyerek götürdükleri kişinin Wells olduğunu görmeyen kalmamıştı.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Şansölye, kuşkuyla. "Bütün salonu yakabilirdin, içindeki herkesi öldürebilirdin."

Yalan söylemek daha iyiydi. Babasını, bunu meydan okumak için yaptığına inandırması daha kolaydı. Belki de *uyuşturucunun* etkisindeymiş numarası yapmalıydı. Şansölye'ye göre her iki senaryo da her şeyi bir kız için riske attığı gerçeğinden daha mantıklıydı.

Hastanenin kapısı ardından kapandı ama Wells'in gülüşü, yüzünde donup kalmıştı. Kendini gülümseyebilmek için o kadar zorlamıştı ki yüzündeki kaslara kalıcı zarar vermiş gibi

görünüyordu. İlaçlar yüzünden gözleri pek iyi görmeyen annesi, büyük olasılıkla bu gülümsemeyi gerçek sanmıştı. Wells'in amacı da buydu zaten. İçinden acı dolu ama zararsız yalanlar döküldükçe annesi, ellerini tuttu. "Evet, babamla aramız iyi." Babasıyla haftalardır doğru dürüst konuştuğu yoktu ama annesinin bunu bilmesi gerekmiyordu. "Daha iyi olduğunda *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyişi ve Çöküşü*'nü bitiririz." Ancak annesinin son cilde gelemeyeceğini ikisi de biliyordu.

Wells, hastaneden çıktı ve –neyse ki– boş olan B güvertesine doğru yürümeye başladı. Bu saatte, insanlar ya özel eğitimlerde ya işte ya da takas pazarında olurlardı. Onun da normalde en sevdiği ders olan tarih dersinde bulunması gerekiyordu. Roma ve New York gibi antik şehirler hakkındaki hikâyeleri hep sevmişti. Bu şehirlerin baş döndürücü zaferleriyle ancak büyük çöküşleri yarışabiliyordu. Ama mesaj kutusunu muğlak taziye mesajlarıyla dolduran sınıf arkadaşlarıyla iki saat geçirmek istemiyordu. Annesi hakkında konuşabileceği tek kişi, son zamanlarda ona garip bir şekilde mesafeli davranan Glass'tı.

Wells, kütüphaneye vardığını fark ettiğinde kaç dakikadır kapının önünde durduğunu bilmiyordu. Tarayıcının kimlik tespiti için gözlerini taramasına izin verdi, cevabı bekledi ve başparmağını düğmeye bastırdı. Kapı, Wells'e büyük bir iyilik yapıyormuş gibi, o içeri girinceye kadar açık kaldı ve arkasından gürültüyle kapandı.

Çocuk, durağanlığın ve gölgelerin sıkıntısı üzerine çöker-

ken, derin bir nefes aldı. Felaket'ten önce Phoenix'e taşınan kitaplar, çürümeyi büyük ölçüde yavaşlatan oksijensiz kutularda saklandığından, yalnızca birkaç saatliğine ve kütüphanede okunmak zorundaydı. Yirmi dört saatlik ışıklardan gizlenmiş olan muazzam oda, oldukça loştu.

Wells, kendini bildi bileli pazar akşamlarını burada, annesiyle geçirirdi. Küçükken annesi ona yüksek sesle kitap okurdu, büyüdüğünde ise beraber kitap okumaya başlamışlardı. Ama annesinin hastalığı ilerleyip baş ağrıları arttıkça Wells ona kitap okumaya başlamıştı. Annesi hastaneye yatmadan önceki gece *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyişi ve Çöküşü*'nün ikinci cildine yeni başlamışlardı.

Wells, İngiliz Dili bölümü ile karanlık arka köşeye sıkıştırılmış Tarih bölümünün arasında zikzak çizdi. Koleksiyon, olması gerekenden küçüktü. İlk koloni hükümeti Phoenix'e dijital metinler yüklenmesi için çalışmıştı ancak birkaç yüzyıl sonra bir virüs, dijital arşivlerin çoğunu silmişti ve geriye kalan kitaplar, yalnızca özel koleksiyonlardakilerdi. İlk kolonicilerden yeni nesillere kalan aile yadigârlarıydı bunlar. Son yüzyıl boyunca eski eserlerin çoğu, kütüphaneye bağışlanmıştı.

Wells, tarayıcının hizasına gelinceye kadar çömeldi. Başparmağını kilide bastırdı ve cam, bir ıslık sesiyle vakum mührü kırarak açıldı. *Gerileyiş ve Çöküş*'ü almak üzere elini uzattı ama birden durakladı. Kitapta anlatılanları annesine anlatmak için okumaya devam etmek istedi. Ancak bunu yapmak, annesinin mezar taşıyla hastane odasına gidip ona taşın üzerine ne yazacağını sormaktan farksız olurdu.

"Kutuyu açık bırakmamalısın," dedi bir ses, arkasından.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Wells. Sesi, elinde olmadan sert çıkmıştı. Ayağa kalktı ve gözlerini ona dikmiş bakan tanıdık bir kız gördü. Hastanedeki stajyer doktordu bu. Wells, onu görünce hastaneyi hatırlamış, rahatsız olmuştu. Kütüphane, mide bulandıran antiseptik kokularını ve bir hayat belirtisinden çok ölüme geri sayımı çağrıştıran kalp monitörünün sesini unutmaya gittiği yerdi.

Kız bir adım geri gidip başını kaldırınca sarı saçları yan tarafına döküldü. "Ah, sen miydin?" dedi. Wells, kızın onu tanıdığı için ayılıp bayılmasına ve arkadaşlarına kornea mesajı attığı anlamına gelen hızlı göz hareketlerine hazırladı kendini. Ama bu kız, gözlerini ona dikmişti. Sanki Wells'in özellikle sakladığı düşünceleri ortaya çıkarmak için beynini tabaka tabaka soyarak içine bakıyordu.

"O kitabı istemiyor muydun?" diye sordu, başıyla *Gerileyiş ve Çöküş*'ün bulunduğu rafı göstererek.

Wells, başını sallayarak "Başka zaman okurum," dedi.

Kız, bir an sustu. Ardından "Bence onu şimdi almalısın," dedi. Wells'in çenesi gerildi ama bir şey söylemedi. Bunun üzerine kız, konuşmaya devam etti: "Eskiden seni annenle birlikte burada görürdüm. Bence bunu ona götürmelisin."

"Babamın Konsey'in başında olması, bana üç yüz yıllık bir kuralı bozma hakkını vermez," dedi Wells. Üslubunu sertleştirmek için biraz küçümseyici bir tavır takınmıştı.

"Birkaç saatten bir şey olmaz. Havanın etkilerini abartıyorlar."

Wells, kaşını kaldırdı. "Peki ya çıkıştaki tarayıcı? Onun gücünü de abartıyorlar mı?" Phoenix'teki birçok halka açık yerin kapısında istenilen her teknik özellikte programlanabilen tarayıcılar vardı. Kütüphanedeki tarayıcı, kimse dışarıya gizlice kitap çıkarmasın diye kapıdan çıkan her insanın moleküler bileşimini kontrol ediyordu.

Yüzünde bir tebessüm beliren kız, "Bunu uzun zaman önce çözmüştüm," dedi. Omzunun üstünden alttaki kitap kutularının arasına bir göz attı ve cebinden bir parça gri kumaş çıkardı. "Tarayıcının kâğıttaki selülozu algılamasını engelliyor," diyerek kumaşı ona uzattı. "Hadi. Al şunu."

Wells, bir adım geriledi. Bu kızın onu utandırmaya çalışıyor olma ihtimali, cebinde sihirli bir kumaş gizlemesi olasılığından çok daha fazlaydı. "Bunu neden taşıyorsun?" diye sordu.

Kız, omzunu silkti. "Başka yerlerde kitap okumayı seviyorum."

Wells, bir şey söylemeyince kız gülümseyip öbür elini uzattı. "Sen sadece bana kitabı ver. Ben onu senin için kaçırır, hastaneye getiririm."

Wells, ona kitabı verdiği için kendine şaştı. "Adın ne?" diye sordu.

"Böylece sonsuza dek kime borçlu kalacağını bileceksin, öyle mi?"

"Böylece tutuklandığımda kimi suçlayacağımı bileceğim."

Kız, kitabı kolunun altına sokup elini uzattı. "Clarke."

"Wells," dedi çocuk, kızın elini sıkmak için uzanarak. Gülümsedi ve bu kez canı acımadı.

"Ağacı zor kurtardılar," dedi Şansölye, gözünü Wells'e dikerek. Çocuğun yüzünde pişmanlık ya da sevinç duyduğuna dair bir işaret arıyordu sanki. Oğlunun harabeye dönen gezegenlerinden kurtarılan tek ağacı neden yaktığını anlamasını sağlayacak herhangi bir şey. "Bazı Konsey üyeleri, çocuk olmana rağmen seni oracıkta infaz etmek istediler. Onları seni Dünya'ya göndermeye ikna ederek canını bağışlatabildim."

Wells, rahat bir nefes aldı. Hapisteki çocukların sayısı 150'yi bulmadığından, gruba yaşı daha büyük olanları seçeceklerini düşünmüştü ancak, şu ana dek göreve gönderileceğinden emin olamamıştı.

Wells'e bakan Şansölye, birden oğlunun niyetini anladı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Senin istediğin de buydu, değil mi?"

Wells, başını evet anlamında salladı.

Şansölye, yüzünü buruşturdu. "Dünya'yı görmeyi bu kadar istediğini bilseydim, ikinci sefere katılmanı kolayca sağlayabilirdim. Güvenli olduğuna karar verdikten sonra."

"Beklemek istemedim. İlk yüz kişilik grupla gitmek istiyorum."

Şansölye, Wells'in ifadesiz yüzünü incelerken gözlerini kıstı. "Neden? Sen riskleri herkesten iyi biliyorsun."

"Saygısızlık etmek istemem ama Konsey'i nükleer kışın bittiğine ikna eden sizsiniz. Oranın güvenli olduğunu *siz* söylediniz."

"Evet. Nasıl olsa ölecek olan yüz suçlu için güvenli,"

dedi Şansölye, sesi küçümseyici ve şüpheciydi. "Oğlum için güvenli olduğunu söylemedim."

Wells'in bastırmaya çalıştığı öfkesini alevlendirmiş, suçluluk duygusunu yok etmişti. Ellerini sallayınca, kelepçeleri sandalyeye sürtünüp takırdadı. "Sanırım ben de artık onlardan biriyim."

"Annen bunu yapmanı istemezdi Wells. Dünya'yı düşlemeyi sevmesi, senin kendini tehlikeye atmanı istediği anlamına gelmez."

Wells, metalin etine batmasını umursamadan öne doğru eğilip "Bunu onun için yapmıyorum," dedi. Oturduğundan beri ilk kez babasının gözlerinin içine bakıyordu. "Gerçi onun benimle gurur duyacağını düşünüyorum." Bu, bir bakıma doğruydu. Annesinin romantik bir yanı vardı ve oğlunun sevdiği kızı korumak istemesini takdir ederdi. Ama annesinin Clarke'ı kurtarmak için gerçekte ne yaptığını biliyor olması düşüncesi, midesine kramplar girmesine neden oldu. Gerçek, Cennet Ağacı'nı yakmayı zararsız bir şaka gibi gösterecekti.

Babası, gözlerini ona dikti. "Yani bütün bu fiyaskonun o kız yüzünden olduğunu mu söylüyorsun?"

Wells, yavaşça başını salladı. "Oraya bir tür laboratuvar faresi gibi gönderilmesi benim suçum. Oradan canlı kurtulması için elimden geleni yapacağım."

Şansölye, bir an için sesini çıkarmadı. Ancak sonra tekrar konuştu, sesi sakindi. "Buna gerek kalmayacak." Masasının çekmecesinden bir şey çıkardı ve Wells'in önüne

koydu. Üzerinde Wells'in başparmağı büyüklüğünde bir çip bulunan, metal bir halkaydı bu. "Şu anda seferin her üyesine bu bilekliklerden biri takılıyor," diye açıkladı. "Gemiye bilgi gönderecekler ve biz de bu sayede yerinizi belirleyip yaşamsal belirtilerinizi takip edebileceğiz. Çevrenin yaşanılabilir olduğuna dair kanıt bulur bulmaz, tekrar kolonileşmeye başlayacağız." Sertçe ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Eğer her şey yolunda giderse, geri kalanımız kısa sürede yanınıza gelecek ve bunların hepsi..." –Wells'in kelepçeli ellerini gösterdi– "unutulacak."

O sırada kapı açıldı ve bir gardiyan göründü. "Zaman geldi, efendim."

Şansölye başını salladı ve gardiyan Wells'i ayağa kaldırmak için uzun adımlarla odanın öbür ucuna doğru yürüdü.

Şansölye "İyi şanslar oğlum," dedi kendine özgü, meşhur haşinliğiyle. "Bu görevin başarıyla tamamlanmasını sağlayacak biri varsa, o da sensin."

Wells'in elini sıkmak için uzandı ama hatasını anlayınca elini geri çekti. Biricik evladının elleri, hâlâ arkasında kelepçeliydi.

3

Bellamy

Kendini beğenmiş piç, tabii ki geç kalmıştı. Bellamy, depo boyunca çınlayan yankıyı umursamadan, ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Artık buraya kimse inmiyordu, değerli olan her şey, yıllar önce kapılmıştı. Her yer, ne işe yaradıkları unutulup gitmiş makinelerin yedek parçaları, kâğıt paralar, sonu gelmeyen düğüm düğüm teller, kablolar, çatlak ekranlar ve monitörler gibi ıvır zıvırla doluydu.

Bellamy, omzunda bir el hissedince yumruklarını yüzünü koruyacak şekilde kaldırıp yana kayarak arkasına döndü.

"Sakin ol, dostum," dedi Colton fenerini açıp Bellamy'nin gözlerine tutarak. Bellamy'yi ince, uzun yüzünde memnun bir ifadeyle inceledi. "Neden burada buluşmak istedin?" dedi sırıtarak. "Bozuk bilgisayarlarda mağara adamı pornosu mu arıyorsun? Sana hak veriyorum. Walden'da kız diye geçinenlerle tıkılıp kalsaydım, ben de hastalıklı alışkanlıklar edinirdim."

Bellamy, iğnelemeyi umursamadı. Eski arkadaşı, artık bir muhafız olmuştu ama hangi gemide olursa olsun kızların ilgisini çekebilecek bir tip değildi. "Bana sadece neler olduğunu söyle, tamam mı?" dedi Bellamy, mümkün olduğunca sakin bir sesle konuşarak.

Colton, duvara yaslanıp gülümsedi. "Üniforma seni aldatmasın kardeşim. İş hayatının ilk kuralını unutmadım." Elini uzattı. "Onu bana ver."

"Kafası karışan sensin, Colt. Ben her zaman sonuca ulaşırım, biliyorsun." Çalıntı yiyecek kuponlarıyla dolu çipin bulunduğu cebine hafifçe vurdu. "Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

Muhafız sırıtmca Bellamy, göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Octavia tutuklandığından beri onun hakkında bilgi almak için Colton'a rüşvet veriyordu ve o pislik, kötü haber verirken daima sapıkça bir zevk duymayı başarıyordu.

"Onları bugün gönderiyorlar," dedi Colton. Bellamy, bir an tokat yemiş gibi oldu.

"G güvertesindeki eski iniş gemilerinden birini çalıştırmayı başarmışlar." Elini yeniden uzattı. "Hadi ama. Bu görev çok gizli ve senin için kendimi tehlikeye atıyorum. Dalga geçmekten sıkıldım."

Gözlerinin önüne bir dizi görüntü gelince Bellamy'nin içi burkuldu: Küçük kız kardeşi antik, metal bir kafese bağlanmış, saatte bin kilometre hızla uzayda ilerliyordu. Yüzü, zehirli havayı solumaya çalışmaktan mosmor olmuştu... Yerde büzüşmüş, öylece yatıyordu...

Bellamy, öne doğru bir adım attı. "Kusura bakma, dostum."

Colton gözlerini kıstı. "Ne için?"

"Bunun için," diyen Bellamy, yumruğunu muhafızın çenesine indirdi. Bir çatırtı duyuldu ancak Colton'ın yere düşüşünü izlerken, hızla çarpan kalbinden başka hiçbir şey hissetmedi.

***

Otuz dakika sonra, Bellamy önündeki tuhaf sahneyi kavramaya çalışıyordu. Sırtını dik bir rampaya çıkan geniş bir koridorun duvarına dayamıştı. Mahkûmlar gri ceketleriyle sel gibi akıyor, bir avuç muhafız tarafından rampadan aşağı indiriliyorlardı. Altta ise hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı çocukları Dünya'ya götürecek olan, yüzlerce teçhizatlı koltukla donatılmış, yuvarlak iniş gemisi duruyordu.

Gördükleri mide bulandırıcıydı ama yine de bunun, diğer seçenekten daha iyi olduğunu düşünüyordu. On sekizinci doğum günlerinde yeniden yargılanmaları gerekiyor olsa da, son bir yıl içinde aşağı yukarı bütün çocuk sanıklar suçlu bulunmuştu. Bu görev olmasaydı, infazlarına kadar gün saymak zorunda kalacaklardı.

Gözleri ikinci rampaya takılınca midesinin kasıldığını hissetti, bir an Octavia'yı gözden kaçırdığını sanıp endişelendi. Ama kardeşinin, onun gemiye bindiğini görüp görmemesi önemli değildi. Çok yakında yeniden birlikte olacaklardı.

Bellamy, Colton'ın üniformasının kollarını çekiştirdi. Giysi, ona dar geliyordu ama şu ana dek diğer muhafızlar

onu fark etmemişlerdi. Dikkatlerini rampanın altına, Şansölye Jaha'nın yolcularla konuştuğu yere vermişlerdi.

"Geçmişi geride bırakmak için eşi bulunmaz bir fırsat yakaladınız," diyordu Şansölye, "göreviniz tehlikeli, fakat cesaretinizin karşılığını alacaksınız. Eğer başarılı olursanız, suçlarınız affedilecek ve Dünya'da yeni bir hayata başlayacaksınız."

Bellamy, homurtusunu zar zor bastırdı. Şansölye çıkmış yüzsüz yüzsüz, geceleri onu uyutan saçmalıklarını kusuyordu.

"Güvende olmanız için gösterdiğiniz gelişmeyi yakından takip edeceğiz," diye devam etti Şansölye. Sonraki on kişilik mahkûm grubu, bir muhafız eşliğinde rampadan aşağıya iniyordu. Muhafız, onları gemiye bırakıp koridorda dikilmeden önce Şansölye'yi çabucak selamladı. Bellamy kalabalığın içinde, muhafız olduktan sonra iğrençleşmeyen tek Waldenli olan Luke'u aradı. Ancak fırlatma rampasında bir düzine bile muhafız yoktu. Konsey'in, gizliliğin güvenlikten daha önemli olduğuna karar verdiği açıktı.

Mahkûmlar sırayla rampadan aşağı inerlerken Bellamy, ayaklarını sabırsızca yere vurmamaya çalıştı. Muhafız kılığında yakalanırsa kabarık suç listesi ortaya çıkardı: Rüşvet, şantaj, kimlik hırsızlığı, komplo ve Konsey bu karışıma başka ne katmak isterse... 20 yaşında olduğundan hapse atılmaz, hüküm giydiği gün idam edilirdi.

Koridorun sonunda simsiyah, perde gibi saçlar ve tanıdık bir kırmızı kurdele belirince Bellamy'nin göğsü sıkıştı. Bu, Octavia idi.

Son on aydır, Octavia'yı düşünmediği bir gün bile geçmemişti. Kardeşinin hapiste ne yaptığını merak etmiş, acı dolu endişeler içini kemirip durmuştu. Ona yeterince yiyecek veriliyor muydu? Kafasını meşgul edecek, akıl sağlığını korumasını sağlayabilecek bir şeyler bulabiliyor muydu? Hapishane, çoğu insan için acımasız bir ortam olabilirdi. Ancak Bellamy, oranın Octavia için bin kat beter olacağını biliyordu.

Küçük kız kardeşini Bellamy yetiştirmiş sayılırdı. Ya da en azından yetiştirmeyi denemişti. Annelerinin geçirdiği kazanın ardından Octavia ile ikisi, Konsey'in koruması altına alınmıştı. Söz konusu kardeşler olduğunda ne tür bir uygulama yapılması gerektiğine dair örnek bir olay yoktu. Nüfus planlamasına dair katı kanunlar, bir çiftin birden fazla çocuk yapmasına, hatta bazen bir çocuk yapmasına bile izin vermiyordu. Koloni'de hiç kimse bir kardeş sahibi olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Bellamy ve Octavia yıllarca farklı evlerde yaşamış, ancak Bellamy onu hep kollamıştı. Girilmesi yasak olan depolama tesislerine doğru giderken yolunu kasten "şaşırdığında" iri mavi gözlü, tombul yanaklı öksüz çocuğa sataşmaya bayılan, ondan yaşça büyük, sert kızlara meydan okuyup kardeşi için fazladan yemek kuponu aşırırdı. Bellamy, Octavia için sürekli endişelenirdi. O, özel bir çocuktu ve Bellamy ona farklı bir hayat yaşatabilmek için her şeyi yapardı. Katlanmak zorunda kaldığı şeyleri telafi edecek her şeyi...

Octavia'yı tutan muhafız onu rampaya götürürken

Bellamy, gülümsemesini bastırdı. Öbür çocuklar muhafızlar eşliğinde iniş gemisine doğru uysal uysal yürürken tempoyu Octavia'nın ayarladığı belli oluyordu. Rampadan aşağı özellikle aylak aylak yürüyor, muhafızı kısa adımlar atmaya zorluyordu. Aslında onu son gördüğünden *daha iyi* görünüyordu. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Dört yıl hapse mahkûm edilmişti. On sekizinci doğum gününde yeniden yargılanıp idam edilecekti. Şimdi ona yaşaması için ikinci bir fırsat veriliyordu ve Bellamy, onun bu fırsatı elde ettiğinden emin olacaktı.

Ne yapması gerektiği, umurunda bile değildi. Onunla birlikte Dünya'ya gidecekti.

Şansölye'nin sesi, ayak seslerini ve endişeli fısıltıları bastırdı. Asker duruşunu korumakla birlikte Konsey'de geçirdiği yıllar, ona bir politikacı havası katmıştı. "Koloni'de hiç kimse şu an ne yapmak üzere olduğunuzu bilmiyor, ancak eğer başarılı olursanız, hepimiz hayatlarımızı size borçlu olacağız. Kendiniz, aileleriniz, bu gemideki herkes ve tüm insan ırkı adına elinizden geleni yapacağınızı biliyorum."

Octavia, Bellamy'yi tam da o anda gördü ve ağzı, şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Bellamy, kızın neler olup bittiğini anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Normal şartlarda Bellamy'nin muhafızlığa seçilemeyeceğini ikisi de biliyordu, bu da ağabeyinin kılık değiştirdiği anlamına geliyordu. Octavia, Bellamy'yi sessizce uyarmaya çalışırken Şansölye, rampadan inmeye devam eden mahkûmlara dönüp onla-

ra hitap etmeye başladı. Octavia, gönülsüzce başını çevirdi ancak Bellamy, omuzlarının duruşundan kızın ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu.

Şansölye sözlerini bitirip, muhafızlara mahkûmları gemiye bindirmelerini işaret ederken, Bellamy'nin kalbi hızla atmaya başladı. Ne erken ne geç davranmalı, doğru anı beklemeliydi. Erken davranırsa onu dışarı atarlardı. Fazla beklemesi halinde ise fırlatmayı engellemesinin bedelini ödemek zorunda kalacak, bu sırada Octavia zehirli bir gezegene doğru son sürat yol alıyor olacaktı.

Sonunda sıra, Octavia'ya gelmişti. Yan tarafa doğru döndü ve Bellamy ile göz göze gelip başını yavaşça salladı. Ağabeyini aptalca bir işe kalkışmaması için uyarmaya çalışıyordu.

Ama Bellamy, hayatı boyunca aptalca şeyler yapmıştı ve şimdi durmaya hiç niyeti yoktu.

Şansölye, başıyla siyah üniformalı bir kadına işaret verdi. Kadın, iniş gemisinin yanındaki kontrol paneline döndü ve bir dizi düğmeye basmaya koyuldu. Ekranda koca koca rakamlar yanıp sönmeye başladı.

Geri sayım başlamıştı.

Bellamy'nin kapıdan geçip, rampadan aşağı inerek iniş gemisine binmesi için üç dakikası vardı, aksi halde kız kardeşini sonsuza dek kaybedecekti.

Son yolcular da gemiye bindiği sırada, içerideki hava değişti. Bellamy'nin yanındaki muhafızlar rahatlayıp sessizce aralarında konuşmaya başladılar. Güvertenin karşı tarafındaki diğer rampada, birisi iğrenç bir kahkaha patlattı.

2:48... 2:47... 2:46...

Bellamy, içinden bir öfke dalgasının yükselmeye başladığını hissetti. Kız kardeşi ve diğer doksan dokuz çocuk neredeyse intihar denebilecek bir göreve gönderilirken bu aşağılık herifler nasıl gülebilirdi?

2:32... 2:31... 2:30...

Kontrol panelinin yanındaki kadın gülümseyip Şansölye'ye bir şeyler fısıldadı, fakat Şansölye kaşlarını çatıp arkasını döndü.

Gerçek muhafızlar, ağır adımlarla geri dönüp koridoru doldurmaya başladılar. Ya insanoğlunun ilk Dünya'ya dönme girişimine tanık olmaktan daha önemli işleri olduğunu düşünüyorlardı ya da eski iniş gemisinin havaya uçacağını düşünerek güvenli bir bölgeye çekiliyorlardı.

2:14... 2:13... 2:12...

Bellamy, derin bir nefes aldı. Zaman gelmişti.

Kalabalığı yararak ilerledi ve kılıfındaki silahının kabzasını açıkta bırakmış, tıknaz bir muhafızın arkasına geçti. Ardından silahı kapıp yükleme rampasından aşağıya fırladı.

Kimse ne olduğunu anlayamadan dirseğini Şansölye'nin karnına geçiren Bellamy, adamı boynundan kavrayıp etkisiz hale getirdi. Fırlatma rampasında bir patırtı koptu. Ancak henüz kimse ona ulaşamadan Bellamy, silahın namlusunu Şansölye'nin şakağına dayadı. O piçi vurması imkânsızdı ama muhafızların onun ciddi olduğunu düşünmeleri gerekiyordu.

1:12... 1:11... 1:10...

Bellamy, silahı daha da sıkı kavrayarak "Herkes geri çekilsin!" diye bağırdı. Şansölye inledi. Tiz bir uyarı sesi duyuldu ve yanıp sönen rakamlar yeşilden kırmızıya döndü. Kalkışa bir dakikadan az bir süre kalmıştı. Yapması gereken tek şey, iniş gemisinin kapısı kapanmaya başlayana kadar beklemek, sonra da Şansölye'yi itip içeriye sıvışmaktı. Böylece onu durduracak zamanları olmayacaktı.

"İniş gemisine binmeme izin verin, yoksa onu vururum!"

Güverte, horozları çekilen bir düzine silahın sesi dışında sessizliğe bürünmüştü.

Otuz saniye içinde, Bellamy ya Octavia ile Dünya'ya gidecek ya da bir ceset torbası içinde Walden'a dönecekti.

4

Glass

Çığlıklar koptuğunda Glass, emniyet kemerini yeni takmıştı. Muhafızlar iniş gemisinin girişinin yanındaki iki siluetin etrafını sarıyorlardı. Hareketli üniforma kalabalığından bir şey görmek zordu fakat bir gömlek kolu, biraz beyaz saç ve bir metal parıltısı yakaladı. Sonra muhafızların yarısı yere çöküp silahlarını doğrultarak Glass'ın olan biteni açıkça görmesini sağladılar: Şansölye rehin alınmıştı.

Şansölye'yi rehin alan kişi, "Herkes geri çekilsin!" diye bağırdı. Sesi titriyordu. Üniforma giyiyordu ama muhafız olmadığı belliydi. Saçı, muhafızların saçından çok daha uzundu, ceketi üzerine uymuyordu ve silahı beceriksizce tutuşundan silah eğitimi almadığı belliydi.

Kimse kıpırdamadı. "Geri çekilin dedim."

Hücresinden fırlatma rampasına kadar olan uzun yürüyüşteki hissizlik, ardında belli belirsiz bir umut izi bı-

rakarak, güneşin yanından geçen bir kuyruklu yıldız gibi eriyip gitti.

O, buraya ait değildi. Tarihi bir maceraya atılacakmış gibi davranamazdı. İniş gemisi ana gemiden ayrıldığı anda, kalbi parçalanmaya başlayacaktı. Heyecan ve dehşet içinde birden, *bu benim son şansım,* diye düşündü.

Kemerini çözüp ayağa fırladı. Diğer birkaç mahkûm bunu fark etti, ancak birçoğu rampanın üzerinde yaşanan dramatik gelişmeleri izlemekle meşguldü. İniş gemisinin ötesine, yükleme güvertesine uzanan bir rampanın bulunduğu yere doğru hızla koştu.

Çocuk, Şansölye'yi de kendisiyle birlikte sürükleyerek geri geri giderken, "Onlarla gidiyorum!" diye bağırdı. "Kız kardeşimle gidiyorum!"

Fırlatma rampasını buz gibi bir sessizlik kapladı. Kız kardeş. Sözcük, Glass'ın kafasında yankılandı fakat bunun önemini kavrayacak zamanı bulamadan, tanıdık bir ses onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"*Bırak onu.*"

Glass, iniş gemisinin arkasına bakıp en yakın arkadaşını görünce donakaldı. Wells'in hapse atıldığına dair saçma sapan dedikoduları tabii ki duymuştu, fakat bunların üzerinde durmamıştı. Onun burada ne işi vardı? Wells'in, babasını dikkatle takip eden gri gözlerine baktığında, cevabını aldı: Clarke'ın peşinden gitmeye çalışmış olmalıydı. Wells değer verdiği insanları, her şeyden önemlisi Clarke'ı korumak için her şeyi yapardı.

Ve sonra sağır edici bir çatırtı duyuldu –*silah sesi miydi bu*?– ve içinde bir şeyler koptu. Düşünüp nefes almaya fırsat bulamadan kapıdan fırlayıp hızla rampadan yukarı doğru koşmaya başladı. Arkaya bakma dürtüsüyle savaşıp başını aşağıda tutarak hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koştu.

En doğru anı seçmişti. Muhafızlar, silah sesinin yankısı eklemlerini birkaç saniyeliğine kilitlemiş gibi kalakalmıştı.

Derken onu gördüler.

"Mahkûm kaçıyor!" diye bağırdı içlerinden biri ve diğerleri de hızla onun olduğu tarafa döndüler. Ani hareketler, eğitimleri sırasında beyinlerine ekilen sezgi tohumlarını harekete geçirmişti. Onun 17 yaşında bir kız olmasının önemi yoktu onlar için. İnsanlarda hep Glass'ı koruma dürtüsü yaratan dalgalı sarı saçların ve iri mavi gözlerin ötesine bakmaya programlanmışlardı. Gördükleri tek şey, kaçak bir mahkûmdu.

Glass, arkasındaki öfkeli bağırış çağırışları duymazdan gelerek kendini kapıdan içeri attı. Phoenix'e giden koridordan nefes nefese geçerek son sürat aşağıya indi. "Sen! Kımıldama!" diye bağırdı bir muhafız. Adamın ayak sesleri arkasında yankılanıyordu ama Glass duraksamadı. Eğer yeterince hızlı koşabilir ve hayatı boyunca onu es geçmiş olan şansı son dakikada yüzüne gülerse, belki Luke'u görebilirdi. Ve belki... belki kendisini ona affettirebilirdi.

Glass, isimsiz kapılarla kuşatılmış bir koridordan nefes nefese sendeleyerek indi. Sağ dizi burkulunca duvara tutundu. Koridor bulanıklaşmaya başlıyordu. Başını çevirince

bir havalandırma deliği gördü. Çıtalardan birine asılıp çekti. Hiçbir şey olmadı. İnleyerek çıtayı tekrar çekti ve metal ızgaranın eğildiğini hissetti. Izgarayı hızla çekerek açtı ve eski borularla dolu karanlık, dar bir tünel ortaya çıktı.

Glass, küçük çıkıntıya tırmanıp karnının üzerinde kaydı. Metalin soğukluğu, alev alev yanan tenini serinletmişti. Kalan son gücüyle, tünelin derinliklerine doğru sürüündü ve kapağı ardından kapadı. Arkasından gelen var mı, diye kulak kesildi ama artık bağırış çağırış ya da ayak sesi yoktu; sadece umutsuzca atan kalbinin gümbürtüsünü duyuyordu.

Nerede olduğunu anlamak için loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Tozla kaplı daracık alan, iki yanda dümdüz uzanıyordu. Bunlar, Koloni yeni hava filtresi ve dolaşımı sistemlerini geliştirmeden önce kullanılan asıl hava bacaları olmalıydı. Bacaların nereye çıktığını bilmiyordu ama başka seçeneği yoktu. Sürüne sürüne ilerlemeye başladı.

Ona saatler geçmiş gibi gelen bir süreden sonra dizleri uyuşmuş ve elleri yanmış halde bir yol ayrımına geldi. Yön duygusu onu yanıltmıyorsa, soldaki tünel Phoenix'e, diğeri ise gökköprüsüne paralel olarak –Walden'a ve Luke'a doğru– uzanıyor olmalıydı.

Luke'u, sevdiği çocuğu, aylar önce terk etmek zorunda bırakılmıştı. O, hapisteyken her gece düşündüğü çocuktu. Dokunuşuna o kadar hasretti ki neredeyse onu saran kollarını hissedebiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve mutlak ölüme mi yoksa özgürlüğe doğru mu yol aldığını bilmeden sağa döndü.

***

Glass, on dakika sonra, havalandırmadan sessizce kayarak kendini zemine bıraktı. İleriye doğru adım attı ve bir toz bulutu yüzünün etrafında dönüp, terli tenine yapışınca öksürdü. İndiği yer, bir tür depoydu.

Gözleri karanlığa alışırken duvardaki şekillerin belirginleşmeye başladığını fark etti. İleriye doğru birkaç adım daha atınca gözleri iyice açıldı. Duvarın üzerine mesajlar yazılmıştı.

Huzur içinde yat
Anısına
Yıldızlardan gökyüzüne

Walden'ın en eski kısmı olan karantina güvertesindeydi. Nükleer ve biyolojik savaş Dünya'yı tehdit ederken, Felaket'in ilk aşamalarından sağ kurtulacak kadar şanslı olanlar için uzaydan başka seçenek yoktu. Hayatta kalan insanlardan virüs taşıyan bazıları taşıma kapsüllerine girmek için çırpınmış, ancak Phoenix'e alınmayıp Walden'da ölüme terk edilmişlerdi. Şimdi ne zaman bir hastalık riski olsa, hastalığı taşıyan herkes karantinaya alınıp, Koloni'nin hassas nüfusundan –insan ırkından arta kalanlardan– uzak tutuluyordu.

Glass, pas tutup kapanmamış olduğunu umduğu kapıya doğru hızla ilerlerken ürperdi. Şansına, kapıyı sert bir hareketle açmayı başardı ve koridordan aşağıya doğru koştu.

Terden sırılsıklam olmuş ceketini çıkardı; beyaz tişörtü ve hapishane pantolonuyla bir işçi ya da temizlik görevlisi sanılabilirdi. Kolundaki bilekliğe endişeyle baktı. Gemi üzerindeyken çalışıyor muydu, yoksa sadece Dünya'dan veri göndermeye mi yarıyordu, emin değildi. Her hâlükârda bir yolunu bulup onu en kısa zamanda çıkarmalıydı. Retina tarayıcılı koridorlardan kaçınsa bile, Koloni'deki bütün muhafızlar onun için tetikte olacaklardı.

Tek umudu, onun Phoenix'e geri döneceğini düşünmeleriydi. Buraya geleceğini asla tahmin edemezlerdi. Luke'un yerleşim ünitesinin girişine gelene kadar ana Walden merdivenlerini tırmandı. Ardından çocuğun dairesinin bulunduğu koridora doğru döndü ve terlemiş ellerini pantolonuna silerek yavaşladı. İniş gemisinde olduğundan daha tedirgindi.

Luke'un ne diyeceğini; Glass'ı dokuz ayı aşkın bir süre sonra ilk kez kapısında gördüğünde ona nasıl bakacağını bilemiyordu.

Ama belki bir şey demezdi. Belki, Glass'ı gördüğü anda, sözler kızın ağzından dökülmeye başlar başlamaz onu bir öpücükle sustururdu. Glass'a her şeyin yolunda olduğunu, onu affettiğini dudaklarıyla anlatırdı.

Glass, arkasına şöyle bir bakıp kapıdan dışarı adımını attı. Kimsenin onu gördüğünü sanmıyordu ama dikkatli olmak zorundaydı. Son kutsamadan önce bir Birleşme Töreni'nden ayrılmak çok kaba bir davranıştı fakat Glass, aklı yalnızca bel-

den aşağıya çalışan, ağzının kokusu aklından da beter olan Cassius'un yanında bir dakika daha oturabileceğini sanmıyordu. Vücudunda gezinen elleri Glass'a, Luke'un muhafızlık görevi sırasında ne kadar iğrenç biri olduğu ortaya çıkan, ikiyüzlü ev arkadaşı Carter'ı hatırlatmıştı.

Glass, her basamakta elbisesinin kenarını kaldırmaya özen göstererek, gözetleme güvertesine doğru merdivenleri çıktı. Gümüş rengi bir kombinezona binbir zahmetle diktiği bir muşambadan ibaret olan elbise için onca erzak kuponu harcamak çok aptalcaydı. Luke onu elbisenin içinde görmedikten sonra hiçbir anlamı yoktu.

Akşamını diğer çocuklarla geçirmekten nefret ediyordu fakat annesi Glass'ın, sosyal bir aktivitede yanında kavalyesi olmadan görülmesine izin vermiyordu. Annesinin bildiği kadarıyla da bir erkek arkadaşı yoktu. Glass'ın Wells'i neden "kapmadığını" anlayamıyordu. Glass, Wells'e karşı öyle hisleri olmadığını defalarca söylese de annesi iç çekiyor, rüküş bir "bilimci" kızın onu çalmasına izin vermemesi gerektiğini söylüyordu. Ama Glass, Wells'in, çok güzel fakat biraz fazla ciddi bir kız olan Clarke Griffin'e âşık olmasından memnundu. Tek isteği, annesine gerçeği söyleyebilmekti. Yakışıklı, zeki ve ona asla bir konserde veya Birleşme Töreni'nde eşlik edemeyecek bir çocuğa âşık olduğu gerçeğini...

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Glass, sıçrayarak arkasına döndü. Gözleri tanıdık bir çift kahverengi göze kilitlenince yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakarak "Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadı.

"Phoenix bebelerinin seni kendilerine saklamalarına izin veremezdim," dedi Luke. Glass'ın elbisesine hayranlıkla bakmak için bir adım geri gitti. "Hele ki sen böyle görünürken."

"Eğer seni yakalarlarsa başının nasıl bir belaya gireceğini biliyor musun?"

Luke, "Bırak yakalasınlar," deyip kollarını Glass'ın beline doladı ve aşağıdan gelen müzikle birlikte onu havada döndürdü.

Glass, yarı fısıldayıp yarı gülerek "Beni yere bırak!" derken, Luke'un omzuna şakacıktan vurdu.

"Genç hanımlara, hayranlarıyla böyle konuşmaları mı öğretiliyor?" diye sordu Luke, berbat, sahte bir Phoenix aksanıyla.

Luke'un elini tutarken kıkırdayarak "Hadi," dedi Glass, "gerçekten, burada olmamalısın."

Luke durdu ve onu kendine doğru çekti. "Sen neredeysen ben de orada olmalıyım."

Glass, nazikçe "Bu çok riskli," dedi yüzünü Luke'unkine yaklaştırarak.

Luke sırıttı. "O zaman bu zahmete değdiğinden emin olmalıyız."

Glass'ı başının arkasından tutup dudaklarını dudaklarına götürdü.

Glass, elini kapıyı ikinci kez çalmak için kaldırmıştı ki kapı açıldı. Bir an, kalbi duracak gibi oldu.

İşte oradaydı. Kum rengi saçları, koyu kahverengi gözleri aynen hatırladığı, hapishanede her gece rüyalarında gördüğü gibiydi. Luke'un gözleri, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Luke..." Glass, derin bir nefes aldı, geçen dokuz ay

boyunca içine attığı duygularını bastırmakta zorlanıyordu artık. Neler olduğunu, neden ondan ayrılıp kayıplara karıştığını anlatmaya can atıyordu. Kâbus gibi geçen son altı ayının her dakikasını onu düşünerek geçirdiğini, onu sevmekten asla vazgeçmediğini... "Luke," dedi tekrar, yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Hücresinde sayısız kez kendini kaybedip ağlayarak hıçkırıklar arasında Luke'un adını fısıldadıktan sonra, bunu ona söylüyor olmak, gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Ama aklında uçuşan kelimelerden herhangi birini yakalayamadan, kapıda kızıl, dalgalı saçlı bir kız belirdi.

"Glass?"

Glass, Luke'un çocukluk arkadaşı Camille'e –Luke'a, kendisinin Wells'e olduğu kadar yakın olan kıza– gülümsemeye çalıştı. İşte buradaydı... Luke'un dairesinde. *Tabii,* diye düşündü Glass hoşnutsuzlukla. İlişkilerinin Luke'un kabul ettiğinden daha ciddi olduğundan hep şüphelenmişti zaten.

Camille, "İçeri girmek ister misin?" diye sordu abartılı bir nezaketle. Ellerini Luke'un ellerine doladı ama Glass, Camille'in parmaklarının kalbine saplandığını hissetti. Glass aylarını hapishanede Luke'un özlemiyle yanıp tutuşarak geçirirken, o, hayatına başka biriyle devam etmişti.

"Hayır... hayır, sorun değil," dedi Glass, kısık bir sesle. Doğru kelimeleri bulsa da Luke'a gerçeği şimdi söylemesi olanaksızdı. İkisini birlikte görmek, onu çoktan unutmuş bir çocuk için bu kadar uzağa gelmesini, bu kadar büyük bir risk almasını daha da saçma hale getirmişti.

"Sadece merhaba demeye geldim."

"*Merhaba* demeye mi geldin?" diye tekrarladı Luke. "Neredeyse bir yıl boyunca mesajlarımı görmezden geldikten sonra *bir uğrayayım,* diye mi düşündün?" Öfkesini gizlemeye bile çalışmıyordu. Camille, Luke'un elini bırakıp yüzünü ekşitti.

"Biliyorum. Ben... ben, özür dilerim. Sizi yalnız bırakayım."

Luke, Camille'le bakışarak "Gerçekten neler oluyor?" diye sordu. Bu, Glass'ın kendisini gülünç ve aşırı derecede yalnız hissetmesine neden oldu.

"Hiçbir şey," dedi Glass çabucak. Sesinin titrememesi için uğraştıysa da beceremememişti. "Konuşuruz... görüşürüz..." Zoraki bir gülümsemeyle susup derin bir nefes alarak Luke'a yakın olma arzusunu bastırdı.

Ancak arkasına döndüğü anda, köşede bir muhafız üniforması gördü. Derin bir nefes aldı ve muhafız geçerken yüzünü çevirdi.

Luke, Glass'ın başının hemen üzerindeki bir yere bakıyordu. Glass, onun korneasındaki mesajı okuduğunu anladı. Dişlerini sıkmasından, mesajın kendisi hakkında olduğuna dair berbat bir hisse kapıldı.

Olan biteni bir anda kavrayan Luke'un gözleri, dehşetle açıldı. "Glass," dedi alçak sesle. "Sen hapisteymişsin." Bu, bir soru değildi. Glass, başını salladı.

Luke, tekrar Glass'a baktı ve iç çekip elini kızın sırtına koymak için uzandı. Glass, incecik tişörtünün üzerinden onun dokunuşunu hissedebiliyordu ve tüm endişesine rağmen bu, onu heyecanlandırıyordu. Camille, kenara çekildi,

Glass daireye adımını atarken gergin görünüyordu. Luke, kapıyı arkalarından hızla kapattı.

Küçük daire karanlıktı, demek Luke ve Camille içeride karanlıkta oturuyorlardı. Camille'in Luke'un büyük büyükannesinin takas pazarında bulduğu koltuğa oturmasını seyrederken bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordu Glass. Huzursuzca kımıldandı, oturmak istediğinden emin değildi. Luke'un eski kız arkadaşı olmak her nasılsa kaçak bir mahkûm olmaktan daha garip geliyordu. Hapishanede geçirdiği altı ayda suçunu kabullenmişti ama bu evde kendisini yabancı hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmemişti.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Luke.

Glass, duraksadı. Hapisteyken tüm zamanını eğer Luke'u bir daha görebilirse ona neler söyleyeceğini hayal ederek geçirmişti. Sonunda ona ulaşmıştı ama hazırladığı tüm konuşmalar, şimdi ona uyduruk ve bencilce geliyordu. Luke hayatından memnundu, bunu görebiliyordu. Ona neden doğruyu söylemeliydi ki? Onu geri kazanıp kendisini daha az yalnız hissetmekten başka ne sebebi olabilirdi bunun? Böylece Glass ona çabucak yüz kişilik ekipten, gizli görevlerinden, rehine olayından ve kovalamacadan bahsetti.

Luke, konuşulanları dinlemiyormuş gibi davranmayı bırakan Camille'e bakarak "Ama hâlâ anlayamıyorum," dedi. "Neden hapse atıldın?"

Glass, başka tarafa baktı. Beyni hızla bir açıklama ararken Luke'un gözlerine bakamamıştı. Hapse neden atıldığını ona söyleyemezdi, şu an o, hayatına devam ederken

yapamazdı bunu. Hele ki Luke'un onun gibi hissetmediği ortadayken.

"Bu konuda konuşamam," dedi sessizce. "Sen bunu anlayamaz..."

Luke hemen, "Önemli değil," diyerek sözünü kesti. "Sayende hiçbir şey anlamıyorum zaten."

Glass, bir an için iniş gemisinde Clarke ve Wells ile kalmış olmayı diledi. Sevdiği çocuğun yanında bile olsa, terk edilmiş Dünya'da kendisini bu kadar yalnız hissetmezdi.

5

Clarke

Mahkûmlar, çatışmanın şokundan ötürü ilk on dakika boyunca uzayda süzüldüklerinin ve neredeyse üç yüz yıldır Koloni'den ayrılan ilk insanlar olduklarının farkına varamadılar. Sahte muhafız, istediğini elde etmişti. İniş gemisinin kapısı kapanırken Şansölye'nin halsiz bedenini itmiş ve bir koltuğa oturmuştu. Clarke, çocuğun solgun yüzündeki şaşkın ifadeden ateş etmeyi hiç düşünmemiş olduğunu anladı.

Yine de Şansölye'nin vurulduğunu görmek, Clarke için birkaç dakika önce gördüğü şeyden daha dehşet verici değildi.

Wells, iniş gemisindeydi.

Çocuk kapıda belirdiğinde, hayal gördüğünden emindi. Tek kişilik hücrede aklını kaçırmış olma olasılığı, Şansölye'nin oğlunun hapse düşme ihtimalinden çok daha

yüksekti. Cezası verildikten bir ay sonra çocuğun en iyi arkadaşı Glass'ın koridorun aşağısındaki hücrede belirmesi, onu yeterince şaşırtmıştı. Şimdi de Wells mi mahkûm edilmişti? İmkânsız gibi görünse de gerçekti bu. Yaşanan kargaşa sırasında onun ayağa fırladığını görmüştü. Wells, gerçek muhafızın silahını ateşlemesi ve sahte muhafızın kanlar içinde kapıdan içeri girmesiyle tekrar yerine oturmuştu. Clarke, bir an eski alışkanlıkla Wells'in yanına koşup onu teselli etmeyi düşünmüş ama kemerinden daha ağır olan başka bir şey onu durdurmuştu. Wells'in yüzünden, ailesinin infaz odasına götürülüşünü seyretmek zorunda kalmıştı. Wells, ne kadar acı çekiyor olursa olsun, daha kötüsünü hak ediyordu.

"*Clarke.*"

Yan tarafa bakınca, birkaç sıra ötesindeki Thalia'nın ona sırıttığını gördü. Eski hücre arkadaşı koltuğunda dönüyordu, gözünü iniş gemisindeki muhafıza dikip bakmayan tek kişiydi. Can sıkıcı koşullara rağmen Clarke, ona gülümsemeden edemedi. Thalia'nın öyle bir etkisi vardı. Clarke, tutuklanmasının ve ailesinin idamının ardından, nefes alamayacak kadar kederli olduğunda ona moral verirdi. Ukala muhafızın kızların ona baktığını düşündüğünde kasıla kasıla yürümesini taklit ederek Clarke'ı güldürürdü.

Thalia, başıyla Wells'i işaret edip yalnızca ağzını kımıldatarak, "*Bu o mu?*" diye sordu. Thalia, her şeyi bilen tek kişiydi. Yalnızca Clarke'ın ailesi hakkındakileri değil, Clarke'ın yaptığı, ağza alınamayacak şeyi de biliyordu.

Clarke başını, *şimdi bunu konuşmanın sırası değil*, dercesine salladı. Thalia, bir şeyleri işaret etti. Clarke tam ona bunu kesmesini söyleyecekken ana iticiler kükreyerek lafını ağzına tıktı.

Gerçekten olmuştu. İnsanlar, yüzyıllardır ilk defa Koloni'yi terk etmişlerdi. Diğer yolculara bakınca onların da sessizleştiğini gördü. Geride bıraktıkları dünya için kendiliğinden oluşan bir dakikalık bir sessizlikti bu...

Fakat bu ciddiyet uzun sürmedi. Sonraki yirmi dakika boyunca iniş gemisi, birkaç saat öncesine kadar Dünya'ya gitmeyi aklından bile geçirmemiş olan yüz kişinin endişeli ve haddinden fazla heyecanlı konuşmalarıyla doldu. Thalia, bağırarak Clarke'a bir şeyler söylemeye çalıştı ama sözleri, şamatanın içinde kaybolup gitti.

Clarke'ın takip edebildiği tek konuşma, önünde oturan, Dünya'daki havanın nefes almaya elverişli olup olmadığını tartışan iki kızın sohbetiydi. "Günler geçtikçe yavaş yavaş zehirlenmektense şu anda ölmeyi tercih ederim," dedi bir tanesi sırıtarak.

Clarke, ona kısmen hak verse de çenesini kapalı tuttu. Bunun üzerinde düşünmenin anlamı yoktu. Dünya'ya yapacakları yolculuk, kısa sürecekti. Birkaç dakika sonra kaderlerinin ne olduğunu öğreneceklerdi.

Clarke, pencereden dışarıya baktı. Etraf, gri bulutlarla dolmaya başlamıştı. İniş gemisi aniden sarsıldı ve konuşmaların uğultusu, yerini heyecanlı soluklara bıraktı.

"Bir şey yok!" diye bağırdı Wells. Kapılar kapandığın-

dan beri ilk defa konuşuyordu. "Dünya'nın atmosferine girdiğimiz için türbülans oluyor." Ancak kabini dolduran feryatlar onun sesini bastırdı.

Gemi daha da şiddetle sarsıldı ve ardından garip bir hırıltı duyuldu. Clarke'ın vücudu önce sağdan sola, sonra yukarıdan aşağıya, ardından tekrar sağdan sola doğru savrulurken kemeri midesini sıkıştırıyordu. Burnuna ekşi bir koku gelince önündeki kızın kustuğunu anladı. Gözlerini sıkıca kapatıp sakin kalmaya çalıştı. Her şey yolundaydı. Bir dakika içinde hepsi bitmiş olacaktı.

Hırıltı, tüyler ürpertici bir iniltiye dönüştü ve birden korkunç bir çarpma sesi duyuldu. Clarke, gözlerini açınca camların kırıldığını ve artık etrafın gri olmadığını gördü.

Pencereler alevlerle kaplıydı.

Beyaz ve sıcak metal parçaları, üzerlerine yağmaya başladı. Clarke, başını korumak için kollarını kaldırdı ama yine de enkaz parçalarının boynunu yaktığını hissedebiliyordu.

İniş gemisi yeniden sarsıldı ve tavanın bir bölümü uğultuyla parçalandı. Clarke'ın vücudundaki her kemiğe acı dalgaları gönderen sağır edici bir çarpışma oldu ve ardından bir gümbürtü koptu.

Her şey, başladığı gibi aniden bitmişti.

Kabin, karanlık ve sessizdi. Önceden kontrol panelinin bulunduğu yerdeki bir delikten dalga dalga duman yükseliyordu. Hava eriyen metal, ter ve kan kokusuyla dolu yoğun bir sisle kaplandı.

Clarke, el ve ayak parmaklarını kımıldatırken yüzünü

buruşturdu. Canı acıyordu, ama bir yerleri kırılmamış gibiydi. Kemerini çözdü ve dengesini sağlamak için yanmış koltuğa dayanıp sallanarak ayağa kalktı.

Gemidekilerin çoğunun emniyet kemeri hâlâ bağlıydı, yalnızca birkaç tanesi yan yatmış ya da boylu boyunca yere uzanmıştı. Clarke, Thalia'yı bulmak için gözlerini kısarak boş koltukları taradı. Ne zaman boş bir koltuk görse kalbi hızla çarpıyordu. Derken, kafasındaki karışıklığı delip geçen korkunç bir gerçeği fark etti: Yolculardan bazıları, çarpışma sırasında dışarı fırlamıştı.

Clarke, ayağına saplanan acıdan ötürü dişlerini gıcırdatarak aksaya aksaya yürüdü. Kapıya ulaştı ve onu çekebildiği kadar sert bir şekilde çekti. Derin bir nefes alıp aralıktan dışarı süzüldü.

Bir an şekilleri ayırt edemedi; yalnızca renklerin farkına varabildi. Mavi, yeşil, kahverengi çizgiler, beyninin algılayamayacağı kadar parlaktı. Kuvvetli bir rüzgâr esti ve derisini karıncalandırıp burnunu, tanımlayamadığı kokularla doldurdu. Başlangıçta yalnızca ağaçları görebildi. Yüzlerce ağaç vardı. Sanki gezegendeki bütün ağaçlar onları karşılamaya gelmişlerdi. Muazzam dalları bir şölen gibi neşeli, mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Toprak, her yana uzanıyordu; gemideki en uzun güverteden bile on kat uzağa... Önündeki alanın genişliği akıl almazdı. Öyle ki Clarke'ın birden başı döndü; havada süzülüp gidecekmiş gibi hissetti kendini.

Arkasından gelen sesleri hayal meyal duydu ve dönüp bakınca birkaç kişinin iniş gemisinden çıktığını gördü. Es-

mer bir kız eğilip, titreyen ellerini parlak yeşil çimlerde gezdirerek, "Ne kadar güzel," dedi fısıltıyla.

Kısa ve tıknaz bir çocuk da birkaç titrek adım attı. Koloni'deki yerçekimi Dünya'dakine benzetilmeye çalışılmıştı fakat gerçeğiyle yüzleşince bunu pek de beceremedikleri ortaya çıkmıştı. "Her şey yolunda," dedi çocuk, sesinde hem bir rahatlama hem de şaşkınlık vardı. "Asırlar önce de gelebilirmişiz."

"Nereden biliyorsun?" dedi kız. "Şu an nefes alabiliyor olmamız, havanın zehirli olmadığı anlamına gelmez." Yüzünü ona dönüp kolunu havaya kaldırarak bilekliğini işaret etti. "Konsey, bunları bize süs diye vermedi. Bize ne olacağını görmek istiyorlar."

İniş gemisinin etrafında dolaşan ufak tefek bir kız, ceketini ağzına götürerek hafifçe inledi.

Thalia'nın ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için etrafa bakınan Clarke, "Normal bir şekilde nefes alabilirsin," dedi ona. Daha rahatlatıcı bir şeyler söylemeyi dilerdi fakat atmosferde ne kadar radyasyon olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Yapabilecekleri tek şey beklemek ve ümit etmekti.

"Çok gecikmeyiz," dedi babası, uzun kollarıyla Clarke'ın daha önce hiç görmediği bir ceketi giyerken. Clarke'ın tabletiyle kıvrıldığı kanepeye doğru yürüyüp saçlarını okşadı. "Dışarıda çok geç saate kalma. Son zamanlarda sokağa çıkma yasağı konusunda biraz sıkılar. Walden'da biraz problem var sanırım."

Clarke, çıplak ayaklarını ve yatarken giydiği hastane pantolonunu göstererek "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Koloni'nin en ünlü bilim insanı olan babası, zamanının çoğunu araştırmasına gömülerek geçiriyordu. Yine de doktor önlüklerinin şu aralar on altı yaşındaki kızlar arasında popüler olmadığını bilmemesi pek olası değildi.

Babası, sanki o an aklına gelmiş gibi "Her durumda, laboratuvardan uzak dursan iyi olur," dedi. Bunu, yeni dairelerine taşındıklarından beri günde yaklaşık beş kere söylüyordu. Ailesinin yeni projesi, gece boyunca deneyleri gözlemlemelerini gerektirdiğinden Konsey, özel laboratuvar isteklerini onaylamıştı.

"Söz veriyorum," dedi Clarke, abartılı bir sabırla.

"Radyoaktif maddelerin yanına yaklaşmak tehlikeli olduğu için söylüyoruz," diye seslendi annesi aynanın önünde dikilip saçını düzeltirken. "Özellikle de gerekli ekipman olmadan."

Clarke onlar evden çıkana ve o da sonunda tabletine dönebilene kadar sözünü tekrarladı. Glass ve arkadaşları, onun cuma akşamını bir kompozisyon üzerinde çalışarak geçirdiğini bilseler ne derlerdi acaba? Clarke, normalde Dünya Edebiyatı dersini pek sevmezdi fakat bu ödev, onda merak uyandırmıştı. Öğretmenleri, felaket öncesi dönem şiirinde değişen doğa görüşü hakkında bir başka ödev yerine onlardan 19. ve 21. yüzyıllardaki vampir çılgınlığını karşılaştırmalarını istemişti.

Metin ilginç olsa da bir ara sızmış olmalıydı çünkü

doğrulduğunda, 24 saatlik ışıklar sönmüş ve dairenin içi yabancı gölgelerle dolmuştu. Ayağa kalktı. Yatak odasına gitmek üzereydi ki tuhaf bir ses, gecenin sessizliğini delip geçti. Clarke, donup kalmıştı. Ses, çığlığı andırıyordu. Kendini derin bir nefes almaya zorladı. Yatmadan önce vampirler hakkında bir şeyler okumaması gerektiğini akıl etmeliydi.

Clarke, dönüp koridorda yürümeye başladı fakat sonra başka bir ses yankılandı. Tüylerini diken diken eden bir çığlıktı bu.

Kes şunu, diye azarladı kendini Clarke. Aklının ona böyle oyunlar oynamasına izin verirse asla bir doktor olamazdı. Sadece yeni dairedeki olağandışı karanlıktan ötürü huzursuzdu. Sabah olunca, her şey normale dönecekti. Clarke, elini yatak odasının kapısındaki sensöre doğru salladı. İçeri adımını atmak üzereydi ki sesi yeniden duydu; bu kez acı dolu bir inlemeydi.

Kalbi küt küt atarak dönüp laboratuvara çıkan uzun koridordan aşağıya doğru yürüdü. Laboratuvarın girişinde retina tarayıcısı yerine bir tuş takımı vardı. Panele hafifçe dokundu. Bir an şifreyi tahmin edip edemeyeceğini merak etti, sonra eğilip kulağını kapıya dayadı.

Clarke'ın kulağında bir başka ses çınlarken kapı titredi. Nefesi, boğazında düğümlendi. *Ama bu imkânsız*, diye düşündü. Fakat ses tekrar geldiğinde çok daha belirgindi.

Acı dolu bir çığlık değildi bu. Bir kelimeydi.

"Lütfen."

Clarke'ın parmakları tuş takımının üzerinde dolaştı ve ak-

lına gelen ilk kelimeyi girdi: Pangea. Bu, annesinin korumalı dosyalarda kullandığı koddu. Ekran, uyarı sesi çıkardı ve bir hata mesajı göründü. Sonra ailelerin çocuklarına anlattıkları masallara göre insanların Felaket'ten sonra sığındıkları efsanevi yer altı şehrinin adı olan Elysium'u girdi. Bir başka hata daha. Clarke hafızasını zorlayarak zihninde geriye ittiği kelimeleri aradı. Parmakları, tuş takımının üzerinde duraksadı. Lucy. Dünya'da doğan arkeologların keşfettiği en eski insan kalıntısının ismi. Bir dizi alçak bip sesinden sonra, kapı kayarak açıldı.

Laboratuvar, düşündüğünden çok daha büyüktü. Dairelerinin hepsinden daha genişti ve hastanedeki gibi sıra sıra dar yatakla doluydu.

Clarke'ın yatakların üzerinde dolaşan gözleri fal taşı gibi açıldı. Her birinde bir çocuk vardı. Çocukların çoğu orada monitörlere ve serumlara bağlanmış halde uyuyordu. Bazıları da yastıklara dayanmış halde kucaklarındaki tabletlerini kurcalıyorlardı. Yürümeye yeni başlamış bir bebekten pek de büyük olmayan küçük bir kız ise yatağının yanında yerde oturmuş, serumdan koluna berrak bir sıvı damlarken eski bir oyuncak ayıyla oynuyordu.

Clarke'ın beyni, hızla bir açıklama aradı. Bunlar gece gündüz bakım isteyen hasta çocuklar olmalıydı. Belki sadece annesinin tedavisini bildiği, ender rastlanan bir hastalığa yakalanmışlardı ya da babası yeni bir tedavi bulmak üzereydi ve çocukları yirmi dört saat gözetim altında tutması gerekiyordu. Clarke'ın ne yaptıklarını merak edeceğini biliyorlardı

ve hastalık muhtemelen bulaşıcı olduğundan, kızlarını korumak için yalan söylemişlerdi.

Dairesinden duyduğu feryat yükseldi yine, bu sefer çok daha şiddetliydi. Laboratuvarın öbür tarafındaki bir yatağa doğru sesi takip etti.

Odadaki en büyük çocuklardan biri olan, onun yaşlarında bir kız, arkasına yaslanmış yatıyordu. Kumral saçları, kalp şeklindeki yüzünün etrafında yastığa yayılmıştı. Bir an için Clarke'a boş boş baktı.

"Lütfen," dedi. Sesi titriyordu. "Bana yardım et."

Clarke, kızın monitöründeki etikete baktı. Etikette DENEK 121 yazıyordu. "Senin adın ne?" diye sordu.

"Lilly."

Clarke, ne yapacağını bilemez halde orada öylece durdu fakat Lilly yastıklarına doğru kayınca Clarke, onun yanına oturmak için eğildi. Tıp eğitimine yeni başlamıştı ve henüz hastalarla iletişim kurmuyordu. Ancak doktorlukta hastaya yaklaşımın büyük önem taşıdığını biliyordu. "Yakında evine gidebileceğinden eminim," dedi. "İyileştiğinde."

Kız, dizlerini göğsüne çekip başını bacaklarına gömdü ve Clarke'ın anlayamayacağı kadar boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Clarke. Neden ailesinin yerine bakan bir hemşire ya da stajyer olmadığını merak ederek etrafa hızlıca göz gezdirdi. Eğer çocuklara bir şey olursa, onlara yardım edecek kimse yoktu.

Kız, başını kaldırdı ama bakışlarını Clarke'tan kaçırdı. Gözlerindeki yaşlar geride rahatsız edici bir boşluk bırakarak akarken, dudaklarını ısırdı.

Nihayet fısıldarcasına konuştu. "Kimse iyileşmiyor ki."

Clarke, ürperdiğini hissetti. Gemide nadiren hastalık olurdu. Walden'da patlak veren salgının karantinaya alınmasından bu yana başka bir salgın ortaya çıkmamıştı. Clarke, laboratuvarda etrafına bakınarak ailesinin neyi tedavi ettiğini gösterebilecek bir şeyler aradı ve ötedeki duvarda kocaman bir ekran gördü. Üzerinde, kocaman bir grafiğe dönüşen veriler yanıp sönüyordu. Denek 32. Yaş 7. Gün 189. 3.4. Gy. Alyuvarlar. Akyuvarlar. Solunum. Denek 33. Yaş 11. Gün 298. 6 Gy. Alyuvarlar. Akyuvarlar. Solunum.

Clarke, başta verilerle ilgili bir şey düşünmedi. Ailesinin, bakımlarıyla ilgilendikleri hasta çocukların yaşam belirtilerini gözlemlemesi, ona çok mantıklı gelmişti. Gy'nin bununla hiç ilgisi olmaması dışında. Gray, radyasyonu ölçmek için kullanılan bir birimdi. Ailesi, yıllardır radyasyona maruz kalmanın etkilerini araştırıyordu. Bu araştırma, insanların Dünya'ya dönmesinin ne zaman güvenli olacağını tespit etmeyi amaçlayan görevin bir parçasıydı. O nedenle Clarke, gray'in ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Zihninin karanlık bir köşesi olan biteni yavaş yavaş kavrarken, Clarke, ürpererek Lilly'nin solgun yüzüne baktı. Aklından geçen düşünceyi zihninden atmaya çalıştı ama düşünce, inkârını ve diğer tüm düşüncelerini boğdu. Onu neredeyse kusturacak kadar korkunç gerçeğin dışında.

Ailesinin araştırması, artık hücre kültürü ile sınırlı değildi. İnsanlı deneylere başlamışlardı.

Annesiyle babası, bu çocukları iyileştirmiyorlardı. Onları öldürüyorlardı.

Ağaçlarla çevrili, L şeklinde bir açıklığa inmişlerdi.

Çok ciddi yaralanmalar olmasa da Clarke'ı meşgul etmeye yetecek kadar yaralı vardı. Neredeyse bir saat boyunca, yırtılmış ceket kollarını ve pantolonların bacak kısımlarını geçici turnike olarak kullandı ve kırığı olan birkaç kişiye sabitleyici birer tahta uydurana kadar hareketsiz yatmalarını emretti. Erzakları, çimenliğin dört bir yanına dağılmıştı, ama bir sürü çocuğu ilaç sandığını aramaya göndermesine rağmen kutu, hâlâ ortalarda yoktu.

Hurdaya dönen iniş gemisi, ormanlık alanın diğer tarafındaydı ve ilk on beş dakika boyunca yolcular içten içe yanan enkazın etrafında kümelenmişti. Birkaç cılız adımdan fazlasını atamayacak kadar korkmuş ve sersemlemişlerdi. Ama şimdi boş boş dolanmaya başlamışlardı. Clarke, Thalia'yı ya da Wells'i henüz görememişti ama bu onu endişelendiriyor muydu yoksa rahatlatıyor muydu, emin değildi. Belki de Wells, Glass ile birlikte gitmişti. Clarke, Glass'ı iniş gemisinde görmemişti ama kız, oralarda bir yerlerde olmalıydı.

Clarke, dikkatini tekrar siyah saçlarında aşınmış kırmızı bir kurdele bulunan iri gözlü, güzel kızın bileğini sarmaya vererek "Böyle iyi mi?" diye sordu.

"Daha iyi," dedi kız, burnunu silince istemeden yüzündeki kesikten eline kan bulaştırmıştı. Clarke, gerçek sargılar ve antiseptikler bulmalıydı. Vücutları, daha önce hiç karşılaşmadıkları mikroplara maruz kalıyordu ve enfeksiyon riski fazlaydı.

"Hemen döneceğim," diyen Clarke ona çabucak gülüm-

seyip ayağa kalktı. İlaç sandığı ormanlık alanda değilse, bu, hâlâ iniş gemisinde olduğu anlamına geliyordu. Dumanı tütmekte olan enkaza doğru koşturdu ve içeri girmenin en güvenli yolunu arayarak geminin çevresinde dolaştı. Geminin ağaç sırasının birkaç metre ötesinde bulunan arka tarafına gelince ürperdi. Ağaçlar, ormanlık alanın bu kısmında birbirlerine çok yakın yetişmişlerdi. Bu nedenle yaprakları ışığı büyük ölçüde engelliyor, yerde rüzgâr çıkınca dağılan, karmaşık gölgeler oluşturuyordu.

Hareket etmeyen bir şeye odaklanırken gözlerini kıstı. Bu, bir gölge değildi.

Ağaçlardan birinin köklerinin dibinde bir kız yatıyordu. İniş sırasında geminin arka tarafından dışarı fırlamış olmalıydı. Clarke öne doğru sendeledi ve kızın kısa, dalgalı saçlarıyla burnunun üzerindeki çilleri tanıyınca boğazı düğümlendi. *Thalia idi bu.*

Clarke, hemen gidip kızın yanına çömeldi. Kaburgalarının yanındaki bir yaradan fışkıran kan, altındaki çimleri sanki toprağın kendisi kanıyormuşçasına kırmızıya boyamıştı. Thalia nefes alıyordu ama zar zor ve kesik kesik. Rüzgâr tepelerindeki yaprakları hışırdatırken arkadaşının güçsüz elini kavrayıp, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Clarke. "Yemin ediyorum, Thalia, her şey yoluna girecek." Rahatlatmadan çok bir dua gibi geliyordu kulağa, her ne kadar kime dua ettiğini bilmese de. İnsanlar Dünya'yı en karanlık zamanında terk etmişlerdi. Kaç tanesinin geri dönmeye çalışırken öldüğü, Dünya'nın umurunda olmazdı.

6

Wells

Wells, akşamüstü serinliğinde ürperdi. Acil iniş yapmalarından bu yana geçen birkaç saat içinde hava soğumuştu. İki tarafındaki Arkadyalı çocukların küçümseyici bakışlarını görmezden gelerek ateşe doğru yaklaştı. Hapisteyken her gece, Clarke ile Dünya'ya geldiğini düşleyerek uyuyakalırdı. Fakat onunla birlikte merakla gezegene bakıp el ele tutuşmak yerine bütün gününü yanmış erzakı ayırmakla ve Clarke'm onu gördüğü anda yüzünde beliren ifadeyi unutmaya çalışmakla geçirmişti. Kızın, kollarına atılmasını beklemiyordu elbette ancak hiçbir şey, onu Clarke'ın gözlerinden okunan katıksız nefrete hazırlayamazdı.

Wells'ten birkaç yaş küçük olan Waldenli bir çocuk, etrafındaki çocuklar kıs kıs gülerken "Sence baban çoktan nalları dikmiş midir?" diye sordu.

Wells, göğsünün sıkıştığını hissetse de soğukkanlılığı-

nı korumaya çalıştı. Bu küçük serserilerden bir-iki tanesini kolayca alt edebilirdi. Subaylık eğitimi sırasında aldığı yumruk yumruğa dövüş dersinde hiç yenilmeden şampiyon olmuştu. Ama o yalnızca bir kişiydi, onlar ise doksan beş; Clarke'la birlikte doksan altı, ki kendisi şu an gezegende Wells'i en az seven insandı muhtemelen.

İniş gemisine bindirildikleri sırada, Glass'ı orada görmediği için canı sıkılmıştı. Clarke'tan kısa bir süre sonra Glass da hapse gönderilmişti. Wells, babasını ne kadar zorladıysa da onun ne yaptığını asla öğrenememişti. Onun neden göreve seçilmediğini bilmeyi isterdi. Kendisini Glass'ın affedilmiş olabileceğine ikna etmeye çalışıyordu ama kız, büyük ihtimalle yakında gireceği on sekizinci yaşına gün sayıyordu. Bu düşünce, midesinin kasılmasına neden oldu.

Cepleri, acil inişten sonra yaşanan çılgınca kargaşa sırasında topladığı gıda paketleriyle dolup taşmış Arkadyalı bir çocuk, "Acaba Küçük Şansölye bütün yemeklerde ilk sıranın kendisinde olduğunu mu düşünüyorlar?" diye sordu. Wells'in görebildiği kadarıyla yanlarındaki erzak, onlara bir ay bile yetmeyecek kadar azdı. İnsanlar buldukları her şeyi ceplerine atmaya devam ederlerse stokları çabucak eriyebilirdi. Fakat bu doğru olamazdı; bir yerlerde bir konteyner olmalıydı. Enkazı ayıklamayı bitirdikten sonra mutlaka karşılarına çıkacaktı.

Alnında yara bulunan minik bir kız ise "Ya da yatağını onun için yapmamızı bekliyor mudur?" diyerek sırıttı.

Wells uçsuz bucaksız, koyu mavi gökyüzüne bakarak

onları görmezden geldi. Gerçekten de şaşırtıcıydı. Daha önce gökyüzünün fotoğraflarını görmüş olmasına rağmen renklerin bu kadar canlı olabileceğini hiç hayal etmemişti. Nitrojen kristalleri ve kırılmış ışıktan daha elle tutulur bir şeyden oluşmayan mavi bir battaniyenin onu yıldızlar denizinden ve bildiği tek dünyadan ayırdığını düşünmek garipti. Bu görüntüleri görecek kadar yaşayamayan üç çocuğu düşününce göğsünde bir ağrı hissetti. Cesetleri, iniş gemisinin diğer tarafında yatıyordu.

"Yatak mı?" diye homurdandı çocuğun biri. "Burada nerede *yatak* bulabileceğimizi söyler misin?"

"Nerede uyuyacağız o zaman?" diye sordu yaralı kız. Aniden bir yatakhane beliriverecekmiş gibi etrafına bakıyordu.

Wells, boğazını temizledi. "Erzaklarımızın içinde çadırlar vardı. Sadece konteynerleri ayırmayı bitirip tüm parçaları toplamamız gerekiyor. Bu sırada birkaç gözcüyü su aramaya göndermeliyiz ki nereye kamp kuracağımızı bilelim."

Kız sağına soluna bakıp "Burası benim için uygun," diyerek diğerlerinin daha da fazla gülüşmesine neden oldu.

Wells, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Olay şu ki, eğer bir akıntıya veya göle yakınsak kolayca..."

"Oh iyi," diyen alçak bir ses, sözünü kesti. "Derse tam zamanında yetişmişim." Wells yanına bakınca Graham adlı çocuğun onlara doğru yürüdüğünü gördü. Oradaki –Wells ve Clarke ile birlikte– üç Phoenixliden biriydi ama yine de çoğu Waldenli ve Arkadyalıyı ismen tanıyor, onlar da ona

şaşılacak kadar saygılı davranıyorlardı. Wells, çocuğun bu saygıyı kazanmak için neler yapmak zorunda kalmış olduğunu düşünmek bile istemedi.

"Kimseye *ders verdiğim* yok. Sadece hayatta kalmamızı sağlamaya çalışıyorum."

Graham, bir kaşını kaldırdı. "Babanın arkadaşlarımızı idama mahkûm etmeye devam ettiğini düşünürsek, bu çok ilginç. Ama merak etme, senin bizim tarafımızda olduğunu biliyorum." Wells'e pis pis sırıttı. "Öylesin, değil mi?"

Wells, ona dikkatle bakıp başını sertçe salladı. "Tabii ki."

"Eee," diye devam etti Graham, sesindeki arkadaşça ton, gözlerindeki düşmanca parıltıyla çelişiyordu, "senin suçun neydi?"

"Bu pek kibar bir soru sayılmaz, öyle değil mi?" diyen Wells, gizemli gizemli gülümsemeye çalıştı.

"Çok özür dilerim," diyen Graham'ın yüzünde alaycı bir korku ifadesi belirdi. "Beni hoş görmelisin. Hayatının son 847 gününü geminin dibinde kilitli bir şekilde geçirince, Phoenix'te nasıl kibar konuşulduğunu unutuyorsun."

"847 gün mü?" diye tekrarladı Wells. "Depodan çaldığın bitkileri yanlış saydığın için hapse atılmadın herhalde?"

"Hayır," dedi Graham, Wells'e doğru bir adım atarak. "Ondan değil." Kalabalık sustu. Wells, diğerleri merakla onlara yaklaşırken, birkaç kişinin de hevesle onlara doğru eğildiğini gördü. "Cinayetten hüküm giydim."

Bakışları birbirine kilitlendi. Wells, Graham'a yüzündeki şaşkınlığı görme zevkini yaşatmamak için ifadesizce bakıyordu. "Ya?" dedi ilgisizce. "Kimi öldürdün?"

Graham, soğuk soğuk gülümsedi. "Geri kalanımızla biraz zaman geçirmiş olsaydın *asıl bu sorunun* pek kibar olmadığını bilirdin." Graham, konuyu değiştirene kadar gergin bir sessizlik yaşandı. "Ben senin ne yaptığını zaten biliyorum. Şansölye'nin oğlu hapse atılınca haber çabuk yayılıyor. İtiraf etmek istememen mantıklı. Ama madem şimdi güzelce konuşuyoruz, belki sen bize burada tam olarak ne yaptığımızı söyleyebilirsin. Belki sen arkadaşlarımızın çoğunun neden yeniden yargılandıktan sonra idam edilip durduğunu söyleyebilirsin." Graham hâlâ gülüyordu, ama sesi kısık ve tehlikeli bir tona bürünmeye başlamıştı. "Ve neden şimdi? Baban neden bir anda hepimizi buraya göndermeye karar verdi?"

Babası. Wells bütün gününü Dünya'daki yeni ortama alışmaya çalışmakla geçirdiğinden fırlatma rampasında yaşanan olayın –keskin silah sesinin, babasının göğsünde açan bir çiçek gibi yayılan kanın– korkunç bir rüya olduğuna neredeyse inandıracaktı kendini.

"Tabii ki bize söylemeyecek," dedi Graham dudak bükerek. "Söyleyecek misin, asker?" diye ekledi alaycı bir selamla.

Graham'ı izleyen Arkadyalılar ve Waldenlılar, merakla Wells'e döndüler. Bakışları, derisine birer iğne gibi batıyordu. Elbette neler olduğunun farkındaydı. Geçmişte olsa muhtemelen affedilecek suçlar için neden birçok çocuğun on sekizinci doğum günlerinde idam edildiğini biliyordu. Görevin neden uzun uzun, düzgünce planlanmadan alelacele gerçekleştirildiğini biliyordu.

Salon, her zamanki gibi kalabalıktı, Phoenix'in büyük bir bölümü heyecanla etrafta fısıldaşıyordu. Kadınların çoğu, yeni elbiselerini görücüye çıkarmak için can atıyorlardı. Bu, takas pazarında ne tür kumaş artıkları bulduğunuza göre değişen pahalı ve çılgınca bir marifetti. Wells, birkaç adım atınca kalabalıktakiler fısıldaşıp ona baktılar.

Çocuk dikkatini odanın ön tarafına, müzisyenlerin altında toplandığı, Cennet Salonu'na adını veren ağacın bulunduğu yöne vermeye çalıştı. Efsaneye göre fidan, mucizevi bir şekilde Kuzey Amerika yangınından kurtulmuş ve toplu göçten hemen önce Phoenix'e taşınmıştı. Şimdi ise dalları, salonun tepesine ulaşmıştı. Her yöne doğru on metreden fazla uzayan dalları, bol yapraklı bir gölgelik yaratarak, müzisyenleri yeşilimsi gölgelerden oluşan bir perdeyle örtüyordu kısmen.

"Bu, Şansölye'nin oğlu mu?" diye sordu arkasında duran bir kadın. Yeni bir sıcaklık dalgası, zaten kızarmış olan yanaklarına doğru yükseldi. İnsanların dönüp dönüp ona bakmalarına asla alışamamıştı zaten ama bu gece buna tahammül bile edemiyordu.

Dönüp kapıya doğru yürümeye başladı ancak bir el kolundan tutunca olduğu yerde kaldı. Arkasını döndüğünde Clarke'ın merakla ona baktığını gördü. "Nereye kaçıyorsun?"

Wells, sırıttı. "Görünüşe bakılırsa, müzik dinleme havasında değilmişim."

Clarke bir an ona baktı, sonra elini tutup "Kalsana," dedi. "Benim hatırım için." Wells'i arka sıradaki iki boş sandalyeye doğru sürükledi. "Bana ne dinlediğimizi söylemen gerekiyor."

Wells, Clarke'ın yanına otururken derin bir iç çekti. "Sana Bach çaldıklarını söyledim zaten," dedi, istekle kapıya bakarak.

"Neden söz ettiğimi biliyorsun," diyen Clarke, ellerini Wells'inkilere kenetledi. "Bu bölüm, şu bölüm." Sırıttı. "Hem hep yanlış zamanda alkışlıyorum."

Wells, Clarke'ın elini sıktı.

Herhangi bir takdime ya da anonsa gerek yoktu. Kalabalık, ilk notalardan itibaren sessizliğe büründü. Kemancının yayı tellere değer değmez konuşmalar kesildi. Sonrasında çello, ardından da klarnet araya karıştı. Bu gece davul yoktu ama önemli değildi. Wells, iki yüz kalbin müzikle aynı tempoda attığını neredeyse duyabiliyordu.

"Günbatımının da kulağa böyle geleceğini hayal etmişimdir hep," diye fısıldadı Wells. Kelimeler, üzerlerinde düşünmeden ağzından çıkmıştı. Clarke'ın gözlerini devirmesini bekledi ya da ona şaşkın şaşkın bakmasını.

Ama müzik, kızı da büyülemişti. "Günbatımını görmeyi çok isterim," diye mırıldandı, başını Wells'in omzuna yaslayarak.

Wells, ellerini kayıtsızca Clarke'ın ipeksi saçlarında gezdirdi. "Seninle günbatımını görmeyi çok isterim." Eğilip onu alnından öptü. "Yaklaşık yetmiş beş yıl sonra ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Takma dişlerimi temizleyeceğim," dedi Clarke gülümseyerek. "Neden sordun?"

"Çünkü Dünya'daki ilk buluşmamız için bir fikrim var."

Yavaş yavaş karanlık çöküyor, şenlik ateşi Wells'in etrafındaki yüzlerde ışık oyunları yapıyordu.

"Bu, tuhaf ve korkutucu ve evet haksızlık, biliyorum ama biz, bir amaç için buradayız," dedi kalabalığa. "Biz hayatta kalırsak, herkes hayatta kalacak."

Neredeyse yüz kafa, aynı anda ona doğru döndü ve Wells, bir an için sözlerinin katılaşmış muhalefet ve cehalet katmanlarını yavaş yavaş parçalıyor olabileceğini düşündü. Derken yeni bir ses, sessizliği böldü.

"Orada dur, Jaha."

Wells, arkasını dönünce uzun boylu ve üzerindeki muhafız üniforması kana bulanmış bir çocuk gördü. İniş gemisine zorla binen, Wells'in babasını rehin alan çocuktu bu. "Dünya hâlâ toparlanma evresinde. Bu saçmalığın ne kadarını kaldırabileceğini bilmiyoruz."

Ateşin etrafında tekrar kıkırdamalar ve kahkahalar yankılandı. Bunun üzerine Wells'in içi ani, keskin bir öfkeyle doldu. Bu çocuk yüzünden, babası –tüm insan ırkını korumakla sorumlu kişi– *vurulmuştu*. Ne cüretle orada durup *Wells'i* saçmalamakla suçluyordu?

"Efendim?" dedi Wells, çocuğa en iyi subay bakışını atmak için çenesini kaldırarak.

"Saçmalığı kes, tamam mı? Ne demek istiyorsan onu söyle. Eğer dediğini harfiyen yaparsak, bizi babana ihbar etmezsin."

Wells, gözlerini kıstı. "Sayende babam şu an büyük ihtimalle hastanede." *Mümkün olan en iyi şekilde bakılıyor ve çabucak iyileşiyor,* diye ekledi sessizce. Bunun doğru olduğunu umuyordu.

Graham, "Eğer hâlâ yaşıyorsa tabii," diye araya girip güldü. Wells, bir anlığına, diğer çocuğun ürktüğünü görür gibi oldu.

Wells, ileriye doğru bir adım attı ama sonra kalabalıktan başka bir ses onu durdurdu. "Sen casus değil misin yani?"

"*Casus* mu?" Wells, bu suçlamaya neredeyse gülecekti.

Sahte muhafız da "Evet," diyerek ona katıldı. "Sen de tıpkı bu bileklikler gibi bizi gözetliyorsun, değil mi?"

Wells, üniforması kendisine küçük gelen çocuğa daha yakından baktı. Ona bilekliklerin ne işe yaradığı söylenmiş miydi, yoksa kendi başına mı anlamıştı? "Eğer Konsey sizi gözetlemek isteseydi," dedi vericilerle ilgili yorumu dikkate almayarak, "daha az dikkat çekecek birini seçmezler miydi?"

Üniforması kanla lekelenmiş çocuk sırıttı. "Babanın yönetiminin artılarını ve eksilerini daha sonra tartışabiliriz. Ama şimdilik, bize sadece şunu söyle: Eğer casus değilsen, burada ne işin var? Kimsenin senin gerçekten mahkûm olduğuna inanması mümkün değil."

"Özür dilerim," dedi Wells, pişmanlıktan başka hiçbir şey aksettirmeyen bir tonla. "Sen çalıntı bir muhafız üniformasıyla ortaya çıkıp, bu gemiye binebilmek için babamı rehin aldın. Sanırım bize açıklama yapması gereken kişi *sensin*."

Çocuğun gözleri kısıldı. "Ben, kız kardeşimi korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım."

"*Kız kardeşin* mi?" dedi Wells. İnsanlar nüfus yasalarını Phoenix'ten daha çok Walden'da çiğniyorlardı. Ama Felaket'ten beri hiç kimsenin bir kardeşi olduğunu duymamıştı.

"Evet, öyle," diyen çocuk, kollarını kavuşturup Wells'e meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. "Şimdi sana bir kez daha soracağım, burada ne arıyorsun?"

Wells, ileri doğru bir adım attı. Kimseye açıklama yapmak zorunda değildi, hele ki büyük ihtimalle, kardeşi ol-

duğu ve kim bilir başka hangi konularda yalan söyleyen bu suçluya. Ama sonra gözüne bir hareket çarptı. Clarke, yaralı yolcularla ilgilendiği ormanlık alanın diğer tarafından ateşe doğru ilerliyordu.

Wells, tekrar çocuğa dönüp iç çekti, öfkesi geçiyordu. "Seninle aynı nedenden ötürü buradayım." Hâlâ işitme mesafesi dışında olan Clarke'ın bulunduğu tarafa doğru baktı. "Değer verdiğim birini korumak için kendimi hapse attırdım."

Kalabalık sessizleşti. Wells, onlara arkasını döndü ve onu izleyip izlemeyeceklerini umursamadan Clarke'a doğru ilerlemeye başladı.

Clarke'ın görüntüsü, bir an için onu şaşkına çevirdi. Gökyüzü kararkça ormanlık alandaki ışık değişmeye başlamış ve kızın yeşil gözlerindeki küçük altın rengi benekleri parlatıp ortaya çıkarmıştı. O, Dünya'da, her zamankinden daha güzeldi.

Bakışları kilitlenince Wells'in tüyleri diken diken oldu. Bir yıldan kısa bir süre önce, Clarke'a baktığında onun ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Ama şimdi, yüzünden ne düşündüğünü okumak olanaksızdı.

Clarke, "Burada ne arıyorsun, Wells?" diye sordu, sesi gergin ve bitkindi.

Şokta, dedi Wells içinden; kendisini bunun doğru olduğuna inandırmaya çalışıyordu. "Senin için geldim," dedi sakin sakin.

Clarke'ın yüzünü, gözlerinden doğruca Wells'in göğsüne giden hüzün, hayal kırıklığı ve merhamet karışımı bir ifade kapladı.

"Keşke gelmeseydin," dedi iç geçirerek, sonra da onu itip yüzüne bir daha bakmadan, yanından geçip gitti.

Sözleri, Wells'in nefesini kesmişti ve bir anlığına tek düşünebildiği, nasıl nefes alındığını hatırlamak oldu. Sonra ardındaki şölen ateşinin yanından gelen homurtuları duydu ve merakını yenemeyip arkasına döndü. Herkes, bir renk senfonisine dönen gökyüzünü işaret ediyordu.

Bir obuanın flüte katılıp soloyu düete çevirmesi gibi, mavinin içinde turuncu çizgiler belirmeye başladı. Bu renk armonisi, önce sarının, sonra da pembenin seslerini koroya katmasıyla şiddetini daha da arttırdı. Gökyüzü kararınca sıra sıra renkler daha da çarpıcı bir şekilde açığa çıktı. Günbatımı sözcüğünün yukarıdaki güzelliğin anlamını karşılaması mümkün değildi. Wells, indiklerinden beri belki milyonuncu kez Dünya'yı tarif eden sözcüklerin, gerçeğinin yanında sönük kaldığını düşünüyordu.

Acil inişten bu yana oturmayan Clarke bile donakalmış, tepesinde meydana gelen mucizeyi daha iyi görebilmek için başını yukarıya kaldırmıştı. Wells, Clarke'ın o ana dek sadece hayalini kurduğu bir şeyi izlerken yüzünün nasıl görüneceğini ona bakmadan dahi biliyordu. Gözleri hayranlıktan iri iri, ağzı ise şaşkınlıktan bir karış açıktı mutlaka. *Birlikte hayalini kurduğumuz bir şey*, diye kendi kendini düzeltti Wells. Arkasını döndü, göğsündeki acı ağırlaşıp keskinleştiğinden gökyüzüne daha fazla bakamayacaktı. Bu, insanlığın üç yüzyıldır gördüğü ilk günbatımıydı ve onu tek başına izliyordu.

7

Bellamy

Bellamy, gözlerini kısarak günbatımına baktı. O antika şairlerin saçmaladıklarını düşünmüştü hep ya da en azından kafayı ondan daha iyi bulduklarını. Ama haklılardı. Gökyüzünün siyahtan griye dönmesini ve ardından bir renk cümbüşü oluşturmasını izlemek çılgıncaydı. Birdenbire şarkı söylemeye başlayacak falan değildi ama zaten Bellamy hiçbir zaman sanatçı ruhlu biri olmamıştı.

Eğilip Octavia'nın battaniyesini omzuna doğru çekti. Önceki gece erzak konteynerlerinin birinden battaniyenin ucunun çıktığını görmüştü. İtiş kakış sırasında az kalsın bir çocuğun dişlerini dökecekti. Nefes verdi. Soluğunun, gemidekinin aksine, havada bir süre dağılmadan kalışını ve önünde kristalize oluşunu izledi. Oysa gemideki havalandırma sistemi, havayı neredeyse ağzınızdan çıkmadan ciğerlerinizden sökerdi.

Ormanlık alana göz gezdirdi. Clarke denen kız Octavia'yı muayene edip sadece bileğinin burkulmuş olduğuna kanaat getirdikten sonra Bellamy, onu geceyi geçirdikleri ağaçlığa taşımıştı. Bu çocuklardan hangilerinin gerçekten suçlu hangilerinin sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduklarını anlayana kadar mesafelerini koruyacaklardı.

Bellamy, Octavia'nın elini sıktı. Kardeşinin hapse gönderilmesi onun suçuydu. Burada olması onun suçuydu. Onun bir şeyler planladığını daha önce tahmin etmesi gerekirdi; ünitesindeki bazı çocukların ne kadar aç olduklarını haftalardır söylüyordu. Onları doyurmak için bir şeyler yapması an meselesiydi; hırsızlık yapması gerekse bile. Özverili kız kardeşi, kocaman bir kalbi olduğu için idama mahkûm edilmişti.

Onu korumak Bellamy'nin göreviydi ve hayatında ilk defa başarısız olmuştu.

Bellamy, omuzlarını geriye atıp çenesini yukarı kaldırdı. Altı yaşındaki bir çocuğa göre uzun boyluydu ama bu, dağıtım merkezinde kalabalığı yararken insanların ona dik dik bakmasına engel olmuyordu. Çocukların dağıtıma kendi başlarına gelmesi, kurallara aykırı olmasa da ender rastlanan bir durumdu. Annesinin daireden çıkmadan önce ona üç kez tekrar ettirdiği listenin üzerinden bir daha geçti. Lifli öğün– iki kredi. Glukoz paketi– bir kredi. Kurutulmuş tahıl– iki kredi. Yumru kök gevreği– bir kredi. Protein somunu– üç kredi.

Bellamy, beyine benzeyen beyaz şeylerin önünde söylenen iki kadının etrafından dolaştı. Gözlerini devirip yürümeye devam etti. Güneş tarlalarından en iyi ürünleri Phoenix'in alıyor olması kimin umurundaydı? Sebze yemek isteyen insanların da muhtemelen küçük, mantar gibi beyinleri vardı.

Bellamy, ellerini lif dağıtma makinesinin altına uzattı ve kayan paketi yakalayıp kolunun altına koydu. Yumru kök bölümüne doğru ilerlemeye başlıyordu ki gözüne parlak ve ışıltılı bir şey takıldı. Dönüp bakınca vitrinde yuvarlak, kırmızı bir meyve gördü. Normalde kilitleyip sakladıkları pahalı şeyleri umursamazdı. Mesela Bellamy'ye turuncu cadı parmaklarını hatırlatan yamuk yumuk havuçları ve yemekten çok beyin yiyici kara delik zombilerine benzeyen çirkin mantarları. Ama bu, farklıydı. Meyve pespembeydi. Bu, komşusu Rilla'nın, birlikte yaratık istilası oyunu oynadıkları zaman dönüştüğü renkti. Daha doğrusu Rilla'nın babası muhafızlar tarafından götürülmeden ve Rilla yuvaya gönderilmeden önce birlikte oynadıkları zaman dönüştüğü renk.

Bellamy, veri panelindeki sayıyı okumak için parmaklarının ucunda yükseldi. On bir kredi. Fazla gibiydi ama annesi için güzel bir şey yapmak istiyordu. Annesi, üç gündür yataktan çıkmamıştı. Bellamy, o kadar yorgun düşmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordu.

"İstiyor musun?" diye sordu bir ses. Konuşma şekli, rahatsız ediciydi. Yukarı bakınca yeşil üniformalı bir kadının ona ters ters baktığını gördü. "Siparişini ver ya da kenara çekil."

Yüzüne ateş basan Bellamy, bir an koşup oradan kaçmayı

düşündü. Ama sonra bir kızgınlık dalgası, utancını yok etti. Ekşi suratlı bir dağıtım işçisinin annesini hak ettiği ziyafeti çekmekten alıkoymasına izin vermeyecekti. Annesinin duyunca gözlerini devirip, sen acaba kime çektin? diye sorduğu mağrur ses tonuyla, "İki tane alayım," dedi. "Ve her tarafını elleme," diye ekledi açık açık.

Kadın kaşlarını kaldırdı ve işlem masasının arkasındaki muhafızlara baktı. Walden'da hiç kimse muhafızları sevmezdi ama annesi, onlardan özellikle korkuyor gibiydi. Son günlerde ne zaman bir devriye ekibi görse Bellamy'nin elini tutup başka tarafa dönüyordu. Yanlış bir şeyler yapmış olabilir miydi? Muhafızlar Rilla'nın babasına yaptıkları gibi onu da alıp götürecekler miydi? *Hayır,* dedi Bellamy kendi kendine. *Onların bunu yapmasına izin vermem.*

Elmalarını alıp hızla işlem masasına doğru ilerledi. Başka bir dağıtım işçisi kartını taradı, omzunu silkip ilerlemesini işaret etmeden önce paneldeki bilgilere baktı. Muhafızlardan biri, ona meraklı bir bakış attı ama Bellamy gözlerini karşıya dikti. Dağıtım merkezinden ayrılana kadar kendini yürümeye zorladı. Sonra birden paketleri göğsüne dayayıp sıkıca tutarak koşmaya başladı ve yerleşim ünitesine çıkan koridordan hızla aşağıya indi.

Avcunu sensöre dayayarak dairelerine girdi ve kapıyı arkasından dikkatle kapadı. Annesine, getirdiği şeyi göstermek için sabırsızlanıyordu. Oturma odasına adımını attı, ama ışık yanmadı. Sensör yine mi bozulmuştu? Midesi sıkıştı. Annesi bakım talep etmekten nefret ederdi. Evinde yaban-

cıların olmasından hoşlanmazdı. Fakat karanlıkta ne kadar durabilirlerdi ki?

"Anne!" diye bağırdı Bellamy, odasına hızla dalarak. "Geri döndüm! Başardım!" Buradaki ışıklar çalışıyordu ve Bellamy kapıdan içeri koştuğunda vızıldayıp canlandılar. Ama yatak boştu.

İçini bir dehşet dalgası kaplayan Bellamy dondu kaldı. O gitmişti. Onu götürmüşlerdi. Yapayalnız kalmıştı. Ama sonra mutfaktan boğuk bir tepinme sesi geldi kulağına. Paniği hızla rahatlamaya, sonra da heyecana dönüşürken derin bir nefes aldı. Annesi yataktan çıkmıştı!

Mutfağa koştu. Annesinin yüzü, karanlık merdivene bakan küçük, yuvarlak pencereye dönüktü. Bir eli, canını acıtıyormuş gibi belindeydi. "Anne!" diye seslendi. "Bak, sana ne aldım."

Annesi hızla nefes alıyordu fakat arkasına dönmedi. "Bellamy," dedi, sanki o beklenmedik bir anda ziyarete gelen komşuymuş gibi. "Geldin mi? Yemeği masanın üstüne bırak ve odana git. Ben de hemen geleceğim."

Bellamy'nin üzerine çöken hayal kırıklığı, ayaklarını zemine çiviledi. Meyveyi gördüğünde annesinin yüzünde belirecek ifadeyi görmek istiyordu. "Bak," diye diretti ellerini uzatarak; annesinin karanlık, tozlu pencerenin yansımasında ne görebileceğinden emin değildi.

Annesi, Bellamy'ye bakmak için başını çevirdi. "Onlar da ne?" Gözlerini kıstı. "Elma mı?" Dudaklarını büzüp başının yanını kaşıdı. Bunu eskiden işten eve döndüğünde yapardı. Hasta olmadan önce. "Ne kadar tut... neyse. Sen odana git, tamam mı?"

Paketleri kapının yanındaki masaya koyarken Bellamy'nin avuçları terlemeye başlamıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Işıklar göz kırpıp kapandı. "Lanet olsun," diye homurdandı annesi tavana bakarak. "Bellamy, hemen," dedi. En azından Bellamy, konuşanın annesi olduğunu düşündü. Kadın, yine yüzünü başka tarafa çevirdi ve sesi karanlığa karışıp gitti, ta ki artık onun sesine benzemeyinceye kadar...

Bellamy, sessizce oradan çıkarken hızla dönüp bakmıştı. Annesi, hiç kendisine benzemiyordu. Yana dönüktü, karnı gömleğinin altında bir şeyler saklıyormuş gibi kocaman ve yusyuvarlak görünüyordu. Tüylerinin diken diken olmasını umursamadan gözlerini kırpıştırıp kaçtı; yanlış gördüğünden emindi.

"O nasıl?"

Bellamy, başını kaldırıp bakınca, Clarke'ın tepesinde dikilmiş, uyuyan Octavia'ya baktığını gördü. Kız, endişeli görünüyordu. Başını salladı. "Galiba iyi."

"Güzel," diyen Clarke, bir kısmı yanmış olan kaşını kaldırdı. "Çünkü dün akşamki tehdidini gerçekleştirseydin çok yazık olurdu."

"Ne dedim ki?"

"Bana, kız kardeşini kurtaramazsam bütün gezegeni üzerindekilerle birlikte havaya uçuracağını söyledin."

Bellamy, gülümsedi. "Neyse ki sadece bileği burkulmuş." Başını uzatıp Clarke'ı merakla inceledi. Göz altları yorgunluktan morarmıştı, ama morluklar gözlerini daha da yeşil gösteriyordu. Birdenbire ona önceki gece tam bir

pislik gibi davrandığı için suçluluk hissetti. Onu, partilerde hava atmasını sağladığı için doktor olmaya çalışan bencil bir Phoenix kızı olarak bellemişti. Ama narin yüzündeki gerginlik ve kızıla çalan altın sarısı saçlarına yapışmış olan kan, indiklerinden beri dinlenmediğini gösteriyordu.

Bellamy, Wells'in gece şenlik ateşinin başında yaptığı açıklamayı ve Clarke'ın ondan ağır ağır uzaklaşmasını hatırlayarak "Eee," diye devam etti, "Küçük Şansölye'ye neden o kadar kötü davrandın?"

Clarke ona şaşkınlık ve kızgınlıkla baktı. Bellamy bir an, onun kendisine vurabileceğini düşündü ama Clarke, yalnızca başını salladı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye üsteledi Bellamy.

"Hayır," dedi Clarke açıkça. Ama sonra dudaklarında sorgulayıcı bir tebessüm belirdi. "Bunu neden merak ediyorsun?"

"Sadece nüfus sayımı yapıyorum," diye cevapladı Bellamy. "Özellikle Dünya'daki bütün güzel kızların ilişki durumlarını belirlemek için."

Clarke gözlerini devirdi ama sonra tekrar Octavia'ya baktı ve neşesi uçup gitti.

"Ne var?" diyen Bellamy, bakışını Clarke'tan kardeşine çevirdi.

"Hiçbir şey," dedi Clarke çabucak. "Sadece yüzündeki kesik için elimde biraz antiseptik olsun isterdim, bazılarının da antibiyotiğe ihtiyacı olacak."

"Yani bizim hiç ilacımız yok, öyle mi?" diye sordu Bellamy, kaygıyla surat asarak.

Clarke, ona endişeyle baktı. "Sanırım, çarpışma sırasın-

da tıbbi erzak çantaları gemiden dışarı fırladı. Yine de idare ederiz," dedi çabucak. Yalan, Clarke daha yüz ifadesini ona uyduramadan çıkıvermişti ağzından. "Bir süre idare ederiz. İnsan vücudunun kendini iyileştirmek gibi olağanüstü bir yeteneği var..." Çocuğun çalıntı üniformasındaki kan lekelerini görünce sustu.

Bellamy, önüne bakıp yüzünü ekşitti, Clarke'ın Şansölye'yi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Adamın hayatta kalmış olmasını umuyordu; elini yeterince kana bulamıştı. Gerçi muhtemelen bir şey fark etmeyecekti. Konsey, Şansölye'nin yaralanmasının bir kaza oluşunu dikkate almaksızın, göndereceği bir sonraki gruba, Bellamy'yi gördükleri yerde vurma yetkisi verecekti. Octavia yürüyebilecek duruma gelir gelmez birlikte buradan gideceklerdi. Birkaç gün yürürlerdi, grupla aralarına biraz mesafe koyup er ya da geç yerleşecek bir yer bulurlardı. B güvertesinde keşfettiği o antik hayatta kalma kılavuzlarını aylarca boşuna incelememişti. Ormanda onları bekleyen her neyse, ona hazır olacaktı. Gökyüzünden uçup gelecek şeyden daha kötü olamazdı nasılsa.

"Ne kadar zaman sonra üzerine basabilir?"

Clarke, Bellamy'ye döndü. "Çok kötü bir burkulma, bu nedenle yürümesine birkaç gün, tamamen iyileşmesine de bir ya da iki hafta var diyebilirim."

"Ama daha önce de yürüyebilir belki, değil mi?"

Clarke, başını yana eğip ona bir anlığına, büyük ihtimalle zehirli bir gezegende doksan dokuz çocuk suçluyla mah-

sur kaldığını unutturan bir gülümsemeyle, "Acelen ne?" diye sordu.

Fakat Bellamy ona yanıt veremeden birisi Clarke'ı çağırdı ve kız yanından ayrıldı.

Bellamy, derin bir nefes aldı. Bu basit hareketin kafasını boşaltıp daha uyanık ve tetikte olmasını sağlamasına şaşırdı. Muhtemelen havanın zehirli olduğu ortaya çıkacaktı ama her içine çektiğinde tarifi imkânsız ve merak uyandırıcı bir şeyler hissediyordu; gözlerini sizden kaçıran ama parfümünün kokusunu alabileceğiniz kadar yakından geçen gizemli bir kız gibiydi.

Ağaçlara doğru birkaç adım attı; onlara daha yakından bakabilmek için sabırsızlansa da Octavia'dan fazla uzaklaşmak istemiyordu. Tanıdığı türlere benzemiyorlardı, ama bulabildiği tek Dünya botaniği kitabı Afrika'ya özgü bitkiler hakkındaydı ve Wells, bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri olan bölgenin doğu yakasında olduklarını söylemişti.

Birden yanında bir dal çıtırdadı. Bellamy dönüp bakınca ince, uzun yüzlü, saçları tel tel olmuş bir kız gördü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Wells, yaralı olmayan herkesin odun toplamasını söyledi," dedi kız.

Öfkenin içinde kabardığını hisseden Bellamy, kıza gergin bir şekilde gülümsedi. "Bence Wells emir verebilecek durumda değil, bu yüzden eğer senin için bir sakıncası yoksa ben sadece kendim için kaygılanacağım, tamam

mı?" Kız endişeyle arkasına bakmadan önce huzursuzca kımıldandı. "Haydi, git artık," dedi eliyle ileriyi işaret ederek. Kızın koşa koşa gitmesini memnuniyetle seyretti.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, gözleri dört bir yandaki boşluğun tadını çıkardı. Nerede oldukları önemli değildi. Bu gezegendeki herhangi bir yer, geride bıraktıkları dünyadan kesinlikle daha iyi olacaktı.

Hayatında ilk defa özgürdü.

8

Glass

Glass gecenin geri kalanını Luke'un kanepesinde geçirdi. Carter'ın eski odasında uyumayı neden kabul etmediğini sormadığı için Camille'e minnettardı. Daha az muhafızın devriye gezeceği saat 06.00'daki nöbet değişimine kadar Luke'un dairesinde kalmasının en iyisi olacağına karar vermişlerdi.

Bütün gece yatakta dört dönüp durdu. Ne zaman dönse, bilekliği derisinde çukurlar açıyordu. Ona hâlâ tehlikede olduğunu, Wells'in yüzlerce kilometre uzakta, yüzyıllardır yaşamı desteklemeyen bir gezegende hayatta kalmaya çalıştığını hatırlatan bir şeydi bu. Dünya'yı görmek, Wells'in her zaman hayal ettiği bir şeydi ama bu şekilde değil. Hâlâ zehirli olma ihtimali varken değil. Babasının, gözlerinin önünde vurulduğunu gördükten sonra değil.

Uzanıp tavana bakarken, karanlıkta bir ses duymaya ça-

lışmaktan kendini alıkoyamadı. Luke'un kapısının ardından duyacağı en ufak bir homurtu, midesini alt üst etmeye yeterdi. Sessizlik ise daha da kötüydü.

24 saatlik ışıklar ön kapının altından içeri sızmaya başlarken, Luke'un yatak odasının kapısı açıldı ve Luke ile Camille, bitkin bir halde sendeleyerek çıktılar. Belli ki ikisi de pek uyumamıştı. Luke, çoktan sivil kıyafetlerini giymişti ama Camille'in üzerinde sadece, ufak kalçalarını zar zor örten, Luke'un eski atletlerinden biri vardı. Glass utançtan kızarıp başını çevirdi.

"Günaydın." Luke'un sesindeki resmiyet, Glass'ın irkilmesine neden olmuştu. Luke ona en son günaydın dediğinde, onun yatağındaydılar ve bu sözü onun kulağına fısıldamıştı.

Glass, bu anıyı aklından çıkarmaya çalışarak, "Günaydın," dedi.

"O bilekliği çıkarmalıyız," dedi Luke kızın bileğini işaret ederek.

Glass, başını sallayıp kanepeden kalktı, Camille bir ona bir Luke'a bakarken huzursuz huzursuz kımıldandı. En sonunda, kollarını kavuşturup Luke'a döndü ve "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Ya birisi seni görürse?" dedi.

Luke'un yüzü asıldı. "Bunu konuşmuştuk." Alçak sesle konuşuyordu ama Glass, çocuğun sesindeki hayal kırıklığını duymuştu. "Eğer yardım etmezsek, onu öldürecekler. Yapılması gereken bu."

Yapılması gereken, dedi içinden Glass. Onun için anlamı

buydu artık, vicdanında taşımak istemediği bir hayat.

"Seni öldürmelerinden iyidir," dedi Camille, sesi titriyordu.

Luke, eğilip onu alnından öptü. "Bir şey olmayacak. Onu Phoenix'e geri götürdükten sonra hemen eve döneceğim."

Camille, iç çekip Glass'a birer gömlekle pantolon vererek "Al," dedi. "Senin Phoenix standartlarında değil biliyorum ama bununla daha inandırıcı olursun. O saçla temizlik görevlisi olduğuna kimse inanmaz." Luke'un kolunu sıktı ve tekrar yatak odasına kaçıp onları yalnız bıraktı.

Glass, elinde kıyafetlerle kalakalmıştı. Bir an Luke ile bakıştılar. Eskiden Luke'un önünde soyunmayı sorun etmezdi. Carter'ın odasını gösterip, "Acaba ben..." dedi kısılan bir sesle.

"Ah," dedi Luke, hafifçe kızararak. "Hayır, ben sadece... ben hemen döneceğim." Tekrardan odasma çekildi. Glass, kapının ötesinden gelip tenine iğne gibi batan fısıltıları umursamadan olabildiğince hızlı bir şekilde üzerini değiştirdi.

Luke geri döndüğünde, kalçasında zar zor duran bol bir gri pantolon ve tenini kaşındıran bir tişört giymişti. Luke, onu baştan aşağı inceledi. "Hâlâ düzeltilmesi gereken bir şeyler var," dedi. "Bir mahkûma benzemiyorsun ama bir Waldenli gibi görünmediğin de kesin."

Glass, Luke'un bu kıyafetlere alışkın bir kızı tercih edip etmeyeceğini merak ederek, kırışmış pantolonun kenarlarını düzeltmeye başladı. "Sorun o değil," dedi çocuk. "Sorun

saçın. Burada kızlar o kadar uzun saçla gezmez."

Glass, daha önce bunun farkına bile varmamış olmaktan suçluluk duyarak "Neden?" diye sordu.

Luke dönmüş ve duvardaki ufak bir dolabı karıştırmaya başlamıştı. "Muhtemelen, bakımı zor olacağı için. Walden'da, sizin Phoenix'te aldığınız kadar su almıyoruz." Yüzünde muzaffer bir ifadeyle döndü ve Glass'a eski püskü, leke içinde bir şapka uzattı.

Glass, ona hafifçe gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi. Şapkayı Luke'tan alıp başına geçirdi. Bu sırada elleri birbirine değmişti.

Luke, kaşlarını çatıp Glass'ı inceleyerek, "İşimiz henüz bitmedi," dedi. Ona yaklaşıp bir eliyle şapkayı çıkarırken diğer eliyle saçlarını başının tepesinde topladı. "İşte," dedi memnuniyetle, şapkayı takarak.

Aralarındaki sessizlik, uzadıkça uzadı. Luke yavaşça uzanıp, başıboş duran bir tutam saçı Glass'ın kulağının arkasına sıkıştırdı. Sert parmakları kızın boynunda gezindi ve gözünü kırpmadan gözlerinin içine baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Glass, yana çekilip büyüyü bozarak.

"Evet, hadi gidelim," diyen Luke, sertçe geri çekildi ve ona koridorun yolunu açtı.

Walden'da Phoenix'teki kadar ışık yoktu, aslında şu an şafak vakti olmasına rağmen koridorlar çoğunlukla karanlıktı. Glass, Luke'un onu nereye sürüklediğini anlayamıyor ve onun ellerine uzanmamak için yumruğunu

sıkıyordu.

Sonunda Luke, belli belirsiz bir kapının önünde durdu. Elini cebine attı ve Glass'ın göremediği bir şeyi çıkarıp tarayıcıya okuttu. Kapı, bir uyarı sesi çıkararak açıldı. Glass, Luke'un onu götürdüğü her yerde sistem girişleri ve erişim kodları izleri bıraktığını fark edince kendini çok kötü hissetti. Konsey, onun kaçak bir suçluya yardım ettiğini anlayınca neler olacağını düşünemiyordu.

Ama başka çare yoktu. Annesiyle vedalaştıktan sonra muhafızların onu bulmasını bekleyecekti. Luke'u tekrar görmeye çalışmayacaktı. Çocuğun onun için kendi güvenliğini tehlikeye atmasını isteyemezdi. Hele ki yaptığı bunca şeyden sonra.

Cılız bir ışık, göz kırpıp duruyor, Glass'ın tanıyamadığı bir makinanın üzerine pis, sarımtrak bir parıltı yansıtıyordu. "Neredeyiz?" diye sordu. Sesi tuhaf bir yankı yapıyordu.

"Eski atölyelerden birinde. Burası bir zamanlar, yenilenmeden önce Dünya'da üretilmiş aletlerin tamirini yaptıkları yer. Eğitimimin bir kısmını burada almıştım."

Glass, tam muhafızların neden burada eğitildiklerini soracaktı ki kendini tuttu. Luke'un, muhafızların mühendis birliğine kabul edildiğinde mekanik stajına çoktan başlamış olduğunu hep unutuyordu. Hayatının o bölümü hakkında pek konuşmazdı. Geriye dönüp baktığında, Luke'un dünyasını tanıma konusunda daha fazla çaba harcamadığı için utanıyordu. Çocuğun Camille'e yönelmesine şaşırmamak lazımdı.

Tüm dikkatini devasa bir makineye vermiş olan Luke,

alnını kırıştırmış, değişik tuşlara basıyordu. Makine, endişe verici bir şekilde ötmeye başlayınca, "Bu da nedir?" diye sordu Glass.

"Lazer kesici," dedi Luke yukarı bakmadan.

Glass, bileğini korumak istercesine göğsüne bastırdı. "Hayatta olmaz."

Luke, hem neşeli hem de gergin bir bakışla "Tartışma yok," dedi. "O şeyi ne kadar çabuk çıkarırsak, gizlenme şansın o kadar artar."

"Kilidini nasıl açacağımızı bulamaz mıyız?"

Başını iki yana sallayan Luke, "Kesilmesi gerekiyor," dedi. Glass hareket etmeyince iç geçirerek elini ona doğru uzattı ve "Gel buraya Glass," dedi.

Glass, olduğu yere çakılıp kaldı. Son altı ayını Luke'un ona seslendiğini hayal ederek geçirmiş olsa da işin içinde ölümcül bir makinanın olacağını asla düşünmemişti. Luke, kaşını kaldırdı. "Glass?"

Glass, kararsızca bir adım attı. Aslında kaybedecek bir şeyi yoktu. Bir doktorun, damarına zehir enjekte etmesindense Luke'un, bileğini koparmasını tercih ederdi.

Luke, makinenin ortasındaki düz bir yere hafifçe vurdu. "Sen elini buraya koy, yeter," dedi. Bir tuşa basınca bütün makine titremeye başladı.

Glass, teni soğuk metale değince ürperdi.

"Bir şey olmayacak," dedi Luke. "Söz veriyorum. Sadece kıpırdama."

Glass, başını salladı. Konuşmaya korkuyordu. Uğultu devam etti, çok geçmeden buna tiz bir ses eklendi.

Luke birkaç ayar daha yaptı, sonra gelip Glass'ın yanın-

da durarak "Hazır mısın?" diye sordu.

Glass, endişeyle yutkundu. "Evet."

Luke sol elini onun koluna koydu, sağ eliyle de başka bir kolu ona doğru itmeye başladı. Alet, tehlikeli bir enerjiyle dolup taşan ince, kırmızı bir ışık yayarak Glass'ı dehşet içinde bıraktı.

Glass titremeye başladı ama Luke, onun kolunu daha da sıkı tuttu. "Bir şey yok," diye mırıldandı. "Sadece kıpırdama."

Işık yaklaşıyordu. Glass, sıcaklığı teninde hissedebiliyordu. Lazeri dümdüz ilerleten Luke'un gözleri Glass'ın bileğine dikilmiş, yüzü gerilmişti.

Glass, gözlerini kapadı. Kendini keskin acıya ve sinirlerinin elinden koptuğu anda atacağı çığlıklara hazırladı.

"Mükemmel," diyen Luke'un sesi, korkusunu bir bıçak gibi kesti. Glass aşağı bakınca bilekliğinin iki düzgün parçaya ayrılıp bileğinden çıktığını gördü.

Derin bir iç çekip hızla soluyarak "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil," dedi Luke gülümseyerek. Elleri, Glass'ın kolunu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Atölyeden çıkıp gökköprüsünden yukarı doğru ilerlemeye başlarken ikisi de konuşmadı.

Luke, köşeyi dönüp Glass'ı Phoenix'teki her şeyden daha karanlık ve daha dar bir başka merdivene doğru götürürken "Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Yok bir şey."

Eskiden olsa, Luke uzanıp elini onun çenesine koyar ve onu güldürene kadar gözlerine bakardı. *Berbat bir yalancısın, Rapunzel*, derdi, her yalan söylediğinde saçı otuz san-

tim uzayan kızla ilgili masala gönderme yaparak. Ama bu sefer Glass'ın yalanı buharlaşıp havaya karışmıştı.

Glass, sessizliğin ağırlığına dayanamayınca "Ee, nasılsın bakalım?" diye sordu sonunda.

Luke, ona bakıp kaşını kaldırdı. "Sevdiğim kız tarafından terk edilmem ve sonra en yakın arkadaşımın saçma sapan bir ihlal yüzünden idam edilmesi dışında fena değil."

Sözleri, Glass'ı sindirdi. Luke'un sesinin böylesine öfkeli çıktığını duymamıştı hiç.

"Neyse ki Camille yanımdaydı..."

Glass başını salladı ama Luke'un o tanıdık simasına göz ucuyla baktığında beyninde keskin ve tehlikeli öfke parçacıkları toplandı. Hapse ne için girdiğini düşünüyordu ki? Neden daha meraklı veya daha şaşkın değildi? Onun bir ihlal yapacak kadar berbat bir insan olduğunu mu düşünüyordu?

Luke birdenbire durunca Glass ona çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı dengesini bulmaya çabalayarak.

"Annen neler olduğunu biliyor mu?" diye sordu Luke, yüzünü ona dönerek.

"Hayır," dedi Glass. "Demek istediğim, hapiste olduğumu biliyordu ama Dünya görevini bilmesi imkânsız." Şansölye, operasyonun çok gizli olduğunu söylemişti. Çocukları bu seyahatten sağ dönene –veya Konsey asla dönmeyeceklerinden emin olana– kadar ailelerine bilgi verilmeyecekti.

"Onu görecek olman çok güzel."

Glass, hiçbir şey söylemedi. Luke'un kendi annesini düşündüğünü biliyordu. Çocuğun annesi, o henüz on iki yaşındayken ölmüştü. Bu nedenle o zamanlar on sekiz yaşında olan komşusu Carter ile yaşamaya başlamıştı.

"Evet," dedi Glass sesi titreyerek. Annesini görmek için yanıp tutuşuyordu ama muhafızların –bileklik olmadan bile– onu bulması çok uzun sürmeyecekti. Hangisi daha önemliydi? Elveda demek mi? Yoksa onu kızının sürüklenerek mutlak ölüme doğru götürülmesinin vereceği acıdan kurtarmak mı? "Devam etmeliyiz."

Glass, parıldayan yıldızları büyük bir zevkle seyrederken sessizce köprüyü geçtiler. Ufacık, penceresiz bir hücreye tıkılana kadar gökköprüsünün manzarasını ne kadar sevdiğinin farkına varamamıştı. Dönüp ona bakmadığı için kırılsa mı rahatlasa mı bilemeden göz ucuyla Luke'a baktı.

Luke'un içeride muhafız olmayacağını garanti ettiği, Phoenix'teki kontrol noktasına ulaşırlarken "Geri dönmelisin," dedi Glass. "Ben idare ederim."

Luke, dişlerini sıkarak acı acı gülümsedi. "Kaçak bir mahkûmsun ama ben *hâlâ* annenle tanışmaya layık değilim."

Glass, Luke'un ardında bıraktığı tarayıcı izlerini düşünerek "Bunu kastetmedim," dedi. "Bana yardım etmen, senin için tehlikeli. Hayatını tehlikeye atmana izin veremem. Zaten yeterince şey yaptın."

Luke, bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı, sonra başını salladı. "Tamam o zaman."

Glass, gözyaşlarını tutarak gülümsemeye çalıştı. "Her

şey için teşekkürler."

Luke'un ifadesi biraz yumuşadı. "İyi şanslar Glass." O eğilince Glass, alışkanlıkla başını kaldırdı. Ancak Luke geriye doğru bir adım attı. Bakışlarını ondan güçlükle ayırabilmişti sanki. Hiçbir şey söylemeden döndü ve sessizce geldikleri yöne gitti. Glass onun uzaklaşmasını seyretti, dudakları bir daha asla hissedemeyecekleri veda öpücüğü için yanıp tutuşuyordu.

***

Glass, dairesinin girişine geldiğinde yumruğunu kaldırıp kapıyı yavaşça tıklattı. Kapı açıldı ve Glass'ın annesi Sonja, kapının ardından dikkatle baktı. Yüzünde aynı anda farklı duygular belirdi: hayret, neşe, şaşkınlık ve korku.

"Glass?" dedi nefesini tutarak ve hayal görüyormuş gibi kızına doğru uzandı. Glass, minnetle annesine sarılıp parfümünün kokusunu içine çekti. "Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum." Glass'a bir kez daha sıkıca sarıldı ve onu içeri çekip kapıyı kapattı. Geri çekilip kızına baktı. "Günleri sayıyordum." Sesi solup bir fısıltıya dönüştü. "Üç hafta sonra on sekiz yaşına giriyorsun."

Glass, annesinin soğuk ve nemli elini tutup onu kanepeye götürdü. "Bizi Dünya'ya göndereceklerdi," dedi. "Aramızdan yüz kişiyi." Derin bir nefes aldı. "Ben de onlardan biriydim."

Yavaşça "Dünya'ya mı?" diye tekrar etti Sonja. Sanki

daha iyi inceleyebilmek için sözcüğe uzaktan bakıyordu. "Aman Tanrım."

"Fırlatma rampasında bir kargaşa oldu. Şansölye..." Fırlatma rampasındaki manzarayı hatırlayınca Glass'ın başı döndü. Wells için, Wells'in orada iyi olması için, Clarke'la beraber olması ve yalnız acı çekmemesi için sessizce dua etti. "Kargaşada kaçabildim," diye devam etti. Şu an ayrıntılar önemli değildi. "Sadece seni sevdiğimi söylemek için geldim."

Annesinin gözleri açıldı. "Demek Şansölye öyle vuruldu. Ah, Glass," diye fısıldadı, kızına sarılarak.

Ayak seslerinin patırtısı koridorda yankılanınca Glass irkildi. Annesine yüzünü dönmeden önce kapıya dikkatle baktı. Titreyerek ayağa kalkarken, "Çok uzun kalamam," dedi.

"Bekle!" diyen Sonja ayağa fırladı ve Glass'ın kolunu kavrayıp onu kanepeye doğru çekti. Parmakları kızının bileğinde olduğu halde, "Şansölye yaşam ünitesine bağlı durumda," dedi. "Bu da Yardımcı Şansölye Rhodes'un görevde olduğu anlamına geliyor. Hemen gitmemelisin." Duraksadı. "O, yönetime çok daha... farklı yaklaşıyor. Seni affetme ihtimali var. İkna edilebilir." Susup gülümsedi. Gülümsemesi, Glass'ın yaşlarla dolu gözlerini fazla aydınlatmadı. "Burada bekle."

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Glass, sesi alçalmıştı. Annesine bir kez daha veda etmeye dayanamazdı. Hele de her veda sonuncu olabilecekken.

Annesi eğilip Glass'ı alnından öptü. "Uzun sürmeyecek."

Glass, Sonja'nın hızla ruj sürüp, hâlâ boş olan koridora çıkışını izledi. Ardından dizlerini kendine çekti ve içindekilerin dışarı saçılmamasını istercesine sıkıca onlara sarıldı.

***

Glass, ne kadar uyuduğundan emin değildi ama vücudunun şeklini hâlâ hatırlayan minderlere kıvrılmışken, son altı ayın bir kâbus olması mümkün görünüyordu. Sanki içinde iki küçük metal karyoladan, Arkadyalı sessiz, tedirgin hücre arkadaşından ve gözyaşları kuruduktan çok sonra bile yankılanan hıçkırıklarından başka bir şeyin olmadığı bir hücreye kapatılmamıştı hiç.

Gözlerini açtığında annesi yanındaydı; kanepeye oturmuş, karman çorman olmuş saçlarını okşuyordu. "Halloldu," dedi yavaşça. "Affedildin."

Glass, annesinin yüzüne bakabilmek için doğruldu. "Nasıl?" diye sordu; şaşkınlık onu aniden uykusundan uyandırmış, gözlerini açtığında önünde beliren Luke'un görüntüsünü alıp götürmüştü. "Neden?"

"İnsanlar huzursuz olmaya başladı," diye açıkladı annesi. "Çocuk suçlulardan hiçbiri yeniden yargılamalardan sağ çıkamadı, bu da adaletten başka her şeye benziyor. Sen, istisna olacaksın. Sistemin hâlâ olması gerektiği gibi işlediğinin, topluma katkıda bulunan insanlara topluma geri dönme şansı verildiğinin kanıtı olacaksın. İkna etmek için biraz uğraşmam gerekti ama Yardımcı Şansölye Rhodes, olaylara benim tarafımdan bakabildi," diye bitirdi annesi. Tekrar ka-

nepeye çökmüştü, bitkin fakat hafiflemiş görünüyordu.

"Anne ben nasıl... ne diyeceğimi... teşekkür ederim."

Glass başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Doğrulup başını annesinin omzuna yaslarken gülümsüyordu. Özgür müydü? Kelimenin anlamını kavrayamıyordu sanki.

"Bana teşekkür etmene gerek yok tatlım. Senin için her şeyi yaparım," diyen Sonja, Glass'ın saçının bir tutamını kulağının arkasına atıp gülümsedi. "Yalnız şunu unutma, Dünya görevinden kimseye bahsedemezsin. Çok ciddiyim."

"Peki ama diğerlerine ne oldu? Wells iyi mi? Öğrenebilir misin?"

Sonja başını salladı. "Sana göre böyle bir görev hiç olmadı. Önemli olan, senin artık güvende olman. Sana ikinci bir şans verildi," diye söylendi annesi. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Glass sonunda, başım şaşkın şaşkın sallayarak. "Söz veriyorum."

9

Clarke

Clarke, revir niyetine kullanılan çadırdan çıkıp ormanlık alana adımını attı. Pencere lüksüne sahip değilse bile şafak vakti olduğunu hissetmişti. Gökyüzü adeta renklerle dolup taşıyor, sert hava, beyninde var olduğunu bilmediği noktaları harekete geçiriyordu. Bu tecrübeyi Dünya'yı görmek için can atmasını sağlayan iki kişiyle paylaşmayı isterdi. Ama bunu asla yapamayacaktı.

Ailesi ölmüştü.

"Günaydın."

Clarke, kaskatı kesildi. Wells'in sesinin bir zamanlar evrendeki en sevdiği ses olduğuna inanmak, artık çok zordu. Ailesinin ölümüne sebep olan oydu. Cesetleri uzayın derinliklerinde süzülüyor, bildikleri ve sevdikleri her şeyden giderek uzaklaşıyordu. Clarke, zayıf bir anında paylaşmaması gereken bir sırrı onunla paylaşmıştı. Wells, bunu hiç

kimseye söylemeyeceğine yemin etmiş, ancak babasına yetiştirmek için yirmi dört saat bile beklememişti. Phoenix'in altın çocuğu ve kusursuz evlat olmaya o kadar kararlıydı ki seviyormuş gibi yaptığı kıza ihanet etmişti.

Clarke, yüzünü Wells'e döndü. Ona saldırmaması için hiçbir neden yoktu ama çocukla bir arada olduğu süreyi uzatacak meydan okumalardan kaçınmak istiyordu.

Onun yanından geçip giderken Wells kolunu tuttu, "Bir saniye bekler misin? Ben sadece..."

Clarke, döndü ve kolunu çekip kurtararak "Bana dokunma," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Wells geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sesi titremiyordu ama Clarke, onun yüzündeki acıyı görebiliyordu. Clarke, Wells'in ne hissettiğini her zaman anlayabilmişti. Berbat bir yalancıydı; o kısacık anda, sırrını saklayacağına dair verdiği sözde samimi olduğunu da bu sayede anlamıştı. Fakat bir şeyler fikrini değiştirmişti ve bunun bedelini ödeyen de Clarke'ın annesiyle babası olmuştu.

Wells, kıpırdamadı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi sessizce. "Enkazı sınıflandırmayı bugün bitireceğiz. Hastaların için özellikle ihtiyaç duyduğun bir şey var mı?"

"Evet, steril bir ameliyathane, serumlar, vücut tarayıcı, gerçek doktorlar..."

"Bence harika bir iş çıkarıyorsun."

"Son altı ayımı hapiste değil de hastanede eğitimde geçirseydim daha iyi bir iş çıkarırdım." Wells, bu kez iğnele-

yici sözlere hazırlıklı olduğundan yüzündeki sakin ifadeyi korumayı başarabildi.

Gökyüzü daha da parlaklaşıyor, her şey bir gecede cilalanıp parlatılmış gibi altın sarısına boyanıyordu. Çimenler minik su damlacıklarıyla parlıyor, daha da yeşil görünüyordu. Basit bir bodur ağaçta eflatun çiçekler açmaya başlıyordu. İnce, uzun taç yaprakları, sadece kendilerinin duyabildikleri müzikle dans edercesine güneşe doğru uzanıyorlardı.

Wells, kızın aklını okumuştu sanki. "Eğer hapse girmeseydin buraya asla gelemezdin," dedi sessizce.

Clarke, başını hızla ona doğru çevirdi. "Yaptıklarına minnettar olmamı mı bekliyorsun? Ben, *çocukların* öldüğünü gördüm; asla buraya gelmek istemediler ama senin gibi, kendini önemli hissetmek isteyen küçük bir pislik tarafından ispiyonlandıkları için gelmek zorunda kaldılar."

"Böyle olsun istemedim," diyen Wells, iç geçirip kızın yüzüne baktı. "Çok üzgünüm Clarke, ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Ama bunu kendimi *önemli hissetmek* için yapmadım." Bir adım atacak oldu ama sonra fikrini değiştirip geri çekildi. "Acı çekiyordun, ben de sana yardım etmek istedim. Seni öyle görmeye dayanamıyordum. Yalnızca acından kurtulmana yardımcı olmak istemiştim."

Sesindeki şefkat, Clarke'ın midesinin kasılmasına neden oldu. "Ailemi öldürdüler," dedi sessizce, daha önce birçok kez yaptığı gibi o anı gözünün önüne getirerek. Annesi yatağa bağlanıp iğne için hazırlanıyor, vücut fonksiyonları geriye yalnızca beyninin kaldığı o dehşet verici son ana kadar birer birer du-

ruyordu. Âdet gereği son yemeklerini yemişler miydi? Babasının cansız bedenini fırlatma kapsülünde, parmakları tek başına yediği çileklerden kıpkırmızı lekelenmiş bir halde düşününce Clarke'ın yüreği sızladı. "Böyle bir acı asla unutulmaz."

Bir anlığına sadece birbirlerine baktılar, sessizlik o kadar ağırdı ki altında ezileceklerdi neredeyse. Sonunda Wells, gözlerini onunkilerden kaçırdı ve başını tepelerindeki ağaçlara doğru çevirdi. Yapraklardan belli belirsiz bir melodi duyuluyordu.

"Duyuyor musun?" diye fısıldadı Clarke'a bakmadan.

Şarkı, hem korkutucu hem neşe doluydu, ilk birkaç nota solan yıldızlara yakılmış bir ağıttı. Clarke, tam kalbinin bu buruk güzellikten kırılacağını düşünürken melodi, şafağın gelişini ilan edercesine birden yükseldi.

Kuşlar. Gerçek kuşlar. Onları göremiyordu fakat orada olduklarını biliyordu. İlk kolonicilerin son gemiye binerken kuşların sesini duyup duymadıklarını merak etti. Acaba müzik, bir veda şarkısı mıydı? Ya da sakinleri, ölen Dünya'ya ağıt yakmak için seslerini mi birleştirmişlerdi?

"Bu inanılmaz," dedi Wells, dönüp ona çok eskiden tanıdığı bir gülümsemeyle bakarken.

Clarke, titredi. Bu, hayalet görmek gibiydi; kalbini verecek kadar saf olduğu çocuğun hayaletini.

Clarke, Wells'in, kapısının önünde huzursuzca kıpırdandığını görünce gülümsemeden edemedi. Çocuk, Clarke'ı herkesin içinde öpmek konusunda hep tedirgin olmuştu ama subay

eğitimine başladığından beri durum daha da kötüleşmişti. Üniformalıyken kız arkadaşıyla öpüşmek onu rahatsız ediyor gibiydi. Bu çok kötüydü çünkü üniformalı hali, Clarke'ın onu her zamankinden daha çok öpmek istemesine neden oluyordu.

"Yarın görüşürüz," diyen Clarke, dönüp başparmağını tarayıcıya bastırdı.

Wells, Clarke'ın kolunu tutmadan önce etrafa göz gezdirerek "Bekle," dedi.

Clarke, derin bir iç çekti. "Wells," dedi kolunu kurtarmaya çalışırken. "Gitmem gerekiyor."

Wells, kızın kolunu daha da sıkıca kavrayıp sırıttı. "Annenler evde mi?"

Clarke, başını kapıya doğru eğip, "Evet," dedi. "Akşam yemeğine geç kaldım."

Wells, beklentiyle ona baktı. Kendi babasıyla sessizce karşılıklı oturmaktansa Clarke'ın ailesiyle yemek yemeyi tercih ederdi ama Clarke onu davet edemezdi. Bu gece olmazdı.

Wells, başını kaldırdı. "Bu sefer baban protein lapasına ne eklerse eklesin yüzümü ekşitmeyeceğim. Bir süredir bunun alıştırmasını yapıyorum." Başını sallarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Vay canına. Nefis olmuş."

Clarke, cevap vermeden önce bir an dudaklarını büzdü. "Onlarla özel bir konuşma yapmam gerekiyor."

Wells'in yüzü ciddileşti. "Neler oluyor?" Kızın kolunu bırakıp elini yanağına koydu. "Her şey yolunda mı?"

"Bir şey yok." Clarke, gözleri ona ihanet edip yalanlarını

ortaya çıkarmasın diye başını çevirdi. Ailesiyle deneyleri hakkında yüzleşmeliydi, bunu daha fazla erteleyemezdi.

"Tamam, o zaman," dedi yavaşça. "Yarın görüşürüz?"

Wells, Clarke'ı yanağından öpmek yerine, belinden kavrayıp kendine çekerek şaşırttı. Dudakları birbirine değince Clarke, bir an Wells'in vücudunun sıcaklığından başka her şeyi unuttu. Kapıyı kapattığı zaman Wells'in dokunuşunun vücudunda yarattığı tatlı ürperti, yerini korkunun neden olduğu karıncalanmaya bıraktı.

Annesiyle babası kanepede oturuyorlardı. Başlarını ona doğru çevirdiler. "Clarke," diyen annesi ayağa kalktı, gülümsüyordu. "Dışarıdaki Wells miydi? Yemeğe kalmak iste..."

"Hayır," dedi Clarke, sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. "Oturabilir misiniz? Sizinle konuşmam gerek." Odanın karşı tarafına gitti ve ailesine dönük bir sandalyeye oturdu. İki vahşi güç –büyük öfke ve boş ümit– vücudunu ele geçirmek için savaşırken titriyordu. Onlara kızmakta haklı olduğunu düşünmesi için ne yaptıklarını itiraf etmelerini istiyordu ama aynı zamanda iyi bir bahaneleri olması için dua ediyordu. "Şifreyi çözdüm," dedi doğrudan. "Laboratuvara girdim."

Annesi tekrar kanepeye gömülürken gözleri fal taşı gibi açıldı. Derin bir nefes aldı ve bir anlığına Clarke, onun durumu açıklamaya çalışacağını, her şeyi yoluna sokacak kelimeleri söyleyeceğini umdu. Ama sonra Clarke'ın korktuğu şeyi söyledi: "Özür dilerim."

Babası, karısının elini tuttu, gözleri Clarke'a kilitlenmişti. "Bunu görmek durumunda kaldığın için üzgünüm," dedi ses-

sizce. "Biliyorum biraz... şoke edici. Ama onlar acıyı hissetmiyorlar, bunun olmamasını sağlıyoruz."

"Bunu nasıl yaparsınız?" Soru, suçlamasının ağırlığını kaldıramayacak kadar eften püften gelmişti, ama soracak başka bir şey düşünememişti. "İnsanlar üzerinde deney yapıyorsunuz. Çocuklar üzerinde." Bunu sesli söylemek, midesini alt üst etti. Ağzına safra tadı gelmişti.

Annesi, gözlerini kapadı. "Başka çaremiz yoktu," dedi yavaşça. "Yıllardır radyasyon seviyelerini başka şekillerde ölçmeye çalıştık, sen de biliyorsun. Yardımcı Şansölye'ye verdiğimiz raporda insan deneyi olmadan kesin bulgu elde etmemizin imkânsız olduğunu söylediğimizde bunun bir çıkmaz sokak olduğunu anladığını düşünmüştük. Ama o ısrar etti..." Sesi çatlamıştı. Cümlesini bitirmese de olurdu artık. "Başka çaremiz yoktu," diye tekrar etti, ümitsizce.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Clarke titreyerek. "Hayır diyebilirdin. Ben olsaydım bunu kabul edeceğime beni *öldürmelerine* izin verirdim."

"Ama o bizi öldürmekle tehdit etmedi ki." Babasının sesi, sinir bozacak kadar alçak çıkmıştı.

"O zaman bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Clarke bağırarak.

"*Seni* öldüreceğini söyledi."

Kuşların ötüşü, ardında heyecan dolu bir sessizlik bırakarak kesildi. Müzik dinginliğin içine sızmış, havayı melodiyle dolduruyordu sanki. "Vay canına," dedi Wells yavaşça.

"Mükemmeldi." Yüzü hâlâ ağaçlara dönüktü ama kolunu zamanda geri gidip eskiden onu seven kızın elini tutmak istiyormuş gibi Clarke'a uzatmıştı.

Büyü bozulmuştu. Clarke kaskatı kesildi ve bir kelime daha etmeden revirin yolunu tuttu.

***

Çadırın içi karanlıktı. Clarke içeri adım attığında az kalsın düşüyordu. Bir çocuğun bacağındaki bandajları değiştirmesi ve kalçasında kesik olan kıza attığı baştan savma dikişin düzeltilmesi gerektiğini aklının bir kenarına yazdı. Sonunda gerçek bandajlar ve cerrahi ipliklerin olduğu bir konteyner bulmuştu ama gerçek ilaç sandığını bulana kadar daha fazlası olmayacaktı. Ilaç sandığı, enkazdan çıkmamıştı, büyük ihtimalle çarpışma sırasında iniş gemisinden fırlayıp parçalanmıştı.

Thalia, taşınabilir yataklardan birinde yatıyordu. Hâlâ uykudaydı ve sonuncu bandaj dayanıyor gibi görünüyordu. Clarke, Thalia'yı çarpışmadan sonra, yan tarafındaki çirkin bir kesikten kanlar akarken bulduğundan beri, sargılarını üç kez değiştirmişti zaten.

Yaraya dikiş attığı anı hatırlayınca Clarke'ın midesi alt üst oldu. Arkadaşının, bunu daha az hatırlamasını umdu. Thalia, acıdan bayılmıştı. O zamandan beri de bilinci gelip gidiyordu. Clarke, dizlerinin üzerine çöktü ve arkadaşının kaşında duran bir tutam saçı geriye attı.

"Selam," diye fısıldadı Thalia'nın göz kapakları titreyerek açıldığında. "Nasılsın?"

Yaralı kız, gülümsemesi vücudunun geri kalanındaki enerjiyi emiyormuş gibi zar zor tebessüm etti. "Harikayım," dedi ama hemen sonra, acıdan yüzünü buruşturdu.

"Eskiden çok daha iyi bir yalancıydın."

"Ben hiç *yalan söylemedim.*" Sesi boğuk çıksa da sahte öfkesi, mizah duygusunun yerli yerinde olduğunu gösteriyordu. "Sadece muhafıza boynumda bir sorun bulunduğunu ve fazladan yastığa ihtiyacım olduğunu söyledim, o kadar."

"Sonra da onu kaçak viskinin 'uykunda' şarkı söylemeni engelleyeceğine ikna ettin," diye ekledi Clarke gülümseyerek.

"Evet... Lise'in bana eşlik etmeye niyetli olmaması çok kötü."

"Ya da senin hayatını kurtaracak kadar müzik kulağının olmaması."

"Bunu mükemmel yapan da oydu ya zaten!" diye itiraz etti Thalia. "Gece muhafızı, benim susmam için her şeyi yapardı."

Clarke gülümseyerek başını salladı. "Bir de Phoenix kızlarına deli dersin." Thalia'nın üzerini örten battaniyeyi işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Thalia, başıyla onayladı. Clarke battaniyeyi kaldırdı, bandajı açarken yüzünün olabildiğince ifadesiz görünmesine çalıştı. Yaranın etrafındaki deri kızarıp şişmişti. Sorun, yaranın kendisinde değildi; Clarke bunu biliyordu. Kötü gözükse de tıp merkezindeki doktorların görünce kıllarını bile kıpırdatmayacakları bir yaraydı. Asıl tehlike enfeksiyondu.

"O kadar kötü mü?" diye sordu Thalia sessizce.

"Yoo, gayet iyi görünüyorsun," dedi Clarke. Yalan, dudaklarının arasından kolayca çıkıvermişti. Gözleri ister istemez, önceki gün ölen çocuğun son saatlerini geçirdiği boş yatağa kaydı.

"Senin suçun değildi," dedi Thalia sessizce.

Clarke, "Biliyorum," diyerek iç çekti. "Sadece yalnız olmamasını isterdim."

"Değildi. Wells buradaydı."

"Ne?" diye sordu Clarke şaşkın şaşkın.

"Birkaç kez onu kontrol etmeye geldi. Sanırım çadıra ilk geldiğinde seni arıyordu ama sonra çocuğun çok kötü yaralandığını görünce..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Clarke. Önceki günün çoğunu baygın geçiren bir kızın gördüğüne güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

"O olduğuna eminim," dedi başka bir ses. Clarke, başını kaldırıp bakınca Octavia'nın neşeyle gülümseyerek oturduğunu gördü. "Wells Jaha'nın gelip yatağına oturması, her gün rastlanılacak bir şey değil."

Clarke, ona şüpheyle baktı. "Sen Wells'i nereden tanıyorsun ki?"

"Birkaç yıl önce babasıyla birlikte bakım merkezini ziyaret etmişti. Kızlar haftalarca bunu konuşmuştu. O bir çeşit süpernova."

Clarke, Octavia Walden argosuna devam ederken gülümsedi. "Ona beni hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Hatırladığını söyledi, ama zaten hayır demeyecek kadar cen-

tilmen." Octavia, abartılı bir şekilde iç çekip elini alnına koydu. "Çok yazık! Aşkta tek şansımdı."

"Hey, ya ben ne oluyorum?" Clarke'ın uyuduğunu sandığı bir çocuk Octavia'ya dargın dargın bakınca Octavia ona bir öpücük gönderdi.

Clarke, başını sallayıp Thalia'ya döndü ve gözlerini arkadaşının yüzünden iltihaplanmış yaraya doğru çevirdi.

"Bu iyiye işaret değil, öyle değil mi?" diye sordu Thalia sessizce. Yorgunluk, sesinin sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Yalan söyleme yeteneğini giderek kaybediyorsun. Neler oluyor?" Kaşım kaldırmayı başarabildi. "Aşk seni yumuşattı mı?"

Clarke, birden gerilip elini Thalia'nın battaniyesinden çekti. "Yaraların yüzünden sayıklıyorsun herhalde." Etrafa göz gezdirdi ve Octavia'nın Arkadyalı çocukla konuşmaya daldığını görünce rahatladı. "Bana ne yaptığını *biliyorsun.*" Midesi tiksintiyle çalkalanınca duraksadı. "*Annemle babama* ne yaptığını."

"Tabii ki biliyorum." Thalia, Clarke'a acıma ve hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. "Ama onun buraya gelebilmek için neleri riske attığını da biliyorum." Gülümsedi. "O seni seviyor Clarke. Çoğu insanın hayatı boyunca aradığı bir sevgi bu."

Clarke, derin bir iç çekti. "O zaman, senin iyiliğin için söylüyorum, umarım öyle bir şey bulmazsın."

10

Bellamy

Etraflarındaki şeylerin gün içerisinde sürekli değişip durması çılgıncaydı. Sabahları her şey gıcır gıcır ve yeniymiş gibi geliyordu. Hava bile keskindi. Ama öğleden sonra ışıkla birlikte renkler de yumuşuyordu. Şu ana dek Bellamy'nin Dünya'da en hoşuna giden şey de buydu: Belirsizlik. Sizi meraktan çatlatan bir kız gibiydi. Çözemediği insanlar, her zaman ilgisini çekmişti.

Ormanlık alanın ötesinden kahkahalar yükseldi. Bellamy dönünce alçak bir ağaç dalına tünemiş iki kızın, yanlarına çıkmaya çalışan çocuğa vurup kıkırdadıklarını gördü. Hemen yanlarında, bir grup Waldenlı çocuk, çimde çıplak ayaklarıyla kayarak gülen Arkadyalı bir kızın ayakkabısıyla ortada sıçan oynuyordu. Bir an için, Octavia'nın onlara katılacak kadar iyileşmemiş olmasına üzüldü. Kız, hayatı boyunca o kadar az eğlenmişti ki. Ama yine de, gerçek ar-

kadaşlıklar kurmaması daha iyiydi. Bileği iyileşir iyileşmez o ve Bellamy, bir daha dönmemek üzere gideceklerdi.

Bellamy, buruşmuş besin paketini yırtarak açıp içindekilerin yarısını ağzına doldurdu ve dikkatle katlanmış paketi tekrar cebine koydu. Enkazın geri kalanını da sınıflandırdıktan sonra, korktukları başlarına gelmişti: Tüm yiyecekleri, ilk indiklerinde buldukları birkaç haftalık besin paketlerinden ibaretti. Konsey, bu yüz kişinin ya bir ayın sonunda topraktan beslenmeyi öğreneceğini düşünmüştü ya da daha fazla hayatta kalamayacağını...

Graham, birçok kişiyi tehdit edip kurtardıkları malları teslim etmelerini sağlamıştı ve güya Asher adlı bir Arkadyalıyı da malların dağıtımıyla görevlendirmişti. Fakat hâlihazırda yeni yeni oluşan bir karaborsa vardı; insanlar besin paketlerini battaniyeyle değiştiriyor, kalabalık çadırlarda yer bulabilmek için fazladan su bulma nöbetlerine gidiyorlardı. Wells, günün büyük bir kısmını herkesi daha resmi bir sisteme geçmeye ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Bazıları buna ilgi gösterse de Graham'ın onu susturması uzun sürmemişti.

Ormanlık alanın diğer tarafındaki kahkahalar bağırışlara dönüşünce Bellamy dönüp baktı.

"Onu bana ver!" diye bağırdı Waldenlilardan biri, diğerinin elinden bir şeyleri çekip almaya çalışırken. Bellamy aceleyle oraya koşturunca ellerindekinin bir balta olduğunu anladı. İlk çocuk, iki eliyle birden baltanın sapına yapışıp çekerken ikincisi ağız kısmına asılıyordu.

Diğerleri çocukların üzerine hücum ettiler ama onları ayırmak yerine ağaçların arasına dalıp ellerini kollarını eşyalarla doldurdular. Aletler yerlere saçılmıştı; baltalar, bıçaklar, hatta mızraklar. Bellamy, gözüne bir ok ve mızrak takılınca gülümsedi.

Daha o sabah, bir hayvanın ayak izlerini bulmuştu; gerçek bir hayvanın izleriydi, ağaçlara doğru ilerliyorlardı. Bu buluşu, büyük bir patırtı koparmıştı. Bir ara en az üç düzine insan toplanmış, "kuşa benzemiyor" ve de "dört bacağı var sanki" gibi zekice ve işe yarar gözlemlerde bulunmuştu. Sonunda izlerin patilere değil toynaklara ait olduğuna dikkat çeken Bellamy olmuştu. Bu, muhtemelen hayvanın otobur olduğu ve onu makul bir şekilde yakalayıp yiyebilecekleri anlamına geliyordu. Sadece avlayacak bir şeyler arıyordu ve artık bulmuştu, Dünya'da şans ilk kez yüzüne gülmüştü. Besin paketleri bitene kadar Octavia ile çoktan gitmiş olacaklarını umuyordu ama işini şansa bırakmayacaktı.

Birden "Herkes bir dakika dursun!" diye bir ses çınladı kalabalığın arasından. Bellamy yukarı baktığında Wells'in ağaçlık alana geldiğini gördü. "Her önüne gelenin rastgele silah taşımasına izin veremeyiz. Bunları ayırıp düzenlemeli, ondan sonra kimin ne taşıyacağına karar vermeliyiz."

"Şu çocuk Şansölye'yi rehin aldı," diye devam etti Wells, çoktan okları ve yayı omzuna atmış olan Bellamy'yi işaret ederek. "Başka neler yapabileceğini kim bilebilir? Onun gibi birinin ölümcül bir silahla etrafta dolaşmasını mı istiyorsunuz?" Wells, başını kaldırdı. "En azından bunu bir oylamaya koymalıyız."

Bellamy, kendini tutamayıp güldü. Bu çocuk kendini ne sanıyordu? Eğilip yerden bir bıçak aldı ve Wells'e doğru yürümeye başladı.

Wells, yerinden kıpırdamadı. Kaçmamaya mı çalışıyordu yoksa sandığı kadar saf değil miydi, merak ediyordu Bellamy. Wells'i göğsünden bıçaklayacakmış gibi yapıp bıçağı, sapı ona dönük olacak şekilde çevirdi ve eline bastırdı.

"Günaydın, parlak çocuk," deyip göz kırptı Bellamy. "Buradaki herkes birer suçlu."

Wells'in bir şey söylemesine kalmadan Graham yanlarına geldi. Bakışları Wells'ten Bellamy'ye kayarken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Saygıdeğer meşru mini-şansölye ile aynı fikirdeyim," dedi Graham. "Tüm silahları kilit altına almalıyız."

Bellamy, geriye doğru bir adım attı. "Ne? Seni de onların sorumlusu mu yapalım?" Elini yayın üzerinde gezdirdi. "Mümkün değil. Ben avlanmaya hazırım."

Graham, bir kahkaha patlattı. "Özgüvenleri standartlarından daha da düşük kızları saymazsak Walden'da tam olarak ne avladın peki?"

Bellamy, kaskatı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Graham'ın oltasına gelmek zaman kaybıydı ama yumruğunu sıktığını hissedebiliyordu.

"Belki de onların peşinden koşmana gerek kalmamıştır," diye devam etti Graham. "Kız kardeş sahibi olmanın faydası da bu herhalde."

Bellamy'nin yumruğu, korkunç bir çatırtıyla Graham'ın

çenesine indi. Graham birkaç adım geriye sendeledi. Bellamy diğer yumruğu atana dek kollarını kaldıramayacak kadar sersemlemişti. Sonra doğrulup Bellamy'nin çenesine güçlü ve kontrollü bir yumruk geçirdi. Bellamy, gürleyerek üzerine saldırdı. Bütün ağırlığıyla Graham'ı yere sermeye çalışıyordu. Graham, paldır küldür çimlere yapıştı ama tam Bellamy ona doğru hızlı bir tekme savuracakken kenara yuvarlanıp çocuğun ayaklarını yerden kesti.

Bellamy avantaj sağlamak için mümkün olduğunca hızla ayağa kalkmaya çalıştı, ama artık çok geçti. Graham onu yere çivilemişti ve yüzünün hemen üzerinde bir şey tutuyordu, güneşte parıldayan bir şey. Bir bıçak.

"Yeter artık!" diye bağırdı Wells. Graham'ı yakasından tuttu ve Bellamy'nin üzerinden çekip fırlattı. Bellamy, kenara yuvarlanmış hırıltıyla soluyordu.

Graham, "Ne oluyor be?" diye kükreyip ayağa fırladı.

Bellamy, yüzünü ekşiterek dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra yavaş yavaş ayağa kalkıp yayı almaya gitti. Graham'a hızlı bir bakış attı ama Graham, Wells'e baktığından bunu fark etmedi.

"Geceleri seni Şansölye'nin yatırmış olması, doğrudan senin yetkili olacağın anlamına gelmiyor!" diye bağırdı Graham. "Yola çıkmadan önce babacığının sana ne dediği umurumda bile değil."

"Yetkili olmak gibi bir niyetim yok. Sadece hayatta kalacağımızı garantilemek istiyorum."

Graham, Asher'la bakışıp "Eğer endişen buysa, o zaman

sana kendi işine bakmanı tavsiye ederim," dedi ve eğilip bıçağı kaptı. "Bir kaza olmasını istemeyiz."

"Burada işleri bu şekilde halletmiyoruz," dedi Wells, geri adım atmıyordu.

"Öyle mi?" dedi Graham kaşını kaldırarak. "Peki bu konuda söz hakkın olduğunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü ben aptal değilim. Eğer Dünya üzerinde yüzyıllardır birini öldürmeye çalışan ilk eşkıya bozuntusu olmak istiyorsan, durma."

Bellamy, iç geçirip hayvan izlerini gördüğü bölgeye doğru yürümeye başladı. Yiyecek bir şeyler bulmak varken sidik yarışına girmeye ihtiyacı yoktu. Yayı omzuna atıp ormana girdi.

Küçük yaşta öğrendiği gibi, eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsan bunu kendin yapmalıydın.

Bellamy, ilk ziyaret sırasında sekiz yaşındaydı.

Annesi eve gelmemişti ama ona tam olarak ne yapması gerektiğini söylemişti. Muhafızlar onların ünitelerini nadiren denetlerdi. Çoğu o civarda büyümüştü; acemiler üniformalarıyla hava atmayı ve eski düşmanlarıyla uğraşmayı sevseler de, komşularının dairelerini denetlemek onlara çizgiyi aşmak gibi geliyordu. Ama bu birliğin başındaki memurun oralı olmadığı belliydi. Mesele sadece kibirli aksanı değildi. Ufak dairelerine, bir insanın orada yaşayabileceğine inanamıyormuş gibi şaşkınlık ve tiksintiyle bakıyordu. Bellamy kahvaltı tabaklarını yıkamaya çalışırken, kapıyı çalmadan gelmişti. Suları, günde

sadece birkaç saat akıyordu, bu da genellikle annesinin güneş enerjisi santralinde olduğu zamana denk geliyordu. Bellamy öyle bir irkildi ki yıkadığı bardağı düşürdü ve bardağın yerden sekip dolaba doğru yuvarlanmasını dehşetle izledi.

Memurun gözleri, korneasında bir şeyler okurken sağa sola hareket etti. "Bellamy Blake?" dedi, kulağa ağzı besin macunuyla doluymuş gibi gelen garip Phoenix aksanıyla. Bellamy, yavaşça başını salladı. "Annen evde mi?"

"Hayır," dedi çocuk. Sesinin titrememesi için önceden çalışmıştı.

O sırada içeri başka bir muhafız girdi. Memurun başıyla onay vermesinin ardından, o gün aynı konuşmayı defalarca yapmış gibi sıkıcı ve düz bir sesle sorular sordu.

"Dairenizde üç öğünden fazlasına yetecek kadar yemek var mı?" dedi monoton bir sesle. Bellamy, başını iki yana salladı. "Başka bir enerji kaynağınız var mı?"

Bellamy'nin kalbi öylesine hızlı atıyordu ki muhafızın sesini bastırıyordu sanki. Annesi ona, her senaryoyu çalıştırarak defalarca alıştırma yaptırmış olmasına rağmen memurun bakışlarının evlerinde bu şekilde gezineceğini hiç hayal etmemişti. Bellamy, bir an göğsünün patlayacağını sandı. "Soruya cevap verecek misin?"

Bellamy, başını kaldırıp bakınca ikisinin de gözlerini ona diktiğini gördü. Memur sabırsızca kaşlarını çatıyor, muhafız da sıkılmış görünüyordu.

Bellamy özür dileyecek oldu ama "Özür dilerim," yerine bir hırıltı çıktı ağzından.

"Bu ünite için kayıtlı iki kişi dışında kalıcı olarak burada oturan kimse var mı?"

Bellamy derin bir nefes aldı. "Hayır," dedi, kelimeyi ağzından zorla çıkararak. Sonunda annesinin ona aynada çalıştırdığı sinirli yüz ifadesini takınmak gelmişti aklına.

Memur, tek kaşını kaldırıp "Zamanınızı aldığım için özür dilerim," dedi sahte bir içtenlikle. Daireye son bir bakış attıktan sonra uzun adımlarla çıktı. Hemen arkasından da muhafız kapıyı çarpıp gitti.

Bellamy dizlerinin üzerine çöktü, kafasında dolanan soruya cevap veremeyecek kadar korkmuştu: Ya dolaba baksalardı, ne olacaktı?

11

Glass

Glass, Cora ve Huxley'nin peşine takılıp takas pazarına giderken, *keşke annem af haberini yaymak için birkaç gün daha beklemiş olsaydı,* diye düşündü. Başta arkadaşlarını gördüğü için sevinçten havalara uçmuştu. O sabah kapıdan girdiklerinde üç kız birden hıçkırıklara boğulmuşlardı. Ama şimdi, Cora ve Huxley'nin, yanlarından geçen, onun tanımadığı bir çocuğa gülümsediklerini görünce, kendisini hücresinde bile hissetmediği kadar yalnız hissetmişti.

"Kesin bir ton puan biriktirmişsindir," dedi Huxley, kolunu Glass'a dolarken. "Kıskandım."

"Annemin bu sabah gönderdiklerinden başka yok," diyen Glass ona belli belirsiz gülümsedi. "Geri kalanı tutuklandıktan sonra silindi."

Huxley, abartılı bir şekilde ürpererek "Buna hâlâ inana-

mıyorum," dedi. Sonra sesini alçaltıp "Bize neden hapse girdiğini söylemedin bu arada," diye ekledi.

"Bu konuda konuşmak istemiyordur," dedi Cora telaşla etrafına bakarak.

Hayır, siz bu konuda konuşmak istemiyorsunuz, diye geçirdi içinden Glass. Bir tarafında panoramik camlar, bir tarafında da aralarına banklar sıkıştırılmış yapay bitkilerle çevrili uzun ve geniş bir geçit olan ana B güvertesinin koridoruna dönüyorlardı. Günün ortasıydı ve bankların çoğu, konuşup ayçiçeği kökü çayı yudumlayan annesinin yaşlarında kadınlarla doluydu. Kural olarak çay standında yiyecek hakkınızın puanlarını kullanmanız gerekiyordu fakat Glass en son ne zaman başparmağını taramasının istendiğini hatırlamıyordu. Luke'la zaman geçirene kadar üzerinde düşünmediği, Phoenix'teki yaşamın birçok küçük lüksünden biriydi bu.

Kızlar koridordan aşağıya yürürlerken Glass neredeyse her gözün ona çevrildiğini hissedebiliyordu. İnsanları hapsedilmesinin mi yoksa affedilmesinin mi daha çok şaşırttığını düşününce midesinin kasıldığını hissetti. Kendinden emin görünmeye çalışıp başını dik tutarak yanlarından geçti. Glass'ın Koloni'nin adalet anlayışının bir örneği olması gerekiyordu ve hayatı buna bağlıymış gibi davranmalıydı. Çünkü bu sefer öyleydi.

"Clarke'ın da affedilme şansı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Huxley, Cora ona ikaz bakışı atarken. "Hapisteyken onunla hiç... ne bileyim... takılabildiniz mi?"

"Aman Tanrım, Huxley, şunu keser misin?" dedi Cora. Bir yandan da destek olmak istercesine Glass'ın koluna dokunmuştu. "Özür dilerim. Clarke senden sonra ceza aldığından, kimse buna inanamadı. Birkaç ay içinde iki Phoenix kızı! Sonra sen de dönünce bir sürü dedikodu..."

"Önemli değil," diyen Glass, bu konuda konuşmaktan rahatsız olmadığını gösterecek şekilde gülümsemeye çalıştı. "Clarke hemen hücreye atıldığı için onu pek göremedim. Affedilip affedilmeyeceğini bilemiyorum," diye yalan söyledi. Annesinin Dünya görevi hakkında konuşmaması yönündeki talimatını hatırlamıştı. "Onun on sekizinci yaşını ne zaman dolduracağını bilmiyorum. Benim dosyam, doğum günüm yaklaşınca tekrar değerlendirildi."

Huxley ellerini çırparak, "Doğru, doğum günün!" diye ciyakladı. "Yaklaştığını unutmuşum. Sana takas pazarından bir şeyler bulmalıyız."

Cora, başını salladı. Kızlar gidecekleri yere yaklaşırken tekrardan bunun gibi kabul edilebilir bir konuda konuşmaktan memnun görünüyordu.

Phoenix takas pazarı, B güvertesinin sonundaki geniş bir koridorda bulunuyordu. Panoramik pencerelerinin yanı sıra Batı Avrupa'ya ilk bomba düşmeden saatler önce Paris Operası'ndan kaçırıldığı söylenen muazzam bir avizesi vardı. Glass ne zaman bu hikâyeyi duysa, avizenin yerine kurtarılabilecek insanları düşünüyor, içi sızlıyordu. Fakat avizenin nefes kesici olduğunu da inkâr edemezdi. Tavandan ve pencerelerden yansıyan ışıkla dans eden küçük bir yıldız

kümesine benziyordu, tepelerinde dönen ve parıldayan bir minyatür galaksi gibiydi...

Huxley, Glass'ın kolunu bıraktı ve Glass'ın gelişiyle sessizliğe bürünen bir grup kızı görmezden gelerek kurdelelerin bulunduğu bir vitrine doğru koştu. Utançtan yüzü kızaran Glass aceleyle, arka duvarın yanındaki tekstil standına bakan Cora'yı izledi.

Arkadaşı Cora, tezgâhın arkasındaki kadın ona gergin bir gülümsemeyle bakarken kumaşları karıştırıp, düzenli yığını çabucak dağınık bir öbeğe çevirdi. Glass, ne yapacağını bilemez halde onun yanında dikiliyordu. "Şu ıvır zıvıra bak," diye homurdandı Cora, bir parça çuval bezi ve birkaç tüylü kumaş şeridini kenara savururken.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Glass, elini küçük, soluk pembe bir ipek parçasında gezdirerek. Köşelerindeki pas izlerine ve su lekelerine rağmen çok güzeldi. Ama bırakın elbiseyi, küçük bir gece çantasına yetecek kadar bile uyumlu parçasını bulmak imkânsızdı.

"Mavi saten kumaşları biriktirmek için bir milyon yıl harcadım ve astarına yetecek kadar biriktirdim ama çok yamalı gözükmemesi için üzerini bir şeyle kaplamam gerekiyor," diyen Cora, büyük bir branda parçasını incelerken yüzünü buruşturdu. "Bu ne kadar?"

"Altı," dedi Waldenli kadın.

"Şaka yapıyorsun," dedi Cora, gözlerini devirip Glass'a bakarak. "Bu bir *duş perdesi*."

"Dünya yapımı."

"Kim tarafından tasdik edildi?"

"Buna ne dersin?" diye sordu Glass, mavi bir tülü tutup göstererek. Bir zamanlar bir hurcun parçasıymış gibi duruyordu, ama elbiseye tutturulduktan sonra kimse bunu anlayamazdı.

"Oooh!" diye cıvıldadı Cora. Kumaşı Glass'ın elinden kaptı. "Beğendim." Boyunu ölçmek için üzerine tuttu ve Glass'a gülümsedi. "Hapiste geçirdiğin sürenin moda anlayışını etkilememiş olması çok iyi." Glass, kaskatı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. "Peki, sen ne giyeceksin?"

"Ne için?"

"Seyir partisi için," dedi Cora, küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi kelimeleri heceleyerek. "Kuyruklu yıldız için?"

"Haberim yok," diyen Glass omuz silkti. Görünüşe göre, hapiste altı ay geçirmek Phoenix sosyal takvimine ayak uydurmamak için bahane olmuyordu.

"Döndükten sonra annen sana bundan bahsetmedi mi?" diye sordu Cora, tülü iç etek gibi beline tutuyordu. "Geminin tam yanından geçmesi beklenen bir kuyruklu yıldız var; Koloni kurulduğundan beri en yakından geçecek olanı."

"Ve bir seyir partisi mi var?"

Cora başını salladı. "Seyir güvertesinde. Yiyecek, içecek, müzik ve diğer her şeyin olması için her türlü ayrıcalığı yapıyorlar. Ben Vikram'la gidiyorum." Sırıttı, ama sonra yüzü düştü. "Senin de bizimle gelmene itiraz etmeyeceğinden eminim. Birtakım... hafifletici sebepler olduğunu bili-

yor." Glass'a anlayışla gülümsedi ve tekrar Waldenli kadına döndü. "Ne kadar?"

"Dokuz."

Glass'ın başı, bir anda zonklamaya başladı. Hâlâ dükkân sahibiyle pazarlık yapan Cora'ya bir bahane mırıldanıp yakınlarda bir masada sergilenen mücevherlere bakmaya gitti. Ellerini çıplak boğazında dalgın dalgın gezdirdi. O hep, bazı Phoenixli kızların kornea slibi ya da kulaklık yerine tercih ettikleri bir cihaz olan kolye çipi takmıştı. Bir mücevherin içine çip yerleştirmek, modaya uygun kabul ediliyordu. Tabii takas pazarında bir şeyler bulabilirseniz ya da bir aile yadigârına sahip olacak kadar şanslıysanız.

Gözleri parlak mücevherlere kaydı ve gözüne bir altın parıltısı çarptı; narin bir zincirin üzerindeki oval bir madalyondu bu. Aniden bir acı dalgası ona çarpıp, vücudunun her yerini keder ve ıstırapla doldururken nefesi kesilecek gibi oldu. Arkasını dönüp yürümeliydi, bunu biliyordu ama kendine engel olamadı.

Glass, titreyen elini uzatıp kolyeyi aldı. Gözleri yaşlarla dolarken etrafı bulanıklaştı. Elini yavaşça kolyenin arkasındaki oymaya götürdü. Üzerinde süslü, el yazısıyla yazılmış bir G harfi olduğunu bilmesi için bakmasına gerek yoktu.

"Doğum gününü Walden'da geçirmenin senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu Luke, kanepede yanına uzanarak. Yüzündeki endişeli ifade o kadar samimiydi ki, neredeyse Glass'ı güldürecekti.

"Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" diyen Glass bacaklarını kıvırıp Luke'un bacaklarına doladı. "Olmak istediğim başka bir yer yok."

"Ama annen senin için havalı bir parti vermek istemiyor muydu?"

Glass, başını onun omzuna dayadı. "Evet, ama sen orada olamayacaksan ne anlamı var?"

"Ben bir parçası olamayacağım diye bütün hayatından vazgeçmeni istemiyorum," dedi Luke. Ellerini Glass'ın kolunda gezdirdi, bir anda ciddileşmişti. "O gece seni durdurmamış olmamızı diliyor musun hiç?"

Luke, prestijli makine mühendisliği biriminin bir üyesi olarak normalde denetleme görevine atanmıyordu ama Glass'ın Wells ile çalışmadan döndüğü bir akşam göreve çağrılmıştı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diyen Glass, Luke'u yanağından öpmek için başını kaldırdı. Teninin tadı Glass'ın bütün vücudunu karıncalandırmaya yetmişti, dudaklarını çocuğun çenesiyle kulağının arasında gezdirdi. "O gece sokağa çıkma yasağını delmek, şimdiye kadar verdiğim en doğru karardı," diye fısıldadı. Luke, hafifçe ürperirken gülümsedi.

Sokağa çıkma yasağı, Phoenix'te çok sıkı uygulanmıyordu fakat Glass bir çift muhafız tarafından durdurulmuştu. Bir tanesi Glass'ın epey üzerine gitmiş, başparmağını zorla tarayıcıdan geçirtmek istemiş, sonra da saldırganca sorular sormuştu. Sonunda diğer muhafız devreye girmiş ve yolun geri kalanında Glass'a eşlik etmekte ısrar etmişti.

"O gün sana eve kadar eşlik etmek verdiğim en doğru karardı," diye mırıldandı o da. "Seni öpmemek için kendimi tutmak işkenceden farksız olsa da."

"O zaman, kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz," diye dalga geçti Glass, dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırarak. Luke elini başının arkasına attığında, Glass'ın öpücükleri sıklaşmıştı. Glass, Luke'un kucağına oturunca çocuğun diğer kolunu, düşmemesi için beline doğru kaydırdığını hissetti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Luke kulağına. Bu kelimeleri ne kadar duyarsa duysun hissettiği ürperti hiç azalmıyordu.

Glass, nefes alabilecek kadar geri çekilip "Ben de seni seviyorum," dedi ve onu tekrar öptü. Elini yavaşça Luke'un sırtından aşağıya doğru kaydırıp parmaklarını gömleğiyle kemeri arasındaki açıklığa koydu.

"Ara vermeliyiz," dedi Luke, Glass'ın elini yavaşça kenara iterek. Son birkaç haftadır fazla ileri gitmemeye çalışmak iyice zorlaşmıştı.

"Ben ara vermek istemiyorum," diyen Glass, ona mahcup bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını tekrar Luke'un kulaklarına götürdü. "Hem bugün benim doğum günüm."

Luke güldü ve Glass kollarına alıp inleyerek ayağa kalktı.

"Beni yere bırak!" diyerek kıkırdadı Glass. Ayaklarını havaya savuruyordu. "Ne yapıyorsun?"

Luke, birkaç adım yürüdü. "Seni takas pazarına götürüyorum; başımı belaya sokmayacak bir kızla takas edeceğim."

"Hey." Glass, sahte bir öfkeyle burnundan soluyordu. Çocuğun göğsünü yumruklamaya başladı. "Beni yere indir!"

Luke kapıdan uzaklaştı. "Uslu duracak mısın?"

"Ne? Sana dokunmadan duramayacağım kadar çekici olman benim suçum değil."

"Glass," diye uyardı onu Luke.

"Tamam. Evet, söz veriyorum."

"İyi." Luke, tekrar kanepeye doğru yürüdü ve onu yavaşça yerine yatırdı. "Çünkü eğer sana hediyeni veremezsem çok yazık olur."

"Nedir o?" diye sordu Glass, oturmaya çalışarak.

"Bekâret kemeri," dedi Luke usulca. "Benim için. Takas pazarında buldum. Bir servete mal oldu ama kendimi korumak..."

Glass, onun göğsüne bir tane yapıştırdı. Luke gülerek onu kollarına aldı. "Özür dilerim," dedi sırıtarak. Elini cebine attı ama sonra duraksadı. "Paketleyemedim yalnız."

"Önemli değil."

Cebinden bir şey çıkarıp Glass'a uzattı. Avcunda altın bir madalyon parıldıyordu.

"Luke, bu çok güzel," diye fısıldadı Glass. Uzanıp madalyonu aldı. Parmakları, madalyonun hassas kenarlarında gezinirken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu, Dünya yapımı." Luke'a şaşkınlıkla bakıyordu.

Luke, başını salladı. "Evet, öyle olmalı, en azından kayıtlara göre öyle gözüküyor." Madalyona doğru uzanarak "Alabilir miyim?" diye sordu.

Glass başını salladı ve Luke, madalyonun klipsini takmak için arkasına geçti. Glass, saçını hafifçe kenara atarken Luke'un dokunuşuyla ürperdi. Böyle bir şeyin ne kadara mal

olacağını düşünemiyordu bile; Luke bütün parasını buna harcamış olmalıydı. Muhafız da olsa, boşa harcayacak yiyecek puanı yoktu. "Bayıldım," dedi Glass. Yüzünü ona doğru dönerken parmaklarını zincirin üzerinde gezdirdi.

Luke'un gülüşü, bütün yüzünü aydınlatmıştı. "Çok mutlu oldum," dedi. Çocuk, elini onun boynundan aşağıya doğru indirip madalyonu ters çevirince bir G harfi çıktı ortaya.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Glass.

Luke başını salladı. "Bin yıl sonra bile insanların bunun sana ait olduğunu bilmelerini istiyorum." Parmağını madalyona bastırdı, metali kızın tenine doğru ittiriyordu. "Şimdi tek yapman gereken, onu kendi anılarınla doldurmak."

Glass gülümsedi. "Hangi anıyla başlamak istediğimi biliyorum." Başını kaldırıp baktı, Luke'un gözlerini devirmesini bekliyordu fakat yüzü ciddileşmişti. Göz göze geldiler ve uzun bir süre, dairede kalp atışlarından başka bir ses duyulmadı.

"Emin misin?" diye sordu Luke, kaşlarını hafifçe çatarak. Parmaklarını kızın kollarının iç kısımlarında gezdiriyordu.

"Hayatımda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar," dedi Glass.

Luke, Glass'ın elini tutunca kızın içinden bir ürperti geçti. Çocuk, onun elini sımsıkı kavradı ve hiçbir şey söylemeden kızı yatak odasına götürdü.

Tabii ki onu takas etmiş, dedi Glass kendi kendine. Onun kalbini kırdıktan sonra böylesine değerli bir parçayı saklaması saçma olurdu zaten. Yine de bir kenara atılmış kolyesinin takas pazarında bir başına çürüdüğü düşüncesi, kalbi-

ni ikiye bölecek bir kederi serbest bırakmıştı. Ensesindeki karıncalanma Glass'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kendisini hayal meyal tanıdığı birinin ona bariz bir şüpheyle bakmasına hazırladı. Ama arkasına döndüğünde bambaşka birini gördü.

Luke'tu bu.

Glass'a uzun uzun baktı, öyle ki kız sonunda utandı. Ardından bakışlarını hızla tezgâha kaydırdı. Kolyeyi görünce yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Onu kimsenin kapmamış olmasına şaşırdım," dedi yavaşça. "Çok güzel." Kolunu indirip hüzünlü ve hafif bir tebessümle ona döndü. "Ama zaten güzel olanlar, seni en çok üzenler oluyorlar."

"Luke," diye başladı Glass, "ben..." Ama sonra Luke'un arkasında tanıdık bir siluet gördü. Camille, kâğıt metin tezgâhının arkasında duruyordu, gözlerini Glass'a dikmişti.

Luke, arkasına bakıp tekrar Glass'a döndü. "Camille babasının yerine bakıyor. Babası bir süredir hasta."

"Üzüldüm," dedi Glass. Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, yükselen sesler dikkatini dağıttı.

Glass dönüp bakınca Cora'nın Waldenli kadına bağırdığını gördü. "Bana makul bir fiyat vermezsen, seni dolandırıcılıktan ihbar etmekten başka şansım kalmayacak!" Beti benzi atan kadın, Glass'ın duyamadığı bir şeyler söyledi. Görünüşe göre Cora'nın hoşuna gidecek bir şeylerdi çünkü Cora gülümseyip başparmağını taranması için kaldırdı.

Glass yüzünü ekşitti, arkadaşının davranışından utanmıştı. "Özür dilerim... benim gitmem gerek."

"Gitme," dedi Luke koluna dokunarak. "Seni merak ettim." Sesini alçalttı. "Burada ne yapıyorsun? Bu tehlikeli değil mi?"

Sesindeki endişe, Glass'ın kırık kalbindeki bazı küçük çatlakları doldursa da acısını yok edemedi. "Değil. Aslına bakarsan ben affedildim," dedi Glass. Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

"Af mı edildin?" dedi Luke, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Vay canına! Ben hiç... bu inanılmaz." Söze nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Bana neden hapse atıldığını söylemedin."

Glass, bakışlarını yere çevirdi, Luke'a doğruyu söyleme dürtüsüyle savaşıyordu. *Mutlu olmayı hak ediyor,* dedi kendi kendine. *O, artık sana ait değil.*

"Bunun bir önemi yok," dedi sonunda. "Sadece her şeyi geride bırakmak istiyorum."

Luke, ona bakakaldı ve bir anlığına Glass, çocuğun onun içini görüp göremediğini merak etti. "Peki, kendine iyi bak," dedi sonunda.

Glass başını salladı, "Bakarım." Bir kereliğine de olsa doğru olanı yaptığını biliyordu. Sadece bu kadar acı vermemesini dilerdi.

12

Clarke

Clarke karanlık revir çadırında oturuyor, enfeksiyonu kötüleştikçe ateşlenen Thalia'nın uykusunda huzursuzca bir o yana bir bu yana dönmesini endişeyle izliyordu.

"Sence rüyasında ne görüyordur?"

Clarke dönünce Octavia'nın doğrulduğunu ve gözlerini açmış Thalia'ya baktığını gördü.

"Bilemiyorum," diye yalan söyledi Clarke. Yüzündeki ifadeden, Thalia'nın rüyasında yine babasını gördüğünü anlayabiliyordu. Konsey babasının tedavisine karşı çıkınca ilaç çalmaya çalıştığı için hapse atılmıştı. Tıbbi malzeme sınırlı olduğundan babasının hayatta kalma şansının kaynakları kullanmaya değecek kadar fazla olmadığına hükmetmişlerdi. Thalia, babasının akıbetinden habersizdi. O tutuklandıktan sonra hastalığına yenik düşmüş müydü, yoksa bir gün kızını tekrar

görebilmek için dua ederek hâlâ hayata tutunuyor muydu, bilmiyordu.

Thalia inleyip dertop oldu. Bu, Clarke'a, Lilly'nin kötü gecelerindeki hâlini hatırlattı; arkadaşı yalnız kalmasın diye gizlice laboratuvara girdiği gecelerdi bunlar. Kimse Clarke'ın Thalia'ya yardım etmesini engellemiyor olsa da kendini o kadar çaresiz ve ümitsiz hissediyordu ki... İniş gemisinden fırlayan ilaçları bulamadıkları sürece, onun acısını dindiremeyecekti.

Çadırın girişi açılınca içerisi hafif, serin, keskin bir havayla doldu ve Bellamy sendeleyerek çadıra girdi. Omzunda bir yay sallanıyordu ve gözleri ışıl ışıldı. "İyi akşamlar, bayanlar," dedi sırıtarak ve uzun adımlarla Octavia'nın yatağına doğru gitti. Kardeşinin sıkıca bağlanmış kırmızı kurdeleli saçlarını okşamak için öne eğildi. Bellamy, Clarke'a oldukça yakın duruyordu. Öyle ki kız, onun derisine sinmiş olan terin hafif kokusunu alabiliyordu. Bu kokuya Clarke'a ağaçları anımsatan başka bir koku daha karışıyordu.

Bellamy, "Bileğin nasıl?" diye sordu Octavia'ya. Gözlerini abartılı bir şekilde kısmış, kızın bileğini inceliyordu.

Octavia, bacağını dikkatle esnetti. "Çok daha iyi." Clarke'a döndü. "Gitmeye hazır mıyım?"

Clarke, tereddüt etti. Octavia'nın bileği hâlâ hassastı ve onu sarmanın hiçbir yolu yoktu. Eğer bileğinin üzerine çok fazla baskı uygularsa tekrar burkabilir ya da daha çok zarar verebilirdi.

Octavia derin bir nefes aldı ve alt dudağını yalvarırcasına uzattı. "Lütfen? Onca yolu *çadırda* oturmak için gelmedim."

"*Senin* seçme şansın yoktu," dedi Bellamy. "Ama *ben* kesinlikle senin kangren olmanı izlemek için tehlikeye atmadım kendimi."

"Sen kangreni nereden biliyorsun?" diye sordu Clarke, şaşırmıştı. Koloni'de hiç kimsede bu tür bir enfeksiyon görülmemişti ve başka insanların eski tıbbi yazıları keyif için okuduğunu sanmıyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, doktor," dedi Bellamy tek kaşını kaldırarak. "Senin onlardan biri olduğunu düşünmemiştim."

"Onlardan biri derken?"

"Bütün Waldenlıların cahil olduğunu varsayan Phoenixlilerden biri."

Octavia, Bellamy'ye dönüp gözlerini devirerek "*Her şey* bir hakaret değildir yani," dedi.

Bellamy, ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi ve ağzını kapatıp sırıttı. "Dikkat etsen iyi olur, yoksa buradan sensiz ayrılacağım." Omzundaki yayı düzeltti.

"Beni bırakma," dedi Octavia, bir anda ciddileşmişti. "Kapana kısılıp kalmak konusunda neler hissettiğimi biliyorsun."

Bellamy'nin yüzünde garip bir ifade belirince Clarke onun neler düşündüğünü merak etti. Sonunda Bellamy gülümsedi. "Tamam. Seni dışarı götüreceğim, ama çok kısa

bir süreliğine. Hava tekrar kararmadan yine avlanmak istiyorum." Clarke'a döndü. "Tabii, doktor izin verirse."

Clarke başını sallayıp "Dikkatli olun yeter," dedi. Çocuğa muzip muzip baktı. "Gerçekten *avlanabileceğini* mi düşünüyorsun?" Bırakın avlanmayı, bir memeli gören bile olmamıştı daha.

"Birisi bunu yapmak zorunda. Bu hızla tüketirsek, besin paketlerimiz bize bir hafta bile yetmez."

Ona hafifçe gülümseyen Clarke "Peki, iyi şanslar," dedi. Ardından Octavia'nın yatağına doğru yürüdü ve Bellamy'nin onu ayağa kaldırmasına yardım etti.

"Ben iyiyim," dedi Octavia bir ayağıyla dengesini sağlayıp Bellamy'nin kolunu sıkıca kavrayarak. Tek bacağının üzerinde zıplaya zıplaya Bellamy'yi çadırın girişine doğru çekti. "Haydi gidelim!"

Bellamy, dönüp etrafına bakındı. "Ha, Clarke bu arada ormandayken iniş gemisine ait enkaz parçaları buldum. Yarın onlara bir bakmaya ne dersin?"

Kalp atışları hızlanmaya başlayan Clarke, derin bir nefes aldı. "Sence onlar kayıp malzemeler olabilir mi?" Bir adım attı. "Haydi, şimdi gidelim."

Bellamy, başını iki yana salladı. "Çok uzaktaydı. Hava kararmadan dönemeyiz. Yarın gideriz."

Clarke, yüzü hâlâ acıdan buruşmuş hâlde olan Thalia'ya baktı. "Tamam. Sabah ilk işimiz bu olsun."

"Öğleden sonrayı bekleyelim. Sabah avlanacağım. Sabah hayvanlar su bulmaya çıkarlar." Clarke, ona bunu ne-

reden öğrendiğini sorma dürtüsünü bastırsa da yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Yarın görüşürüz o zaman?" dedi Bellamy, Clarke da başıyla onayladı. "Mükemmel," diyen Bellamy sırıttı. "Randevulaştık o zaman!"

Clarke, Bellamy ile Octavia'nın yavaş yavaş çadırdan çıkmalarını izleyip Thalia'ya döndü. Arkadaşının göz kapakları titreyerek açıldı. "Merhaba," dedi bitkin bir şekilde.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Clarke. Hemen Thalia'nın yaşam belirtilerini kontrol etmeye başladı.

"Mükemmel," dedi Thalia boğuk bir sesle. "Bellamy'nin yeni av seferine katılabilecek kadar iyi hissediyorum."

Clarke gülümsedi. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuyordum. Daha doğrusu uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyordum."

"Şöyle bir bakacağım, tamam mı?" diye sordu Clarke. Thalia başını salladı. Clarke, battaniyeyi kenara itip Thalia'nın gömleğini kaldırdı. Sızıntı yapan yaranın etrafındaki kızarıklıklar, enfeksiyonun kana karıştığını gösteriyordu.

"Canın acıyor mu?"

"Hayır," dedi Thalia dalgın dalgın. İkisi de durumunun iyiye gitmediğini biliyorlardı.

"Gerçekten kardeş olduklarına inanabiliyor musun?" diye sordu Clarke. Thalia'nın battaniyesinin yerine yenisini koyarken konuyu bilerek değiştirmişti.

"Evet, düşüncesi bile çılgınca," diyen Thalia'nın sesi biraz güçlenmişti.

"Çılgınca olan, fırlatma rampasında öyle bir işe kalkışmak," dedi Clarke. "Ama çok cesurcaydı. Eğer yakalasalar-

dı onu öldürürlerdi." Duraksadı. "Buraya indiklerinde onu öldürecekler."

"Kardeşini korumak için çok şey yaptı," dedi Thalia onu onaylayarak. Yeni bir acı dalgasıyla buruşan yüzünü Clarke'tan saklamak için başını başka yöne çevirdi. "Seni gerçekten seviyor, biliyorsun."

"Kim, *Bellamy* mi?" diye sordu Clarke, şaşkın şaşkın.

"Hayır, Wells. Dünya'ya senin için geldi Clarke."

Clarke, dudaklarını büzdü. "Ondan bunu yapmasını istemedim."

"Hepimiz gurur duymayacağımız şeyler yaptık," dedi Thalia sessizce.

Clarke, ürpererek gözlerini kapadı. "Ben kimseden af dilemiyorum."

"Kastettiğim bu değildi, biliyorsun." Thalia nefes almak için duraksadı. Konuşmak için harcadığı çaba, onu tüketiyordu.

"Dinlenmen gerek," dedi Clarke. Battaniyeyi arkadaşının omuzlarına çekmek için uzandı. "Bunu yarın konuşabiliriz."

"*Hayır*!" diye bağırdı Thalia. "Clarke, olanlar senin suçun değil."

"Tabii ki benim suçum," diyen Clarke, gözlerini arkadaşından kaçırdı. Thalia, Clarke'ın gerçekte neler yaptığını bilen tek kişiydi ve Clarke şu an bununla yüzleşmeye, arkadaşının o kara, anlamlı gözlerinde bu anıyı görmeye dayanamazdı. "Hem bunun Wells'le ne ilgisi var?"

Thalia gözlerini kapadı ve soruya kulak asmayarak de-

rin bir nefes aldı. "Mutlu olmaya bakmalısın. Yoksa ne anlamı var?"

Clarke, ona karşılık vermek için ağzını açtı ama Thalia'nın eğilip bir anda öksürmeye başlamasıyla kelimeler ağzında kayboldu. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Clarke. Ellerini arkadaşının terden sırılsıklam olmuş saçlarında gezdirdi. "İyi olacaksın."

Bu kez sözleri bir temenni değil açıklamaydı. Clarke, Thalia'nm ölmesine seyirci kalmayacaktı, hiçbir şey onu durduramazdı. En yakın arkadaşının, kafasındaki hayalet korosuna katılmasına izin vermeyecekti.

13

Wells

Wells, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Bu tanıdık manzaraya yüzlerce kilometre öteden bakmanın evini bu kadar özlemesine neden olacağını hiç düşünmemişti. Ay'ı bu kadar küçük ve detaydan yoksun görmek rahatsız ediciydi; uyanıp ailedeki herkesin yüzlerinin silinmiş olduğunu görmek gibiydi.

Kamp ateşinin yanında oturanlar, söylenip duruyorlardı. Daha Dünya'ya geleli bir hafta olmamıştı ama stokları giderek azalıyordu. İlaçları olmadığı gerçeği rahatsız ediciydi ama şu an yiyecek erzakı, daha büyük bir endişe kaynağıydı. Ya Koloni kumanyalarının sayısını yanlış hesaplamıştı ya da Graham ve arkadaşları, düşündüğünden daha fazlasını zulalıyorlardı. Her hâlükârda, bu eksikliğin etkileri hissedilmeye başlanmıştı. Mesele yalnızca avurtlarının çökmesi değildi; Wells'i asıl dehşete düşüren, gözlerindeki açlıktı. Hepsinin bir nedenden dolayı hapse girdiğini asla

unutamazdı, etrafındaki herkes Koloni'yi tehlikeye atacak bir şeyler yapmıştı.

Herkes unutsa o unutmazdı.

O sırada Clarke, revir çadırından çıkageldi ve çemberi gözleriyle tarayıp kendine bir yer arayarak kamp ateşine doğru yürüdü. Wells'in yanında boş bir yer vardı fakat onu atladı. Bir kütüğün üzerine tünemiş, sakat bacağını önüne uzatmış olan Octavia'nm yanına oturdu.

Wells dönüp açıklığa bakarken iç geçirdi; alevler, sonunda kurabildikleri üç çadırın karanlık suretlerinde oynaşıyordu; bir revir, malzemeler için bir yer ve Wells'in favorisi olan, yağmur yağarsa su toplamak için yaptıkları bir hendek. En azından kampları bir başarısızlık abidesine dönüşmüyordu. Babası Dünya'da onlara katılınca bundan etkilenecekti.

Eğer onlara katılırsa. Kendini babasının iyi olduğuna, kurşun yarasının ciddi olmadığına ikna etmesi giderek zorlaşıyordu. Babasının hastanede hayata tutunmaya çalıştığı, daha da kötüsü cesedinin uzayın derinliklerinde gezindiği düşüncesi, göğsünü sıkıştırıyordu. Babasınm sözleri, hâlâ kulaklarında çınlıyordu: *Bu görevi başarıya ulaştıracak biri varsa o da sensin.* Hayatı boyunca Wells'i daha çok çalışmaya ve daha iyi olmaya zorladıktan sonra bu, Şansölye'nin oğluna verdiği son emir miydi acaba?

Birden ağaçların arasından garip bir ses geldi. Wells doğruldu, tüm duyuları tetikteydi. Önce bir çatırtı geldi, sonra da bir hışırdama. Tuhaf şekil, gölgelerin arasından çıkarken ate-

şin başındakilerin uğultusu şaşkınlık dolu mırıltılara dönüştü. Antik mitolojiden, yarı insan yarı hayvan bir şeye benziyordu.

Wells, ayağa fırladı. Derken yaratık, ağaçların hizasını geçip aydınlığa çıktı.

Bellamy, omzunda bir hayvanla karşılarında dikiliyordu, ardında kan izleri vardı.

Bu, bir geyikti. Wells, yumuşak kahverengi tüylü, çırpı bacaklı, sivri kulaklı cansız hayvanı inceledi. Bellamy onlara yaklaştıkça geyiğin kafası, esnek boynunda bir ileri bir geri sallanıyordu ama tam geriye gitmiyordu çünkü ne zaman geriye sallansa başka bir şeye çarpıyordu.

Bu başka bir kafaydı, bir diğer ince boyundan aşağı sarkıyordu. *Geyiğin iki başı vardı.*

Etrafındaki herkes ayağa fırlarken Wells donup kaldı. Bazıları adım adım ilerleyerek geyiği daha iyi görmeye çalışıyor, bazıları da dehşetle geri çekiliyordu. "Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu içlerinden bir kız.

"Değil." Sesi gölgelerin arasından gelen Clarke, aydınlığa çıktı. "Radyasyon, yüzyıllar önce genetik koda mutasyon geçirtmiş olabilir ama artık hiçbir iz kalmamıştır."

Clarke, yaratığın tüylerini okşamak için elini uzatınca herkes sessizliğe büründü. Ay ışığının altında öyle güzel görünüyordu ki.

Clarke, Wells'in midesinin kasılmasına neden olan bir gülümsemeyle Bellamy'ye dönüp "Açlıktan ölmeyeceğiz," dedi. Sonra Wells'in duyamadığı bir şeyler söyledi, Bellamy de başını salladı.

Wells, içerlemesini alıp götürecekmiş gibi derin bir nefes verdi. Bellamy ve Clarke'ın yanına yürümeden önce tekrar derin bir nefes aldı. Yaklaştığında, Clarke kaskatı kesildi ama Wells gözlerini Bellamy'den ayırmamaya çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu, epey insanı doyuracak."

Bellamy, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken ona şüpheyle baktı.

"Ciddiyim," dedi Wells. "Sağ ol."

Sonunda, Bellamy başını salladı. Wells ateşin başındaki yerine dönerken Bellamy ile Clarke kafa kafaya vermiş sessizce bir şeyler konuşuyorlardı.

Seyir güvertesi bomboştu. Wells, sonsuz genişlikteki yıldız denizini seyrederken, ikisinin tüm evrendeki yegâne canlılar olduklarını kolayca hayal edebilirdi. Clarke'a daha sıkı sarıldı. Clarke başını onun göğsüne dayayıp nefes verdi. Wells'in ikisinin adına nefes almasına izin vermekten mutluymuş gibi, hava vücudunu terk ederken ona biraz daha sokuldu.

"Bugün nasıl geçti?" diye mırıldandı.

"İyi," dedi Wells. Clarke göğsüne dayanmışken neden ona yalan söyleme zahmetine girdiğinden emin değildi. Kız, onun kalp atışlarını, Mors alfabesi gibi okuyabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Clarke; kocaman, yeşil gözleri endişeyle titreşiyordu.

Subaylık eğitimi, Wells'in muhafızları denetlemek için düzenli olarak Walden ve Arkadya'ya yolculuk etmesini gerektiri-

yordu. Bugün, kayıt dışı bir çocuğa hamile kalan bir kadını götürdüklerine şahit olmuştu. Hoşgörü ihtimali yoktu. Doğum yapana kadar hapse girecekti; çocuk Konsey'in bakımına bırakılacak, annesi ise idam edilecekti. Yasa ağır ama gerekliydi. Gemi yalnızca belirli sayıda insanı besleyebilirdi ve birilerinin bu hassas dengeyi bozmasına izin vermek, tüm insan ırkını tehlikeye atabilirdi. Muhafızlar onu sürükleyerek götürürken kadının gözlerindeki endişe, Wells'in aklına kazınmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde Wells'in, gördüğü manzaranın anlamını kavramasını sağlayan kişi, babası olmuştu. O gün akşam yemeğinde oğlunun sıkıntılı olduğunu hissetmiş, Wells de ona mümkün olduğunca tarafsız ve bir askere yakışır şekilde olayı anlatmıştı. Fakat babası onu anlamış ve nadir bir iyi niyet gösterisiyle elini masaya, Wells'in elinin üzerine koymuştu. "Yaptığımız şey kolay değil," demişti oğluna, "ama çok önemli. Duygularımızın bizi görevimizi, insan ırkını koruma görevimizi yapmaktan alıkoymasına izin veremeyiz."

"Tahmin edeyim," dedi Clarke, düşüncelerini bölerek. "Usta bir suçluyu kütüphaneden kitap çalarken tutukladınız."

"Hayır," diyen Wells, kızın saçını kulağının arkasına attı. "Hâlâ dışarıda. Şu anda özel bir tim oluşturuyorlar."

Clarke gülümsedi, gözlerindeki altın rengi lekeler ışıldıyordu. Wells, daha güzel bir renk düşünemiyordu.

Dikkatini tekrar devasa pencereye verdi. Bu gece, Dünya'yı kaplayan bulutlar ona bir kefeni hatırlatmıyordu, sadece bir battaniyeydiler. Gezegen ölmemişti, sadece insanlığı karşılama zamanı gelene kadar büyülü bir uykuya dalmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Clarke. "Anneni mi?"

"Hayır," dedi Wells yavaşça. "Pek sayılmaz." Clarke'ın saçının bir tutamını dalgın dalgın parmağına dolayarak tekrar omzuna bıraktı. "Gerçi, bir bakıma onu her zaman düşünüyorum." Annesinin gerçekten öldüğüne inanmak çok zordu.

"Sadece benimle gurur duymasını istiyorum, her neredeyse," diye devam etti. Yıldızlara baktığında bir ürperti hissetti.

Clarke, Wells'in elini sıkıp sıcaklığıyla ısıttı. "Tabii ki seninle gurur duyuyor. Her anne senin gibi bir oğulla gurur duyar."

Wells sırıtarak Clarke'a döndü. "Sadece anneler mi?"

"Büyükbaba ve büyükanneler tarafından da çok beğenildiğini düşünüyorum." Usulca başını salladı ama sonra Wells şakadan omzuna vurunca kıkırdamaya başladı.

"Benimle gurur duymasını istediğim bir kişi daha var."

Clarke kaşını kaldırıp "Arkasını kollasa iyi olur," dedi ve uzanıp ellerini Wells'in başının arkasına koydu. "Çünkü paylaşma konusunda pek iyi değilimdir."

Wells sırıtarak öne eğildi ve gözlerini kapatarak kızın dudaklarına muzip bir öpücük kondurdu. Oradan boynuna geçip "Ben de," diye fısıldadı kulağına; nefesi tenini gıdıklarken Clarke'ın titrediğini hissetti. Clarke onu kendine çekti, dokunuşu gerginliği eritiyordu, ta ki o günü unutana kadar, yarın ve ondan sonraki gün bunları tekrar etmesi gerektiğini unutana kadar. Önemli olan tek şey, kollarındaki kızdı.

Geyik kızartmasının kokusu yabancı ve sarhoş ediciydi. Koloni'de et yoktu, Phoenix'te bile yoktu. Bütün besi hayvanları ilk yüzyılda tüketilmişti.

Darcy adında Arkadyalı bir kız, "Etin piştiğini nasıl anlayacağız?" diye sordu Wells'e.

"Dışı çıtır çıtır olmaya başladığında ve içi pembeye döndüğünde!" diye bağırdı Bellamy başını çevirmeden.

Graham homurdandı, ama Wells başını salladı. "Sanırım haklısın."

Soğuduktan sonra eti küçük parçalara ayırıp ateşin etrafında dağıtmaya başladılar. Wells, etin birazını çemberin öbür tarafına taşıyıp, kalabalığa dağıttı.

Octavia'ya da bir parça verdi. Octavia, eti önünde tutarken Wells'e bakıyordu.

"Sen denedin mi?"

Wells başını salladı. "Daha değil."

"Ama *haksızlık* bu," dedi Octavia kaşlarını kaldırarak. "Ya iğrenç bir şeyse?"

Wells, çemberin etrafına bakındı. "Herkes memnun görünüyor."

Dudaklarını büzen Octavia, "Ben herkes değilim," dedi. Bir an için bir şeyler söylemesini bekliyormuş gibi Wells'e baktı. Sonra gülümsedi ve kendi parçasını onun önüne doğru itti. "Buyur, ilk ısırığı sen al ve bana ne düşündüğünü söyle."

"Ben iyiyim, sağ ol," dedi Wells. "Ben sadece diğer herkesin..."

"Hadi," diye kıkırdayan Octavia, parçayı Wells'in ağzına sokmaya çalıştı. "Bir ısırık al."

Wells, Clarke'ın onları izlemediğinden emin olmak için çemberin etrafına hızlı bir bakış attı. İzlemiyordu, Bellamy ile sohbete dalmıştı.

Wells, Octavia'ya döndü. "Tamam," deyip et parçasını elinden aldı. Octavia, eti ona kendi elleriyle yedirmediği için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama bu, Wells'in umurunda değildi. Bir ısırık aldı. Dışı sertti ama dişini geçirdikten sonra et, Wells'in daha önce hiç tatmadığı, hem tuzlu hem isli hem de hafif tatlı bir lezzet seli meydana getirdi. Eti biraz daha çiğneyip yuttu. Kendini, midesinin bu yabancı maddeyi reddetmesine hazırladı. Ama tek hissettiği sıcaklıktı.

Eti ilk yiyen çocuklar ateşin başından kalkmış ve ormanlık alanın etrafında boş boş dolaşmaya başlamışlardı; birkaç dakika boyunca tatlı mırıltıları ateşin çıtırtısına karıştı. Derken şaşkın homurtular yükselmeye başladı. Wells, ürperdi.

Ayağa kalktı ve ağaçların kenarında dikilen bir grubun yanına gidip "Neler oluyor?" diye sordu.

Kızlardan biri, "Bak!" diyerek ağaçların arasındaki bir şeyi işaret etti.

"Ne var?" diyen Wells gözlerini kısarak karanlığa baktı.

"Orada," dedi başka bir kız. "Gördün mü?"

Wells, bir an için ona oyun oynadıklarını düşündü ama sonra gözü bir şeye takıldı. Ani bir ışık parlamasıydı bu; o kadar hızlı olmuştu ki hayal gördüğünü sandı. Bir metre ötede bir parıltı daha oldu, sonra bir tane daha, bu seferki daha yüksekteydi. Sanki görünmeyen bir el tarafından bir parti için dekore edilmiş gibi parlayan açıklığın kenarına doğru bir adım attı. Gözü en yakınındaki küreye, yakınlardaki bir ağacın en alçak dalından sarkan top şeklindeki ışığa takıldı.

Işığın içinde bir şeyler hareket ediyordu. Bir yaratık. Bir çeşit böcekti, minicik gövdesinin iki yanında kocaman duran hassas kanatları vardı. Kelime, Wells'in dudaklarına kanat çırparak geldi. *Kelebek.*

Birileri ormanın içine kadar peşinden gitmişti, şimdi de onun yanında şaşkın şaşkın bakakalmışlardı. Wells, "Clarke," diye fısıldadı karanlığa. Kız, bunu görmeliydi. Gözlerini kelebekten zar zor ayırıp arkasını döndü, koşup onu bulacaktı. Ama o, zaten oradaydı.

Clarke, birkaç metre ötesinde büyülenmiş bir şekilde dikiliyordu. Yumuşak bir parıltı yüzünü aydınlatmış, çarpışmadan beri çehresine yapışıp kalmış olan gergin ve endişeli ifade uçup gitmişti.

"Selam," dedi Wells yavaşça, dinginliği bozmak istemiyordu. Clarke'm ona sert sert bakmasını, onu susturmasını ya da basıp gitmesini beklemişti. Ama o kıpırdamamıştı. Olduğu yerde durmuş, ışık saçan kelebekleri izliyordu.

Wells hareket etmeye ya da bir kelime daha etmeye yeltenmedi. Kaybettiğini sandığı kız hâlâ içeride, orada bir yerdeydi ve o dakika anladı ki kendini ona yeniden sevdirebilirdi.

14

Bellamy

Bellamy, eski insanların neden uyuşturucu kullanma zahmetine girdiklerini anlamıyordu. Ormanda yürümekle aynı etkiyi yapacaksa damarlarına pislik enjekte etmenin ne anlamı vardı? Ağaçların kıyısını her geçtiğinde bir şeyler oluyordu. Sabahın ilk ışıklarında yeni bir av seferine çıkmak üzere kamptan ayrıldığında, daha derin nefes almaya başladı. Kalbi güçlü, yavaş ve sağlam bir ritimle atıyordu. Sanki birisi beynine girmiş ve duyularını Bellamy'nin var olduğunu bilmediği bir seviyeye çıkarmıştı.

Ama en güzel kısmı sessizlikti. Gemi, hiçbir zaman tamamen sessiz olmamıştı. Sürekli derinden gelen, alçak bir gürültü vardı; jeneratörlerin vızıltısı, ışıkların uğultusu, koridordaki ayak seslerinin yankısı... Ormana ilk girdiğinde çılgına dönmüştü, düşüncelerini bastıracak hiçbir şey yoktu. Ama burada zaman geçirdikçe zihni dinginleşmişti.

Bellamy, gözleriyle yeri taradı, kayaların ve ıslak toprak parçalarının üzerinde bir ipucu arıyordu. Önceki gün olduğu gibi takip edilecek izler yoktu fakat içinden bir ses, Bellamy'ye sağa dönmesini ve ormanın derinliklerine, ağaçların sıklaşıp toprağı garip gölgelerle kapladıkları yerlere gitmesini söylüyordu. Eğer bir hayvan olsaydı, oraya giderdi.

Kendi yaptığı askıdaki oklardan birini almak için elini omzuna götürdü. Hayvanların ölmelerini izlemek korkunç olsa da, son birkaç günde nişan alma yeteneğini epey geliştirmişti ve bu sayede onların çok acı çekmediğini biliyordu. Sendeleyip yere düşen ilk geyiğin gözlerindeki acıyı ve korkuyu asla unutmayacaktı. Yine de hayvan vurmak, diğer çocukların buraya düşmelerine neden olan şeylerin çoğundan daha hafif bir suçtu. Yaratığın hayatına vakti gelmeden önce son veriyor olsa da Bellamy, onun her anını özgür yaşadığını biliyordu.

Yüz mahkûma özgürlükleri vadedilmiş olabilirdi ama Bellamy, Şansölye'ye yaptıklarından sonra ona aynı ayrıcalığın tanınmayacağını biliyordu. Bir sonraki gemi indiğinde eğer hâlâ burada olursa, gemiden inen ilk insan, onu büyük olasılıkla hemen oracıkta vuracaktı.

Bellamy, hepsini geride bırakmıştı; cezalar, istasyonlar, sistem. Başka insanların kurallarına uymaktan bıkmıştı. Yaşamak için mücadele etmekten bıkmıştı. Ormanda yaşamak kolay olmayabilirdi ama en azından o ve Octavia özgür olacaklardı.

Dengesini sağlamak için kollarını açtı ve ayaklarını sürükleyip biraz da kayarak yokuştan aşağı indi. Hayvanları kaçıracak herhangi bir ses çıkarmamaya çalışıyordu. Küt diye aşağıya indi, eski püskü botlarının altındaki çamur, vıcık vıcık ses çıkarıyordu. Bellamy, botları su alınca irkildi. Islak çoraplarla kampa geri yürümek çok rahatsız ediciydi, bunu yaşayarak öğrenmişti. Neden okuduğu kitaplardan hiçbirinde bundan bahsedilmediğini bilmiyordu. Yürüyemedikten sonra, sarmaşıklardan tuzak yapmayı ya da yanıklara hangi bitkilerin uygulanacağını bilmenin ne anlamı vardı?

Bellamy çoraplarını, kurumaları için bir dala astı, sonra da ayaklarını akıntıya daldırdı. Hava kamptan ayrıldığından daha sıcaktı ve soğuk suyun tenine değmesi çok hoşuna gitmişti. Pantolonunun paçasını dizlerine kadar sıyırıp biraz daha ilerledi. Su baldırlarının etrafında döndükçe aptal aptal sırıtıyordu. Ayaklarını yıkamak gibi günlük, sıradan bir şeyin bile önemli bir olaymış gibi gelmesi, Dünya'da en sevdiği şeylerden biriydi.

Akıntının yanındaki ağaçlar o kadar sık değildi, güneş de daha fazla parlıyordu. Bellamy'nin yüzü ve kolları birden ısındı. O kadar sıcaklamıştı ki tişörtünü çıkarıp top haline getirerek yere fırlattı. Sonra da eğilip avuçlarına doldurduğu suyu yüzüne çarptı. Gülümsedi, suyun bir *tadı* olabileceğini fark etmek, onu hâlâ şaşırtıyordu. Geminin geri dönüşümlü su deposu hakkında, aslında büyük büyükbabanın sidiğini içiyorsun, gibi basit şakalar yapmışlardı hep. Ama şimdi,

yüzyıllar boyunca yapılan filtreleme ve arındırmanın, suyu yalnızca hidrojen ve oksijen moleküllerinden ibaret hale getirdiğini anlamıştı. Tekrar eğildi ve bir avuç su daha aldı. Tanımlaması gerekirse, tadının Dünya ile gökyüzünün bir karışımı olduğunu söylerdi ve sonra bunu dediği için kim gülerse ona yumruğu yapıştırırdı.

Birden ormanın içinden bir çatırtı geldi. Bellamy arkasına öyle hızlı döndü ki, dengesini kaybedip suyu sıçratarak geriye düştü. Hemen ayağa fırlayıp sesin nereden geldiğini anlamak için dönünce çamur ve kayalar, çıplak ayaklarının altından kaydı.

"Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

Bellamy, saçını geriye atınca Clarke'ın çimlerin üzerinde durduğunu gördü. Artık sadece ona ait olduğunu düşündüğü ormanda başka birini görmek ürkütücüydü. Ama bir şekilde, bundan rahatsız olmamıştı. "Öğleden sonraya kadar bekleyemedin mi?" diye sordu, kıyıya çıkarken.

Clarke, utançtan kızardı. "O ilaçlara ihtiyacımız var," dedi çocuğun çıplak göğsüne bakmamak için başını çevirip. Kız, çoğu zaman o kadar güçlü görünüyordu ki, onun süslü konserler ve konferans partileri dünyasında büyüdüğünü unutmak işten bile değildi. Bellamy, başını sallayıp etrafa su sıçratırken sırıttı.

"Hey!" diye bağırdı Clarke, sudan kaçmak için geriye doğru zıplayarak. "Bu suyu daha test etmedik. Zehirli olabilir."

"Sert cerrahımız ne zamandan beri böyle pimpirikli oldu?"

"*Pimpirikli* mi?" diyen Clarke somurtarak çömeldi. "Dün gece elin o kadar çok titriyordu ki bıçağı zor tutuyordun."

"Hey, geyiği *öldüren* bendim," dedi Bellamy. "Bence payıma düşenden fazlasını yaptım. Ayrıca..." Çimlere uzanırken duraksadı. "Bir şeyleri kesip biçme eğitimi alan sensin."

"Pek sayılmaz aslında."

Bellamy, ellerini başının arkasında kavuşturdu, yüzünü güneşe çevirdi ve sıcaklık içine işlerken nefes verdi. Bir kızla aynı yatakta olmak kadar güzeldi neredeyse. Belki daha da güzeldi, çünkü güneş ona asla ne düşündüğünü sormazdı. Vücuduna ağırlık çökerken kelimeleri iyice uzatarak, "Kusura bakma, kaba davrandım," dedi. "Sen doktorsun, biliyorum, kasap değil."

"Hayır, demek istediğim daha stajımı bitiremeden hapse atıldım."

Sesindeki keder, ilginç bir şekilde Bellamy'nin içinde yankılandı. Clarke'a hafifçe gülümsedi. "Sahte bir doktora göre oldukça iyisin."

Clarke, Bellamy'ye dik dik bakınca çocuk bir an onu gücendirdiğini düşündü. Fakat sonra Clarke başını sallayıp ayağa kalktı. "Doğru söylüyorsun," dedi. "İşte bu nedenle o ilaçları bulmalıyız. Hadi."

Bellamy, inleyerek ayağa kalktı ve çoraplarıyla ayakkabılarını ayağına geçirdi. Sonra da tişörtünü omzuna attı.

"Tişörtünü giymeni tavsiye ederim."

"Neden? Kendini kontrol edemezsin diye mi korkuyorsun? Benim namusum hakkında bir endişen varsa, sana şunu söylemeliyim ki ben..."

"Demek istediğim..." –gülümseyerek durakladı Clarke– "burada senin o güzel sırtını iltihaplı çıbanlarla doldurabilecek zehirli bitkiler var."

Bellamy omuz silkti. "Kim bilir, belki de hoşuna gider, doktor kız. Şansımı deneyeceğim."

Clarke güldü. Bellamy, onun, Dünya'ya geldiklerinden bu yana ilk kez güldüğünden emindi. Bunu başaran kişi olmaktan ufacık da olsa gurur duydu.

"Tamam," dedi sessizce, tişörtünü başından geçirdi ve Clarke'ı karnına bakarken yakalayınca kendi kendine güldü. "Enkaz daha batıdaydı. Haydi gidelim." Yokuşu çıkmaya başladı sonra dönüp Clarke'a baktı. "Güneşin battığı yön oluyor."

Clarke, ona yetişmek için birkaç adım koştu. "Bütün bunları kendi kendine mi öğrendin?"

"Sanırım. Walden'da Dünya coğrafyası üzerine pek fazla ders yok." Sesi, şu an Wells ya da Graham'la konuşuyor olsaydı çıkacağı sertlikte çıkmıyordu. "Bu konularla hep ilgileniyordum zaten. Octavia'yı Dünya'ya göndereceklerini öğrendiğimde de..." Duraksadı, Clarke'a kendisi hakkında ne kadar bilgi vermesi gerektiğinden emin değildi. Ama Clarke ona beklentiyle bakıyordu, yeşil gözlerinde merak ve tanımlayamadığı başka bir şey vardı. "Düşündüm ki, ne kadar bilirsem, onu o kadar koruyabilirim."

Yokuşun tepesine ulaştılar ama kampa doğru döneceklerine Bellamy, Clarke'ı ormanın derinliklerine doğru götürüyordu. Ağaçlar o kadar sıklaşmıştı ki yaprakları güneş ışığını büyük ölçüde kesiyordu. Aradan sızan azıcık ışık,

toprağı altın rengi havuzcuklarla dolduruyordu. Clarke'ın küçük bir çocuğun gökköprüsünden geçerken çizgilere basmamaya çalışması gibi, havuzcukların etrafından dolaşmaya dikkat etmesi Bellamy'yi gülümsetti.

"Sherwood Ormanı'm hep böyle hayal etmiştim," dedi Clarke, sesi derin bir saygıyla doluydu. "Neredeyse Robin Hood bir ağacın arkasından çıkacak diye bekliyorum."

"Robin Hood mu?"

"Robin Hood işte." Çocuğa bakmak için durdu. "Yetimlere vermek için ilaç çalan sürgün prens?" Bellamy, ona boş boş bakıyordu. "Büyülü okları olan hani? Düşündüm de bana onu hatırlatıyorsun," diye ekledi gülümseyerek.

Bellamy elini, loş ışıkta parıldayan sarmaşıklarla kaplı bir dalın üstünde gezdirdi. "Walden'da pek hikâye zamanı olmaz," dedi sert sert. Ama sonra sesi yumuşadı. "Çok fazla kitap yoktu, onun için ben de Octavia küçükken ona masallar uydururdum. En sevdiği masal, büyülü çöp tenekesi hakkındakiydi." Bir kahkaha patlattı. "Yapabileceğimin en iyisi buydu."

Clarke gülümseyerek "Onun için yaptıkların çok cesurcaydı," dedi.

"Hımm, evet ben de senin için aynı şeyi söylerdim ama burada bulunmanın senin tercihin olmadığına dair bir his var içimde."

Clarke bileğini havaya kaldırdı, diğer herkes gibi, monitör bilekliği vardı. "Nereden anladın acaba?"

"Bunu hak etmiştir eminim," dedi Bellamy sırıtarak.

Ama Clarke gülmek yerine ona sırtını döndü. Şaka olsun diye söylemişti ama onunla düşünmeden konuşmaması gerektiğini bilmeliydi, aslında burada kimseyle öyle konuşmamalıydı. Hepsi bir şeyler saklıyordu. En çok da Bellamy.

"Hey, özür dilerim," dedi çocuk. O kadar nadir özür diliyordu ki, kelimeleri söylemek garip gelmişti. "Ilaç sandığını bulacağız. Hem ne var ki onun içinde?"

"Her şey. Steril bandajlar, ağrı kesiciler, antibiyotikler... Büyük değişiklikler yaratacak şeyler..." Bir anlığına durakladı. "Yaralı insanlar için yani."

Bellamy onun, hep göz kulak olduğu arkadaşını düşündüğünü biliyordu.

"Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu. Yollarının üstündeki yosun tutmuş kütüğün üzerinden geçerken kıza elini uzattı.

"O benim en iyi arkadaşım," dedi Clarke, çocuğun elini tutarak. "Dünya'da gerçek Clarke'ı tanıyan tek insan."

Bellamy'ye utangaç bir gülücük attı ama çocuk başını sallayarak "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Octavia da onu gerçekten tanıyan tek insandı. Bir daha görüp görmemeyi umursayacağı yegâne kişiydi.

Ama sonra parlak pembe bir çiçeği koklamak için eğilen Clarke'a baktı, güneş saçlarındaki altın tellerin üzerinde parlıyordu. Artık bundan o kadar da emin değildi.

15

Clarke

Bellamy, Clarke'ı dalları iç içe geçerek kemer şeklini almış ağaçlarla çevrili dik bir yokuştan aşağıya indirdi. Sessizlik, çok eski zamanlardan kalmış gibiydi; rüzgâr bile yüzyıllardır ağaçların mahremiyetini bozmaya cesaret edememişti sanki.

"Octavia için yaptıklarından ötürü sana teşekkür ettim mi, bilmiyorum," dedi Bellamy, büyüyü bozarak.

"Bu bir teşekkür sayılıyor mu?" diye takıldı ona Clarke.

"Bence alacağının en iyisi bu," diyen Bellamy, ona yan yan baktı. "Bu işlerde çok iyi değilim."

Clarke ağzını açtı, ama cevabı yapıştıramadan bir kayaya takıldı. "Yavaş!" dedi Bellamy gülerek. Clarke'ı doğrultmak için elini tuttu. "Ve görünüşe göre sen de *yürümek* gibi işlerde çok iyi değilsin."

"Bu yürümek değil, bu *dağ yürüyüşü*; yüzyıllardır hiçbir insanın yapmadığı bir şey, bu yüzden üstüme gelme."

"Sorun değil. Olay, iş bölümünde. Sen bizi hayatta tut, ben de seni ayakta." Elini şakacıktan sıkınca Clarke, yüzünün kızardığını hissetti. Hâlâ onun elini tuttuğunun farkında değildi.

"Sağ ol," dedi kolunu yana indirip.

Bellamy, zeminin tekrar düzleştiği bir yere geldiklerinde duraksadı. "Buradan," dedi sol tarafı göstererek. "Peki, sen neden doktor oldun?"

Clarke, şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Olmak istedim. Sen de kendin seçmedin mi..." Birden sesini alçalttı, Bellamy'nin gemide ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayınca utandı. Şüphesiz, muhafız değildi.

Bellamy, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi kıza uzun uzun baktı. Yeşile çalan gölgenin içine iyice girerek "Walden'da işler böyle yürümüyor," dedi yavaşça. "Eğer çok iyi bir sicilin varsa ve şanslıysan muhafız olabilirsin. Yoksa ailen ne iş yapıyorsa sen de onu yaparsın."

Clarke, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Waldenlılara yalnızca bazı işlerin ayrıldığını biliyordu ama hiç seçeneklerinin olmadığından habersizdi. "Peki sen ne iş yapıyordun?"

"Ben..." Bellamy, dudaklarını büzdü. "Bak ne diyeceğim. Orada ne yaptığımı boş ver."

"Özür dilerim," dedi Clarke çabucak. "Seni üzmek..."

"Önemli değil," diye sözünü kesti Bellamy, öne doğru bir adım atarak. Yürümeye devam ettiler, şimdi aralarında gergin bir sessizlik vardı.

Birden "Bekle," diye fısıldadı Bellamy, kızı durdura-

rak. Bir çırpıda, askısına tıkılmış oklardan birini alıp yayını kaldırdı. Gözleri, ağaçların sıklığından çalılarla gölgelerin ayırt edilemediği yere kilitlendi. Sonra onu gördü; ani bir hareket, parıldayan bir göz. Clarke küçük, kahverengi, bir öne bir arkaya savrulan sivri kulakları olan bir hayvan ortaya çıkarken nefesini tuttu. Bu bir tavşandı.

Clarke, yaratığın yay gibi fırlayışını seyretti, kuyruğu neredeyse vücudunun iki katı uzunluktaydı ve merakla kıpırdıyordu. *Tavşanların küçük ve pofuduk kuyrukları olması gerekmez miydi?* diye düşündü. Ama Dünya Biyolojisi dersinden kalan eski notlarını daha tam hatırlayamadan, Bellamy'nin dirseğini geri çektiğini gördü. Aklındaki bütün düşünceleri uzaklaştırmıştı.

Bellamy'nin oku fırlayıp yaratığın göğsüne şiddetle saplandığında, Clarke'ın nefesi kesildi. Kız bir an, *oraya koşup oku çıkarsam dikiş atarak onu kurtarabilir miyim,* diye düşündü.

Ancak Bellamy, kolunu hem uyaran hem de güven veren bir sertlikle kavradı.

O tavşan, onların yaşamasını sağlayacaktı, Clarke bunu biliyordu. Thalia'nın güçlenmesi için gerekliydi. Gözlerini kapamaya çalıştı ama gözleri hayvana kilitlenmişti.

"Üzülme," dedi Bellamy sessizce. "Onu kalbinden vurdum. Fazla acı çekmeyecek." Haklıydı. Tavşan kıpırdanmayı bıraktı, yavaşça toprağa düştü ve hareketsiz kaldı. Bellamy, Clarke'a döndü. "Özür dilerim. Birinin acı çekmesini izlemek kolay değil."

"Birinin?"

"Bir şeyin," diye düzeltti Bellamy omuz silkerek.

Clarke, Bellamy'nin tavşana doğru yavaşça koşup oku çıkararak hayvanı omzuna atmasını izledi. "Bu taraftan gidelim," dedi başını eğerek.

Aralarındaki gerginlik uçup gitmişti sanki. Başarılı avı, Bellamy'nin moralini gözle görülür biçimde yükseltmişti. "Peki, Wells ile olayınız nedir?" diye sordu, tavşanı öbür omzuna atarak.

Clarke kendini, Bellamy'nin merakı yüzünden doğacak öfke seline hazırlasa da öyle bir şey olmadı. "Bir süre önce birazcık çıktık ama yürümedi."

Bellamy kıs kıs güldü. "Evet, orası anlaşılıyordu." Duraksayıp Clarke'ın sözüne devam etmesini bekledi. "Ee," dedi onu dürterek, "ne oldu?"

"Affedilemeyecek bir şey yaptı."

Bellamy, şaka yapmak ya da bu fırsatı değerlendirip Wells'le dalga geçmek yerine ciddileşti. "Bence hiçbir şey affedilmez değildir," dedi sessizce. "Eğer doğru nedenlerle yapıldıysa."

Clarke bir şey söylemedi ama onun Octavia'nın hapse düşmesine neden olan suçtan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğini merak etmekten kendini alamadı.

Bellamy, sanki ağaçların tepeleri ilgisini çekmiş gibi yukarı baktı, sonra bakışlarını tekrar Clarke'a çevirdi. "Çok kötü bir şey yapmadığını söylemiyorum, artık her ne yaptıysa. Demek istediğim, ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

Elini uzatıp ağaçlardan birinin gövdesini çevreleyen parlak sarı yosunun üzerinde gezdirdi. "Wells ve ben, burada olmayı seçen, buraya bir amaç için gelen yegâne kişileriz."

Clarke, ona cevap verecek oldu fakat ne söyleyeceğini bilemedi. Dışarıdan bakıldığında çok farklıydılar. Wells, otoriteye ve düzene olan inancı yüzünden Clarke'ın ailesinin idamına yol açmıştı; Bellamy ise Şansölye'nin şakağına silah dayamış Waldenli fevri çocuktu. Ama ikisi de istediklerini elde etmek için her şeyi yapabilir, değer verdikleri insanları ne pahasına olursa olsun korurlardı.

"Belki de haklısın," dedi sessizce. Bellamy'nin sezgisi, onu şaşırtmıştı.

Bellamy duraksadı ve onu heyecanlandıran her ne gördüyse hızlandı. "Buradaydı," dedi, Clarke'ı düz yokuştan bir açıklığa çekerek. Çimler, yolun yarısında yanıp simsiyah olmuş bir nokta dışında beyaz çiçeklerle bezenmişti. İniş gemisinin parçaları kemikler gibi etrafa saçılmıştı. Clarke, koşmaya başladı.

Bellamy'nin, adını haykırdığını duydu ama geri dönüp bakma zahmetinde bulunmadı. Tökezledi, göğsü umutla doluydu. Çılgınca bir coşkuyla enkazı karıştırırken kendi kendine "Hadi, hadi, hadi," diye mırıldanıyordu.

Sonra onları gördü. Zamanında beyaz olan ama şimdi kirden ve alevlerden rengi değişmiş metal kutuları. En yakınındakini alıp yukarı kaldırdı, kalbi öyle hızlı atıyordu ki zorlukla nefes alıyordu. Clarke, deforme olmuş kilidi yokladı. Açılmıyordu. Sıcaklık, menteşeleri lehimleyip ka-

patmıştı. Telaş içinde, ilaçların dayanmış olması için dua ederek kutuyu salladı.

İlaç şişelerinin tıkırdaması, hayatında duyduğu en güzel sesti.

"Onlar bunlar mı?" diye sordu Bellamy, nefes nefese yanında biterek.

Clarke, kutuyu Bellamy'nin göğsüne doğru iterek "Bunu açabilir misin?" diye sordu.

Bellamy, kutuyu havaya kaldırdı ve gözlerini kısıp "Bir bakayım," dedi. Cebinden bir bıçak çıkardı ve kilidi kaldırarak sandığı açtı.

Clarke'ın vücudundan neşe ve enerji fışkırıyordu. Daha ne yaptığının farkına varamadan, kollarını Bellamy'ye dolamıştı. Bellamy de geriye doğru tökezlerken onun kahkahalarına katıldı. Onu belinden tutup kaldırmış, havada döndürüyordu. Açıklıktaki renkler; yeşil, altın rengi ve mavi, dünyada sadece Bellamy'nin gözlerini aydınlatan gülümsemesinden başka bir şey kalmayana dek birbirine karıştı.

Sonunda Bellamy, onu nazikçe yere indirdi ama bırakmadı. Hatta, onu iyice kendine çekti ve Clarke daha nefes alamadan, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

İçinden bir ses Clarke'a durmasını söylese de o, Bellamy'nin teninin kokusuna ve kuvvetli dokunuşuna yenilmişti.

Clarke onun öpüşünde kendini kaybediyor, kollarının arasında eridiğini hissediyordu.

Tadı neşe gibiydi ve neşenin tadı, Dünya'da daha güzeldi.

16

Glass

"Bilemiyorum," dedi Sonja yavaşça. Yatak odasının loş ışığında gözlerini kısmış, kızına bakıyordu. "Oradakinin eteğini alsak, yeşil korseyle birleştirsek nasıl olur?"

Glass, derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı. İki saattir elbise deniyordu ve kuyruklu yıldız seyir partisi için hâlâ bir şey seçebilmiş değillerdi. "Nasıl istersen, anne," dedi, gülüşünün düşündüğü kadar yapmacık görünmediğini umuyordu.

Glass kendine, annesinin sadece ona yardım etmeye çalıştığını hatırlattı. Annesi, kuyruklu yıldız seyir partisinin, resmi afla kurtulan Glass'ın güzelce giyinip yeniden Phoenix sosyetesine girmesi için en iyi fırsat olduğunu düşünüyordu. Glass, Yardımcı Şansölye'nin orada olacağını ve kendi rolünü çok iyi oynaması gerektiğini biliyordu. Hayatını Şansölye'ye daha şirin görünmesi karşılığında geri almıştı ve

bu fazlasıyla makul bir değiş tokuştu. Yine de Glass, orada ilgi odağı olmaktan endişeliydi.

"Acaba tüle tekrar mı baksak?" Annesi, bir kenara atılmış elbise yığınını gösterdi. "Onu tekrar giy de..." Aniden mutfaktan gelen mesaj sesi, konuşmasını böldü.

"Ben bakarım," diyen Glass, annesinin itiraz etmesine fırsat vermeden odadan aceleyle çıktı. Mesaj ona gelmemişti tabii ki, arkadaşları ona sadece çip vasıtasıyla ulaşıyorlardı; mesaj ekranları genellikle anlamsız temizlik güncellemeleri ya da Konsey'den gelen daha uğursuz uyarılara ayrılmıştı. Ama en azından elbise muhabbetinden uzaklaşmasını sağlayacaktı. Glass, mesajı önündeki boşluğa yansıttı. Üstte yanıp sönen ismi görünce nefesi kesilecek gibi oldu. Mesaj, Luke'tandı.

Sevgili Bayan Sorenson,

Güvenlik, güneş enerjisi tarlalarına yakın bir yerde size ait kayıp bir eşya buldu. Bugün saat 16:00'ya kadar güvenlik noktasında tutulacaktır.

Mesajı tam olarak anlayabilmesi için birkaç kere okuması gerekti. O ve Luke, bu sistemi, Glass çipini almadan önce, annesinin mesajlarını karıştırma ihtimaline karşı geliştirmişlerdi. Onunla bu öğleden sonra güneş enerjisi tarlalarında buluşmak istiyordu.

Sonja diğer odadan "Glass!" diye seslendi. "Neymiş?"

Glass, mesajı çabucak sildi. "Kuyruklu yıldız seyri ile

ilgili bir hatırlatma mesajı, sanki unutabilirmişiz gibi!" Saate bakınca rahatladı, daha 10:15'ti. Önündeki birkaç saat, hapistekinden daha yavaş geçecekti.

"Ah!" Glass tekrar yatak odasına adımını atınca annesinin soluğu kesildi. "Belki de başından beri aradığımız buydu. Çok güzel görünüyorsun."

Glass, isteksizce aynaya döndü. Annesinin ne demek istediğini anladı. Ama olay elbise değildi. Yanakları al al olmuş, gözleri beklentiyle parlıyordu.

Âşık bir kız gibi görünüyordu.

***

Saat 15:40'ta Glass, Walden'ın tepesini çevreleyen güneş enerjisi tarlalarına çıkan sonu gelmez merdivenleri tırmandı. Bitkiler, bilim adamları ve toplayıcılar hariç herkese kapalıydı, fakat tarlalara bakan, etrafı çevrili, küçük bir güverte vardı. İşçileri denetlemek için tasarlanmış olmalıydı fakat işlevini yitirmişti ve hemen her zaman boştu.

Glass tepeye ulaştığında, platformun ucuna gitti ve korkulukların karşısına oturup bacaklarını aşağı sarkıttı. Güneş panellerine doğru yapraklarını uzatan sıra sıra bitkileri izlerken vücudunun rahatladığını hissetti. Tarlanın öteki ucu, ürünleri yıldızlardan çıkıyormuş gibi gösteren devasa bir pencereyle çevrilmişti. Luke ile ikisi, eskiden hep burada buluşurlardı. Onun Phoenix'e gizlice girmesinden ya da Glass'ın onun dairesinin etrafında dolanmasından daha güvenliydi.

"Selam."

Glass döndüğünde Luke'un, arkasında dimdik durduğunu gördü. Ayağa kalkıyordu ki, Luke başını salladı. "Sana katılabilir miyim?" Glass başını sallayıp ona yer açtı, Luke da yanına oturdu. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi utana sıkıla. "Annen bir şeylerden şüphelenmedi, değil mi?"

"Sorun yok. Elbise krizini çözmekle meşguldü."

Luke, gülümseyerek Glass'ı şaşırttı sonra da boğazını temizledi. "Glass, ben... ben olanlar hakkında düşünmeden duramadım," deyince kızın bütün vücudu gerildi. "Demek istediğim, senin gibi birinin neden hapse atıldığını bir türlü anlayamadım. Ama sonra hatırladım; biz ayrıldıktan birkaç ay sonra, kulağıma bir dedikodu gelmişti, Phoenix'te bir kızın tutuk..." Alçak sesle konuşmaya çalışınca sesi gitti. Glass dönüp ona baktığında gözlerinin parıldadığını gördü. "Zamanlama uygundu. Ama onun sen olabileceğine inanmamıştım." Luke doğrudan karşıya, uzaklara bakıyordu. "Kendi kendime, senin böyle bir şeyi benden asla gizlemeyeceğini söyledim. Bana daha fazla güvendiğine inanmam gerekiyordu."

Glass dudağını ısırdı, boğazında düğümlenen kelime selini engellemeye çalışıyordu. Ona gerçeği söylemeyi öyle çok istiyordu ki... Ama bu neye yarardı? Luke'un, Glass'ı onun kalbini kırmış, şapşal, şımarık bir Phoenix kızı olarak düşünmesi daha iyiydi. Şu anda Camille ile mutluydu ve mutlu olmayı hak ediyordu.

Ama sonra Luke uzanıp çenesini kavrayınca bütün bu düşünceler aklından uçup gitti.

Glass, gülümseyerek uyandı. Luke ile geçirdikleri gecenin üzerinden birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen o geceyi düşünmeden edemiyordu. Ama olayları tekrar aklından geçirmeye başladığı sırada, midesi bir bulantıyla kasıldı.

Yataktan fırlayıp tökezleye tökezleye banyoya gitti. Banyodaki ışıkların çalışmasından memnundu. Muhtemelen annesinin Kaynak Kurulu başkanı olan yeni "arkadaşı" sayesinde çalışıyorlardı.

Glass, banyonun soğuk zeminine çöküp kapıyı hızla arkasından kapattı. Beyni midesiyle savaşıyordu. Kendini nefes almaya zorladı, sessiz kalmaya çalışıyordu. İhtiyacı olan en son şey annesinin onu tıp merkezine sürüklemesiydi.

Savaşı midesi kazandı ve Glass klozete tam zamanında eğildi. Öğürürken gözyaşları gözlerini yakıyordu, sonra sırtını duvara dayadı. Wells'le öğle yemeğinde buluşmasına imkân yoktu, buna rağmen onu yine bekleteceği için kendini çok kötü hissediyordu. Son zamanlarda, zamanının çoğunu Luke'la geçiriyordu ve Wells'e iyi bir arkadaş olamamıştı. Onu özlemişti. Wells, onun tuhaflığına aldırmıyordu, bu da nasıl oluyorsa kendisini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Özellikle annesine olanlardan sonra. Şimdi de görünüşe göre Clarke bir garip davranıyordu... Wells ile mutlaka görüşmeliydi.

Annesi kapının öbür tarafından "Glass?" diye seslendi. "Ne oluyor orada?"

"Hiçbir şey," dedi Glass, sesini mümkün olduğunca yumuşak tutmaya çalışıyordu.

"Hasta mısın?"

Glass yavaşça inledi. Yeni dairelerinde özel yaşam diye bir şey yoktu. Pencereleri yıldızlarla dolu olan eski dairelerini özlüyordu. Babası olağandışı ve küçük düşürücü bir karar alıp, evlilik sözleşmesini feshederek evden taşındığı için hayat kalitelerinin neden düştüğünü anlayamıyordu.

"İçeri geliyorum," dedi annesi kapının öbür tarafından. Glass aceleyle ağzını sildi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama midesini isyan ettiren yeni bir bulantı dalgası gelince kayıp tekrar yere düştü. Kapı açıldı ve Glass annesini gördü, henüz öğlen olmasına rağmen akşam dışarı çıkacakmış gibi giyinmişti. Nereye gideceğini –ya da nereden geleceğini– sormaya fırsat bulamadan, annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı ve rengi, bolca sürülmüş allığının altında gözle görülür bir şekilde soldu: "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Glass. Annesini onu rahat bırakmaya ikna edecek bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Mide virüslerine Phoenix'te pek rastlanmazdı ve hastalıkları bulaşıcı gibi görünenlerin hastalıkları süresince karantinada kalmaları gerekiyordu. "İyiyim ben."

"Sen..."–Sonja arkasına baktı ve sesini alçalttı, bu çok saçmaydı çünkü dairede sadece ikisi vardı– "kusuyor muydun?"

"Evet, ama iyiyim. Sanırım sadece..."

"Aman tanrım," dedi annesi, gözlerini kapatarak.

"Hasta değilim, yemin ediyorum. Karantinaya alınmam gerekmiyor. Son birkaç sabahtır midem bulanıyor, ama öğleden sonra geçiyor."

Annesi gözlerini açtığında daha az endişeli görünmüyordu. Oda, Glass'ın etrafında dönmeye başladı, Sonja'nın sesi çok uzaklardan geliyormuşçasına belirsizleşti. Glass, onun sorduğu soruyu zar zor işitti; en son ne zaman...

Derken bir anda Glass'ın kafa karışıklığı dehşete dönüştü. Sonja'ya baktı ve annesinin gözlerinden yansıyan korkunç gerçeği gördü.

"Glass." Sonja'nın sesi kısılmıştı. "Sen hamilesin."

Glass, Luke'un sempati ve anlayış dolu yüzüne bakarken iradesinin sağlam kalan son parçasının da kırıldığını hissetti. "Özür dilerim." Nefesi hıçkırığını bastırmak isterken boğazında kaldı. "Sana söylemeliydim, ben sadece... ikimizin de ölmesine gerek olmadığını düşündüm."

"Ah, Glass," diyen Luke uzanıp kollarıyla onu sıkıca sardı. Glass, onun o tanıdık kucağına sokuldu, gözyaşları muhafız üniformasına dökülüyordu. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Luke. "Bunların hepsini tek başına yaptığına inanamıyorum. Cesur olduğunu biliyordum, ama asla böyle... Ne oldu?" diye sordu sonunda ve Glass, onun neyi kastettiğini anladı. Kimi kastettiğini.

"O adam..." Nefes almakta zorlanıyordu, yutkundu. Kalbi, göğsüne akan hüzün ve rahatlamayı aynı anda barındıramayıp parçalara ayrılacak gibi geliyordu. Sonunda sadece başını salladı. Söyleyecek sözü yoktu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Luke, kızın elini tuttu ve

parmaklarını onunkilere geçirip sıkıca sardı. "Çok özür dilerim," dedi iç geçirerek. "Bunları neden kaçtığın gece söylemedin? Hiçbir fikrim yoktu." O anıyı silmek istercesine gözlerini kapadı.

"Camille ile birlikteydin. Onun senin iyi arkadaşın olduğunu biliyordum ve ben... sonunda seni mutlu eden birini bulduğunu düşündüm." Glass gülümsedi ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Sana yaşattığım onca şeyden sonra bunu hak ediyordun."

Luke, Glass'ın saçının bir tutamını kulağının arkasına atmak için elini uzattı. "Bu evrende beni mutlu edebilecek tek bir kişi var, o da burada benimle oturuyor." Onu içercesine uzun uzun süzdü. "Seni tekrar gördüğüm andan beri, Camille'in aradığım kişi olmadığını biliyordum. O çok iyi bir arkadaş, her zaman da öyle olacak, ama artık sadece bir arkadaş. Bunu ona da söyledim. Seni seviyorum Glass. Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Hiçbir zaman da vazgeçmeyeceğim."

Öne doğru eğilip dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi; başta dudaklarına birbirleriyle tekrar kaynaşmaları için bir şans verirmiş gibi hafifçe. Bir an için ikisine de ilk kez öpüşüyorlarmış gibi geldi. Ama sadece bir an için.

Vücudunu Glass'ınkine yasladı. Kızın dudakları aralanırken ağzının derinliklerine daldı. Glass, Luke'un elinin saçında dolaştığını fark etmedi. Diğer elini beline dolayıp sırtından aşağıya doğru kaydırarak onu kendine çektiğini de.

Sonunda, Glass geri çekildi ve dudaklarını çocuğun dudaklarından ayırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, bunu söylemeyi delice isteyerek. *Seni seviyorum Seni seviyorum Seni seviyorum* sözcükleri vücudunda nabız gibi atıyordu. Luke, gülümseyerek onu tekrar kendine doğru çekti.

17

Wells

Öğlen olmak üzereydi ve Clarke gideli saatler geçmişti. Arkadyalı kızlardan biri, onu sabah erkenden ormana doğru giderken görmüştü. Wells onun peşinden gitmemek için kendini zor tutmuştu. Kızın kendi başına basıp gitmiş olduğu düşüncesi, midesine ağrılar girmesine neden oluyordu. Clarke'ın, kamptaki insanlar içinde kendi başının çaresine bakmayı en iyi bilen kişi olduğunu kabul etmeliydi. Aynı zamanda kayıp ilaçları bulmanın ne kadar önemli olduğunu da biliyordu. Daha dün yeni bir mezar daha kazmışlardı.

Ormanlık alanın ötesindeki mezarlığa doğru yürüdü. Geçen birkaç gün boyunca Wells, her bir tümseğin tepesine tahta işaretlerin yerleştirilmesini sağlamıştı; bu eski fotoğraflardan hatırladığı bir şeydi. Haçlara ölenlerin isimlerini kazımak istemişti ama, toprağın altında yatan

beş çocuktan sadece üçünün adını biliyordu ve diğerlerini boş bırakmak, ona adil gelmemişti.

Ürperip tekrar mezarlara döndü. Ölüleri gömme işi ona ilk başta iğrenç gelmişti fakat başka çareleri yoktu. Cesetleri yakma düşüncesi, daha da kötüydü. Cesetleri uzaya bırakma uygulaması daha düzenli olsa da ölülerin bir araya toplanmasında rahatlatıcı bir şeyler vardı. Böylece ölümde bile yalnız olmayacaklardı.

Buna ek olarak ziyaret edilebilecek bir yer olması ve görülebilen insanlara söylenemeyen şeyleri söylemek, ilginç bir şekilde rahatlatıcıydı. Birisi, muhtemelen ağaçların arasında koşuştururken gördüğü Waldenlı bir kız, düşen dalları toplamış ve tahta işaretlerin üzerine koymuştu. Akşamları dallardaki kozalar ışıldamaya devam ediyor, mezarlığın üzerine hafif bir ışık düşürerek ona neredeyse dünya dışı bir güzellik katıyordu. Gemide de annesiyle konuşmasının garip kaçmayacağı bir yer olsaydı keşke.

Wells, başını kaldırıp kararan gökyüzüne baktı. Çarpışmada Koloni'nin iniş gemisiyle iletişiminin kesilip kesilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bileklikleriindeki monitörlerin hâlâ kan bileşimleri ve nabızlarıyla ilgili bilgileri ilettiğini umut ediyordu. Dünyanın güvenli olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar bilgi toplamış olmalılardı, vatandaşları gruplar halinde oraya yollamaya başlarlardı artık. Bir anlığına, kendinde babası ile Glass'ın da onların arasında olacağını umma cesaretini buldu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Wells, dönünce Octavia'nın yavaş yavaş yanına gelmekte olduğunu gördü. Bileği hızla iyileşiyordu, artık topallamaktan çok aylak aylak dolaşır gibiydi yürüyüşü.

"Bilmiyorum. Saygılarımı sunuyorum, sanırım," diyen Wells, mezarlıkları işaret etti. "Ama gitmek üzereydim," diye ekledi çabucak, Octavia'nın siyah saçlarını omzuna atmasını izlerken. "Su getirme sırası bende."

Octavia "Ben de seninle geleyim," deyip gülümseyince Wells rahatsız olup başını çevirdi. Revirde uyurken onu çok masum gösteren uzun kirpikleri, şimdi kocaman mavi gözlerine vahşi bir parıltı katmıştı.

"Bileğin bu haldeyken bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yol uzun."

Octavia, yanında yürümeye başlayıp sahte bir öfkeyle "Ben *iyiyim*," dedi. "Benim için endişelenmen çok tatlı. Biliyorsun..." diye devam etti. Daha uzun adımlar atmaya başladığının farkında olmayan Wells'e yetişmek için hızlanmıştı. "Herkesin Graham'ın ağzının içine bakması çok saçma. Sen ondan çok daha bilgilisin."

Wells, malzeme çadırının yanındaki boş çömleklerden birini kapıp ormana doğru döndü. Kamptan çok da uzak olmayan bir akıntı keşfetmişlerdi ve dolu bir konteyner taşıyabilecek kadar güçlü olan herkes, sırayla su almaya gidiyordu. En azından, sırayla gitmeleri *gerekiyordu*. Graham'ın su almaya gittiğini günlerdir görmemişti.

Wells, ağaçları geçince Octavia duraksadı. "Geliyor musun?" diye sordu Wells, etrafına bakınarak.

Octavia, başını geriye attı, yavaş yavaş kaybolan ışıkta

ağaçların gölgeli siluetlerine bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Geliyorum," diyerek Wells'in yanına doğru sıçrarken sesi alçaldı. "Daha ormana girmedim."

Wells yumuşadı. Hayatının büyük bir kısmını Dünya'ya gelme hayalleriyle geçirmiş olmasına rağmen, bazen o bile ormanı korkutucu buluyordu; sonsuzluk, alışılmadık sesler, kamp ateşinin ötesinde bir şeylerin saklanıyor olabileceği hissi. Hem onun kendini buna hazırlayacak zamanı da olmuştu. Burası diğerlerine nasıl geliyordu kim bilir; hücrelerinden alınıp, daha ne olduğunu anlayamadan iniş gemisine tıkılmışlar, onlar için boş bir kelimeden fazlasını ifade etmeyen, yabancı bir gezegene gönderilmişlerdi.

Wells, "Dikkat et," dedi üzeri mor bir yaprak yığınıyla örtülmüş düğüm düğüm kökleri işaret ederek. "Zemin burada bayağı engebeli olmaya başlıyor."

Octavia'nın küçük elini tuttu ve devrilmiş bir ağacın üstünden atlamasına yardım etti. Nabzı olmayan bir şeyin ölebileceğini düşünmek tuhaftı ama soyulmuş vıcık vıcık kabuk, bir cesedi andırıyordu.

"Ee, bu doğru mu?" diye sordu Octavia, akıntıya doğru inen yokuştan aşağı yürümeye başlarlarken. "Gerçekten Clarke ile bir araya gelebilmek için mi kendini hapse attırdın?"

"Sanırım öyle."

Octavia, özlemle iç geçirdi. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

Wells, alaycı alaycı gülümseyerek "İnan bana, değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Octavia, başını yana

eğerek. Ormanın gölgeleri içinde, yeniden çocuksu görünüyordu.

Wells, bakışlarını çevirdi, bir anda onun gözlerine bakamaz olmuştu. *Octavia gerçeği bilseydi ne derdi,* diye düşündü acı acı.

Prensesi kurtarmaya gelen cesur şövalye değildi. Onun zindana atılma sebebiydi.

İki dakika önce yerine oturan Wells, bu süre içinde belki on dördüncü kez yaka çipine baktı. Clarke son birkaç haftadır tuhaf davranıyordu ve gönderdiği mesaj endişe vericiydi. Wells onu zar zor görüyordu; onu bulmayı başardığı birkaç seferde de gergindi ve yerinde duramıyordu.

Wells, kızın ondan ayrılacağını düşünüp endişeleniyordu. Kaygının midesini delip geçmesini engelleyen tek şey, Clarke'ın onu terk etmek için kütüphaneyi seçmeyeceğini düşünmesiydi. En çok sevdikleri yeri bu şekilde lekelemek çok acımasızca olurdu. Clarke bunu ona yapmazdı.

Birden ayak sesleri duydu ve tepedeki ışıklar göz kırpıp yanınca ayağa kalktı. Uzun süredir sabit durduğundan kütüphane onun varlığını unutmuştu, tek ışık kaynağı, zemindeki loş güvenlik lambalarıydı. Clarke yaklaştı, hâlâ doktor önlüğünü giyiyordu ki normalde bu onu gülümsetirdi –Wells, onun Phoenix'teki birçok kızın yaptığı gibi görünüşüne saatlerce kafayı takmamasını seviyordu– ama mavi bluz ve pantolonu üzerinden dökülüyordu, gözlerinin altında da koyu halkalar vardı.

Wells, "Selam," deyip ona hafif bir merhaba öpücüğü vermek için adım attı. Clarke geri çekilmedi ama öpücüğüne karşılık da vermedi. "İyi misin?" diye sordu Wells, kızın iyi olmadığından kesinlikle emin olmasına rağmen.

"Wells," derken sesi kısıldı Clarke'ın. Ağlamamaya çalışıyordu. Wells'in gözleri telaştan faltaşı gibi açılmıştı. Clarke hiç ağlamazdı.

"Hey," diye mırıldandı Wells, Clarke'ı koltuğa götürmek için kollarını beline dolayarak. Dizlerinin bağı çözülmüştü sanki. "Hepsi geçecek, söz veriyorum. Sadece bana neler olduğunu anlat."

Clarke, ona uzun uzun baktı. Wells, onun korkusuyla savaştığını, kendisine bir an önce açılmaya can attığını görebiliyordu. "Bu konu hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum," dedi kız.

Wells, başını salladı. "Tabii ki."

"Ciddiyim. Bu bir dedikodu değil. Bu gerçek; bir ölüm kalım meselesi."

Wells, Clarke'ın elini sıktı. "Clarke bana her şeyi söyleyebilirsin, bunu biliyorsun."

"Ben bir şey öğrendim..." diyen Clarke, derin bir nefes aldı, bir an için gözlerini kapattı ve tekrar konuşmaya başladı. "Ailemin radyasyon araştırmasını biliyorsun." Wells, başını salladı. Clarke'ın ailesi devam eden büyük bir çalışmanın başındaydı, insanların Dünya'ya dönebilmesinin, eğer bir gün dönebilirlerse tabii, güvenli olup olmayacağını araştırıyorlardı. Babası ne zaman Dünya görevinden bahsetse, Wells

bunu uzak bir ihtimal, gerçek bir plandan çok bir ümit gibi düşünürdü. Yine de, Griffinlerin çalışmasının Şansölye ve tüm Koloni için önem taşıdığını biliyordu. "İnsanlar üzerinde deney yapıyorlar," dedi Clarke yavaşça. Wells'in tüyleri diken diken oldu, ama hiçbir şey söylemedi; sadece kızın elini daha da sıkı kavradı. "Çocuklar üzerinde deney yapıyorlar," dedi Clarke sonunda, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Dalıp gitmiş gibi konuşuyordu, sanki düşünce o kadar uzun süredir kafasında dolanıyordu ki, artık bir anlam ifade etmiyordu. "Hangi çocuklar?" diye sordu Wells, beyni olayı kavramaya çalışıyordu.

"Kayıt dışı çocuklar," dedi Clarke, yaşlı gözleri ani bir öfkeyle parladı. "Ailesi nüfus yasalarını ihlal ettiği için idam edilen, bakım merkezindeki çocuklar. " Wells, dillendirilmeyen suçlamayı duyabiliyordu. Babanın öldürdüğü insanlar.

"Çok küçükler..." diye devam eden Clarke'ın sesi kısıldı. Gerçekler onun bir parçasını da beraberinde götürmüş gibi çöküp sindi.

Wells elini Clarke'ın sırtına doğru kaydırdı, Clarke ise son birkaç haftadır her gün yaptığı gibi geri çekilmek yerine ona yaslandı ve başını göğsüne dayadı. "Hepsi çok hasta." Wells, kızın gözyaşlarının gömleğinden içeri sızdığını hissedebiliyordu. "Bazıları öldü bile."

"Çok üzüldüm, Clarke," diye mırıldandı Wells, söyleyecek bir şeyler arıyordu, kızın acısını dindirecek herhangi bir şey. "Eminim annenle baban, ellerinden geleni yapıyordur..." Duraksadı. Olanları düzeltebilecek bir kelime yoktu. Bir şeyler

yapmalıydı; suçluluk duygusu ve dehşet Clarke'ı mahvetmeden önce bunu durdurmalıydı. "Ne yapabilirim?" diye sordu, sesi sertleşmişti.

Clarke doğrulup ona baktı; şimdi gözlerinde bambaşka bir dehşet vardı. "Hiçbir şey," dedi Wells'i şaşırtan bir kararlılıkla. "Hiçbir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin. Ailem, bunu kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Bunu yapmak istemiyorlar Wells, bu onların seçimi değil. Bunu onlara yardımcı Şansölye Rhodes yaptırıyor. İkisini tehdit etmiş." Wells'in elini tuttu. "Hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver. Ben sadece..." Dudağını ısırdı. "Bunu senden daha fazla saklayamazdım. Birine söylemek zorundaydım."

Wells, "Söz veriyorum," dedi, oysa teni öfkeden kızışmıştı. O yavşak piçin Şansölye'nin arkasından iş çevirmeye hiç hakkı yoktu. Babasını düşündü, çok keskin doğruları ve yanlışları olan adamı. Babası, insanlar üzerinde deney yapılmasını asla onaylamazdı. Bunu hemen durdurabilirdi.

Clarke ona uzun uzun bakıp çocukla göz göze gelmeye çalıştı. Sonra, yüzünde neredeyse ortaya çıktığı hızla kaybolan, titrek bir tebessüm belirdi. "Teşekkür ederim."

Başını tekrar Wells'in göğsüne yasladı, o da onu kollarına alıp "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Wells, bir saat sonra Clarke'ı evine bırakıp tek başına yeniden seyir güvertesine yöneldi. Bir şey yapmalıydı. Eğer yakında bir şeyler değişmezse, suçluluk duygusu Clarke'ı mahvedecekti ve Wells'in durup bunu izlemeye hiç niyeti yoktu.

Wells, daha önce hiç sözünden dönmemişti. Babasının

çok küçük yaşta ona aşıladığı bir şeydi bu; bir lider, asla sözünden dönmezdi. Ama sonra Clarke'ın gözyaşlarını düşündü ve başka çaresi olmadığını anladı.

Dönüp babasının ofisine doğru yürümeye başladı.

Su kabını akıntıda doldurup tekrar kampa doğru yola koyuldular. Wells tek kelimelik cevaplarıyla, Octavia'nın Clarke hakkında soru sormayı bırakmasını sağlamıştı. Ama Octavia suratını asınca kendini suçlu hissetti. Tatlı bir kızdı ve Wells, onun iyi niyetli olduğunu biliyordu. Buraya nasıl düşmüştü acaba?

"Eee," dedi çocuk, sessizliği bozarak, "hapse düşmek için ne yapmış olabilirsin?"

Octavia, ona şaşkın şaşkın baktı. "Ağabeyim anlatırken duymadın mı?" Wells'e gergin gergin gülümsedi. "Bakım merkezindeki çocuklar –gözleri korkutulup yiyecekleri ellerinden zorla alınan küçük çocuklar– için yemek çalarken yakalandığımı, Konsey'deki canavarların beni nasıl da duygusuzca hapse attıklarını anlatmaya bayılıyor."

Octavia'nın sesindeki bir şey, Wells'i duraksattı. "Gerçekten öyle mi oldu?"

"Fark eder mi?" diye sordu Octavia, yaşını bir anda on dörtten daha büyük gösteren bir bezginlikle. "Hepimiz birbirimiz hakkında ne istersek onu düşüneceğiz. Eğer Bellamy'nin inanmak istediği hikâye buysa onu durduracak değilim."

Wells, ağır su kabını tekrar düzeltmek için durdu. Bir şekilde, ormanın farklı bir yerine gelmişlerdi. Ağaçlar, burada daha da sıktı. Yoldan ne kadar saptıklarını anlayabilecek kadar ileriyi görebiliyordu.

"Kayıp mı olduk?" diye sordu bir o yana, bir bu yana bakan Octavia. Wells, kızın yüzündeki paniği loş ışıkta bile görebiliyordu.

"Bir şey olmaz. Sadece şey..." diyordu ki bir ses duydu.

"O neydi?" diye sordu Octavia. "Biz..."

Wells, onu susturup ileriye doğru bir adım attı. Ses, bir dalın kırılmasına benziyordu, ki bu da ağaçların hemen arkasında bir şeyin hareket ettiği anlamına geliyordu. Yanında silah getirmediği için kendine kızdı. Halbuki kampa kendi avını götürseydi iyi olurdu, böylece avlanmayı öğrenebilecek tek kişinin Bellamy olmadığını gösterirdi. Ses tekrar gelince Wells'in hayal kırıklığı korkuya dönüştü. Akşam yemeğini yakalamayı unutsa iyi ederdi, eğer Octavia ile ikisi dikkatli olmazlarsa kendileri akşam yemeği olabilirlerdi.

Tam kızın elini tutup koşmak üzereydi ki gözüne bir şey takıldı. Kızılımsı altın rengi bir parıltı. Wells, su kabını yere koyup birkaç adım atarak "Burada kal," diye fısıldadı Octavia'ya.

Az ileride, ağaçların ardında bir açıklık vardı. Dudaklarında gezinen ismi haykırmak üzereydi ki kayarak durup donakaldı.

Clarke, çimlerin üzerinde duruyordu ve sarmaş dolaş olduğu kişi, Bellamy'den başkası değildi. Dudaklarını o

Waldenlının dudaklarına değdirdiğinde Wells'in her yanını öfke sardı. Göğsünü kaplayan ateş, deli gibi atan kalbine yerleşti.

Bir şekilde, gözlerini bu manzaradan zar zor ayırıp, başını döndüren mide bulantısı başlamadan, sendeleye sendeleye ağaçların arasına gidebildi. Uğruna hayatını tehlikeye attığı kız yalnızca bir başkasını öpmüyordu; belki de babasının ölümüne sebep olmuş olan delifişeği öpüyordu.

"Ooo!" Yan tarafından Octavia'nın sesi gelmişti. "Onların yürüyüşü bizimkinden çok daha eğlenceli görünüyor."

Ama Wells, çoktan dönüp diğer yöne doğru yürümeye başlamıştı bile. Octavia'nm peşinden koşuşturup, ona ilaç sandığı hakkında bir şeyler sorduğunu hayal meyal duydu ama Octavia'nın sesi, beynine sıçrayan kan tarafından bastırılmıştı. Kayıp ilaçları bulup bulmadıkları umurunda bile değildi. Kırık bir kalbi iyileştirecek kadar güçlü bir ilaç yoktu.

18

Clarke

Bellamy ile Clarke kampa ilaçlarla dönene kadar karanlık çökmüştü. Clarke, yalnızca birkaç saattir ormandaydı ama ağaçların arasından açıklığa adımlarını attıkları anda, ona asırlar önce yola çıkmışlar gibi geldi.

Dönüş yolunun çoğunu sessizlik içinde geçirmişlerdi ama Clarke'ın kolu ne zaman yanlışlıkla Bellamy'ninkine değse teninde karıncalar dans ediyor gibi gelmişti. Onunla öpüştükten sonra çok utanmıştı ve sonraki beş dakika boyunca, çocuk sırıtırken, kekeleyerek özür dilemişti. Bellamy sonunda, sözünü bir kahkahayla kesmiş ve ona bu konuda endişelenmemesini söylemişti. "Senin ormanda önüne gelen her çocukla öpüşen bir kız olmadığını biliyorum," demişti muzip muzip sırıtarak, "ama belki de öyle olmalısın."

Ama açıklığa varıp da revir çadırı belli belirsiz görününce Clarke öpücüğü unuttu ve kolunun altına sıkıştırdığı ilaç sandığıyla koşmaya başladı.

Çadırda yalnızca ateşler içinde yanıp sayıklayan Thalia ile nedense eski yatağına yerleşmiş olan Octavia vardı. "Diğer çadır çok *küçük*," dedi Octavia ama Clarke başını sallamakla yetindi.

İlaç sandığını yere fırlattı, bir şırıngayı ilaçla doldurdu ve iğneyi Thalia'nın koluna batırdı. Sonra tekrar kutuya döndü ve ağrı kesici aramaya başladı. Thalia'ya çabucak bir doz ağrı kesici verdi ve arkadaşının uykusunda rahatladığını görüp gülümsedi.

Clarke, birkaç dakika daha Thalia'nın yanında durdu ve nabzının normale döndüğünü görerek rahat bir nefes aldı. Bir anlığına, kolundaki bilekliğe baktı ve yukarılarda bir yerlerde birilerinin onun kalp atışlarını izleyip izlemediğini merak etti. Belki de Dr. Lahiri ya da Koloni'nin önde gelen doktorlarından bir başkası 100'ün yaşam belirtilerini günlük haberler gibi okuyordu. Tabii daha şimdiden beş kişinin öldüğünü görmüşlerdi... Ölümleri radyasyona bağlı zehirlenme olarak kaydedip kolonileşme çabalarını tekrar gözden geçirecekler miydi yoksa sert inişten dolayı öldüklerini akıl edebilecekler miydi, merak ediyordu. Hangi senaryoyu tercih edeceğinden emin değildi. Konsey'in yetki alanını Dünya'ya kadar uzatmasına kesinlikle hazır değildi. Ama yine de annesi ve babası, hayatlarını insanlığın evine geri dönmesine adamışlardı. Kalıcı yerleşme, bir bakıma onların da başarıya ulaştıkları, bir hiç uğruna ölmedikleri anlamına geliyordu.

İlaçları alıp tekrar sandığa yerleştirdi ve onu çadırın kö-

şesine koydu. Yarın onu saklayacak bir yer bulacaktı ama şimdi nihayet dinlenebilirdi. Eğer birileri yukarıda, uzayda kayıplarının hesabını tutuyorsa bu sayının doksan beşin altına düşmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bitkinlikle birkaç adım attı ve ayakkabılarını bile çıkaramadan yatağına yığıldı.

"İyileşecek mi?" diye sordu Octavia. Sesi çok uzaktan geliyordu.

Clarke, evet gibi bir şeyler mırıldandı. Gözlerini zar zor açabiliyordu.

"Başka hangi ilaçlar var onun içinde?"

"Her şey," dedi Clarke. Ya da en azından öyle demeye çalıştı. Kelime dudaklarına ulaştığında, yorgunluk beynini çoktan uyuşturmuştu. Derin ve rüyasız bir uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey, Octavia'nın yatağından kalktığıydı.

***

Clarke ertesi sabah uyandığında, Octavia gitmişti. Parlak ışık, çadırın girişinden içeri sızıyordu.

Thalia yan tarafına dönmüş, hâlâ uyuyordu. Clarke bir iniltiyle uyandı, kasları dünkü yürüyüş yüzünden hâlâ gergindi. Ama bu güzel bir acıydı: Üç yüz yıldır hiçbir insan tarafından görülmemiş bir ormanın içinden geçmişti. Bilmeden kazandığı bir başka unvanı düşününce midesine bir şeyler oldu: Felaket'ten bu yana bir erkeği öpen ilk kız unvanı.

Clarke, gülümseyerek Thalia'nın yanına gitti. Dinleyecek kadar iyi olduğunda ona her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Elinin tersini arkadaşının alnına götürdü ve dün gecekinden daha soğuk olduğunu hissedince rahatladı. Thalia'nın karnına bakmak için battaniyeyi yavaşça çekti. Derisi hâlâ enfeksiyonun izlerini taşıyordu, ama daha fazla yayılmamıştı. Antibiyotiğini tamamladığı sürece tamamen iyileşecekti.

Saati tahmin etmek zordu ama gün ışığının parlaklığına bakılırsa, Thalia'nın son dozunun üzerinden en az sekiz saat geçmiş olmalıydı. Arkasını döndü, ilaç sandığını sakladığı köşeye doğru yürüdü ve sandığın açık olduğunu fark edince kaşlarını hafifçe çattı. Eğildi, nefes alışı hızlanmıştı, doğru gördüğünden emin olmak için gözlerini kırpıştırdı.

Sandık boştu.

Bütün antibiyotikler, ağrı kesiciler, şırıngalar gitmişti. "Olamaz," diye fısıldadı Clarke. Hiçbir şey yoktu. "Olamaz," dedi tekrar, ayağa fırlayarak. Ona en yakın yatağa koşup çarşafı nevresimi bir kenara fırlattı, sonra aynısını kendi yatağına yaptı.

Gözü Octavia'nm yatağına takıldı ve telaşı bir anda büyüyerek, şüpheye dönüştü. Oraya koştu ve battaniyelerin altım üstüne getirdi. "Hadi," diye homurdandı kendi kendine ama elleri boş kaldı.

"*Hayır.*" Yeri tekmeledi. İlaçların çadırda olmadığı kesindi. Ama onları her kim aldıysa fazla uzağa gitmiş olamazdı. Gezegenin üzerinde yüz kişiden az insan vardı ve Clarke, Thalia'nın hayatını tehlikeye atan hırsızı bulana kadar rahat etmeyecekti. Muhtemelen fazla uzağa bakmasına gerek kalmayacaktı.

Clarke, ailesinin evde olup olmadığını çabucak kontrol ettikten sonra, aceleyle laboratuvara gidip kodu girdi. Ailesinin hep şifreyi değiştireceğini düşünüyordu ama, ya onun çocukları ne sıklıkla ziyaret ettiğini bilmiyorlardı ya da onu durdurmak istemiyorlardı. Belki de Clarke'ın onları yalnız bırakmadığını bilmek hoşlarına gidiyordu.

Lilly'ye doğru ilerlerken, çok azının uyanık olduğunu görünce göğsü sıkışsa da diğerlerine gülümsedi. Çoğu gitgide hastalanıyordu ve son geldiğinden bu yana boş yatak sayısı artmıştı.

Lilly'ye yaklaşırken kafasından bu düşünceyi atmaya çalıştı ama gözleri arkadaşına kilitlenmişti, elleri titremeye başladı.

Lilly ölüyordu. Clarke adını fısıldadığında gözlerini kırpıştırarak zar zor açtı. Dudakları hareket ettiğinde bile, şekilleri kelimelere dönüştürecek gücü bulamıyordu.

Cildindeki pul pul kırmızı lekeler artmıştı ama çok azı kanıyordu çünkü Lilly'nin artık onları kaşıyacak enerjisi kalmamıştı. Clarke orada oturdu, arkadaşının düzensiz nefes alıp verişini izlerken bir bulantı dalgasıyla savaşıyordu. En kötüsü de bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bilmesiydi. Diğer denekler haftalarca dayanmışlardı, radyasyon zehirlenmesi vücutlarına yayılırken belirtileri gittikçe dehşet verici boyutlara ulaşmıştı.

Bir an, Lilly'yi kurtarmak için çok geç de olsa en azından kuvvetli ağrı kesiciler verebilecekleri tıp merkezine taşıdığını hayal etti. Ama bu, Yardımcı Şansölye'den ailesini idam etmesini istemekle eşdeğerdi. Sonra onların başladığı işi bitirecek birini bulurdu. Clarke'ın tek umudu, araştırmalarının

bir sonuca varmasıydı, bu sayede deneyler son bulur ve deneklер boş yere acı çekmemiş olurdu.

Lilly'nin yarı saydam göz kapakları titreyerek açıldı. "Hey, Clarke," dedi; yüzünde tomurcuklanan tebessüm yeni bir acı dalgasıyla silinip gitti.

Clarke uzanıp Lilly'nin elini nazikçe sıkarak kavradı. "Selam," diye fısıldadı, "kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye yalan söyledi Lilly, doğrulup oturmaya çalışırken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Sorun değil," diyen Clarke, elini onun omzuna koydu. "Oturmak zorunda değilsin."

"Hayır, oturmak istiyorum," dedi Lily, sesi gergin çıkıyordu.

Clarke yavaşça onun oturmasına yardım etti, sonra da arkasındaki yastıkları düzeltti. Parmakları Lilly'nin sırtına sürtününce hissettiği ürpertiyi bastırdı. Kızın solgun teninde çıkıntı yapan bütün omurlarını hissedebiliyordu.

"Dickens antolojisini beğendin mi?" diye sordu Clarke, Lilly'nin yatağının altına, Clarke'ın kütüphaneden çaldığı kitapları sakladıkları yere bakıyordu.

"Sadece ilk hikâyeyi okudum, Oliver Twist ile ilgili olanını." Lilly, Clarke'a bitkinlikle gülümsedi. "Görüş yeteneğim..." Sesi kısıldı. İkisi de deneklerin görüş yeteneğini kaybettikten sonra ölüme iyice yaklaştıklarını biliyordu. "Ama çok sevmedim zaten. Bana bakım merkezini hatırlattı."

Clarke, Lilly'ye bundan önceki hayatıyla ilgili hiç soru sormamıştı. Lilly'nin bununla ilgili konuşmak istemediği hissine kapılmıştı. "Gerçekten o kadar kötü müydü?" dedi dikkatle.

Lilly omuz silkti. "Hep birbirimizi kollardık. Başka kimse-

miz yoktu. Tabii bir tane kız dışında, onun bir erkek kardeşi vardı, gerçek bir erkek kardeşi." Aşağı baktı, birden utançtan kızarmıştı. "Kardeşi çok nazikti... ona bir şeyler getirirdi; fazladan yemek, kurdeleler..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Clarke. Lilly'nin ter içindeki alnından bir tutam saçı sıyırdı ve erkek kardeşi olan kız hakkında söylediklerine inanırmış gibi yaptı. Lily, hastalığının bu denli ileri bir safhasında bile olayları abartmayı başarabiliyordu.

"İyi birine benziyor," dedi Clarke belli belirsiz. Gözleri Lilly'nin kafasındaki, fark edilmemesi giderek zorlaşan, kelleşmiş bölgelere doğru kaydı.

"Her neyse," dedi Lilly, sesi zar zor çıkıyordu, "bana doğum gününden bahset. Ne giyeceksin?"

Clarke, doğum gününün haftaya olduğunu neredeyse unutmuştu. Pek kutlama havasında değildi. "Imm, en sevdiğim ameliyat önlüklerini," dedi umursamazca. "Aptalca bir partiye gitmektense seninle burada takılmayı tercih ederim."

"Ah, Clarke," diye inledi Lilly yapmacık bir öfkeyle. "Bir şey yapmak zorundasın. Gerçekten sıkıcı olmaya başladın. Ayrıca senin doğum günü elbiseni merak ediyorum." Aniden yüzünü buruşturdu, acıdan iki büklüm olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Clarke, eli Lilly'nin kırılgan kolunun üzerindeydi.

"Canım acıyor," dedi Lily.

"Sana bir şey getireyim mi? Biraz su ister misin?"

Lilly gözlerini açtı, artık yalvarırcasına bakıyordu. "Buna bir son verebilirsin, Clarke." Bir inlemeyle durdu. "Lütfen acıma son ver... sadece an meselesi..."

Clarke, Lilly gözyaşlarını görmesin diye başını yana çevirdi. "Geçecek," diye fısıldadı zoraki bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum."

Lilly tekrar sessizleşmeden önce hafifçe inledi ve arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Clarke, içindeki canavara kulak asmayıp battaniyeyi arkadaşının göğsüne çekti. Lilly'nin ne istediğini biliyordu. Bu, onun için zor olmazdı. Lilly'nin bünyesi artık o kadar zayıftı ki, birkaç iyi ağrı kesicinin birleşimi, onu komaya sokmaya yeterdi. Böylece acı çekmeden süzülüp giderdi.

Clarke, dehşetle geri çekilirken *neler düşünüyorum ben*, diye sordu kendi kendine. Ailesinin elindeki kan, ona da bulaşmıştı. Bütün bu kâbus onu zehirlemiş, bir canavara çevirmişti. Belki de ailesinin suçu değildi. Belki de bu karanlık içindeydi, yüzeye çıkmayı bekliyordu.

Tam oradan ayrılmak üzereyken, Lilly tekrar konuştu. "Lütfen," diye yalvardı. "Beni seviyorsan, lütfen." Sesi çok sakindi ama Clarke'ı dehşete düşüren bir umutsuzluk barındırıyordu. "Lütfen acıma son ver."

Bellamy, açıklığın ötesinde odun kesiyordu. Serin bir sabah olsa da tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Clarke, çocuğun terli tişörtünün yapışıp iyice ortaya çıkardığı kaslı göğsüne dikkat etmemeye çalıştı. Bellamy, Clarke'ın ona doğru koştuğunu görünce baltasını yere indirdi ve dönüp ona sırıttı.

"Merhabalar," dedi Bellamy, Clarke soluklanmak için durmuştu. "Benden uzak kalamadın, değil mi?" Bir adım atıp elini beline koydu ama Clarke eline hızla vurdu.

"Kardeşin nerede?" diye sordu. "Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Neden?" Durumun önemi, Bellamy'nin sesindeki neşeyi silip attı. "Ne oldu?"

"Bulduğumuz ilaçlar kayıp," diyen Clarke derin bir nefes aldı ve sonraki sözlerini söyleyebilmek için cesaretini topladı. "Ve bence onları Octavia aldı."

"Ne?" dedi Bellamy gözlerini kısarak.

"Dün gece çadırdaki tek insan oydu ve ilaçlarla kafayı bozmuş gibi bir hali vardı..."

"Hayır," diye parladı Bellamy, sözünü keserek. "Bu gezegendeki bu kadar suçlunun içinde hırsızın benim kız kardeşim olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona dik dik baktı, gözleri öfke doluydu. Ama tekrar konuşmaya başladığında, sesi sakindi. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Her şeyi herkesten daha iyi bildiğini sanan, Phoenixli aptal kaltaklardan biriymişsin."

Baltanın sapına tekmeyi vurdu ve başka bir kelime etmeden yürüyüp gitti.

Clarke, bir an Bellamy'nin sözleriyle afallayarak olduğu yere çakılıp kaldı. Ama sonra içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti ve bir anda ağaçlara doğru koşup sendeleyerek orman örtüsünün gölgesine girdi. Yere düştü, boğazı acıyordu, kederinin göğsünden çıkmasını engellemek için kollarını bacaklarının etrafına doladı.

Gölgeler içinde bir başına, Dünya'da yine ilk kez yaptığı bir şeyi yaptı. Ağladı.

19

Bellamy

Bellamy, omzuna attığı kuşu düzeltmek için durdu. Clarke'la tartışmak onu öyle sinirlendirmişti ki yayını kaptığı gibi öfkeyle çıkıp ormana gitmişti. Ancak akıntının kenarında, bu kuşu vurunca sakinleşmeye başlamıştı. İyi bir avdı. Vurduğu ilk kuştu bu ve onları avlamak yerdeki hayvanları avlamaktan çok daha zordu. Ayrıca kuşun tüyleri, üzerinde çalıştığı, Octavia ile kampı terk edecekleri zaman yanlarında götürecekleri yeni oklar için çok uygundu. Kampa tekrar adımını atarken, Octavia'yı sabahın erken saatlerinden beri görmediğini fark etti ve birdenbire endişelendi. Gitmeden önce onu bir kontrol etmeliydi.

Ateş, çoktan yakılmıştı. Bellamy yaklaşırken bir düzine surat ona döndü. Ama hiçbiri gülmüyordu. Avını daha iyi görebilmeleri için kuşu öbür omzuna attı. Neden ona öyle dik dik bakıyorlardı ki?

Öfkeli bir çığlık dikkatini, açıklığın ucuna, iniş gemisinin enkazının yanındaki bir grubun olduğu yere çekti. Yerde duran bir şeyin etrafında kümelenmişlerdi. Yerdeki şey hareket edince nefesini tuttu.

Sonra onu gördü, şaşkınlığı daha önce hiç hissetmediği bir öfkeye dönüştü.

O şey, Octavia idi.

Kuşu yere fırlatıp koşmaya başladı.

Çemberi yarmaya çalışırken "Çekilin yolumdan!" diye bağırdı.

Octavia yerdeydi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Graham ve birkaç Arkadyalı tepesindeydi, gözlerinde delice bir parıltı vardı.

Bellamy, ileri atılırken *"Uzak durun ondan!"* diye kükredi. Ama daha Octavia'ya ulaşamadan bir kol boynuna dolandı, az kalsın gırtlağını eziyordu. Bellamy hırıldadı ve çılgına dönmüş bir halde etrafına baktı. Wells önünde dikiliyordu, yüzünde sert ve soğuk bir ifade vardı. "Ne oluyor be?" dedi Bellamy tükürükler saçarak. "Çekil yolumdan!"

Wells hareket etmeyince Bellamy dişlerini gıcırdatıp üzerine saldırdı ama başka birisi yakasından tutup onu geri çekti. "Çek ellerini üzerimden!" diye patladı Bellamy, dirseğini, onu her kim tutuyorsa bırakması için, var gücüyle geri savurdu.

Octavia hâlâ yerdeydi, bakışlarını Bellamy'den Graham'a çevirirken, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış-

tı. "Burada neler olduğunu bana söylerseniz iyi olur, *hemen*!" dedi Bellamy dişlerini sıkarak.

"Clarke ile kaybolan ilaçlar hakkında konuştuğunuzu duydum," dedi Wells. Sinir bozacak kadar sakin bir sesle konuşuyordu. "Octavia'dan başka kimsenin ilaçlardan haberi yoktu. O almış olmalı."

"Ben *hiçbir şey* almadım," dedi Octavia ağlayarak. Yüzünü elinin tersiyle silip burnunu çekti. "Hepsi delirmiş." Titreyerek ayağa kalktı ve Bellamy'ye doğru adım atmaya başladı.

"Hiçbir yere gidemezsin!" diye patladı Graham, Octavia'nm bileğini kavradı ve onu zorla geri çekti.

"Bırak onu!" diye kükredi Bellamy. Graham'ın üstüne atladı ama Wells onun önüne çıktı ve bir başkası arkadan kolunu kıvırdı. Bellamy, kurtulmaya çalışırken vahşice çırpındı ama onu tutan, yerine çivileyen çok fazla el vardı.

"Bak," diye devam etti Bellamy; sesinin titrememesine uğraşıyordu ama nafileydi.

"O buraya indiğimizden beri yaralı. İlaçları çalıp kampın dışında bir yerlere götürebileceğine inanıyor musunuz gerçekten?"

"Dün peşimden ormana gelebiliyordu," diye cevap verdi Wells sakin sakin. "Beraber bayağı yürüdük."

Bellamy, Wells'in sözlerindeki imayı anlayınca onu tutan ellerden kurtulmaya çalıştı, öfkesini bastıramıyordu. Eğer kardeşinin saçının teline dokunduysa...

"Sakin ol," dedi Wells. Başını bir rulo iple öne doğru gelen Waldenlı bir çocuğa doğru salladı.

"O zaman şu tipe söyle o iğrenç ellerini kardeşimin üzerinden çeksin!" diye haykırdı Bellamy.

Derken Clarke göründü, kalabalığın arasından ite kaka geçmeye çalışıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu, Octavia'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen iyi misin?" diye sordu. Octavia başını iki yana salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Octavia'nın ilaçların nerede olduğunu söylemesi gerekiyor, o kadar," dedi Wells sakince. "O zaman bu işi çözmüş olacağız."

"İlaçlar *bende değil*," dedi Octavia. Konuşurken sesi titriyordu.

"Yalan söylediğini biliyoruz," dedi Graham dişlerinin arasından. Octavia'nın bileklerini daha da sert kavrayınca kız ciyakladı, Bellamy de onu tutanların elinden kurtulmaya çalıştı. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Ee, ne yapacaksın?" dedi Bellamy, Wells'e. "İkimizi de bağlayacak mısın?"

"Aynen," dedi Wells dişlerini sıkarak. "Octavia'yı, bize ilaçları nereye sakladığını söyleyene ya da bizi başka bir şüpheliye yönlendiren bir ipucu bulana kadar kilit altında tutacağız."

"Kilit altında tutmak mı?" diye soran Bellamy, alay edercesine ormanlık alana bakındı. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Clarke öne çıktı, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Ben

nasılsa günün çoğunu revir çadırında geçiriyorum," dedi. "Octavia orada durabilir. Ben ona göz kulak olur, kaçmadığından emin olmak için gerekeni yaparım."

Graham, "Ciddi misin?" deyip bir kahkaha patlattı. "İlaçları senin burnunun dibinden çaldı ve senin planın da ona *göz kulak olmak* mı?"

Clarke, Graham'a ters ters baktı. "Eğer bu senin için yeterli değilse, Graham, kapının dışına bir muhafız dikebilirsin."

"Bu çok saçma." Kızgınlığı, yorgunluğa dönüştüğü sırada, Bellamy'nin tüm vücudu titriyordu. "Ona bir bakın," dedi bitkinlikle. "Kimse için tehlikeli olmadığı ortada. Onu çözün yeter, size söz veriyorum onu gözümün önünden ayırmam." Etraflarında toplanan kalabalığa göz atarak anlayışlı yüzler aradı. Olan bitenin tamamen saçmalık olduğunu mutlaka birileri görmüş olmalıydı. Ama kimse onunla göz göze gelmek istemiyordu.

"Hepiniz çıldırmışsınız," dedi Bellamy. Graham'a dönünce yüzünü buruşturdu. "Onu sen tuzağa düşürdün. O ilaçları sen çaldın."

Graham kıs kıs güldü ve Asher'a bir bakış attı. "Sana öyle diyeceğini söylemiştim."

Hava kararıyor, bulutlar gri bir battaniyeye dönüşüyordu. Bellamy, derin bir nefes aldı. "Tamam. Neye istiyorsanız ona inanın. Sadece Octavia'yı çözün ve gitmemize izin verin. Kampı geri dönmemek üzere terk ederiz. Hatta çok kıymetli erzaklarınızdan da almayacağız." Kardeşine baktı.

ama bu fikir onu mutlu etmemiş gibiydi; yüz hatları şaşkınlıktan donakalmıştı sanki. "Bir daha da bizi düşünmek zorunda kalmazsınız."

Çelik gibi kararlı bir maskenin ardına gizlenmeden önce Clarke'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. *Atlatır,* diye düşündü Bellamy acı acı. Ormanda birlikte dolanacak başka birilerini bulurdu nasılsa.

"Pek sanmıyorum," dedi Graham, alaycı bir şekilde. "İlaçları geri almadan olmaz. Küçük kız kardeşin bir uyuşturucu bağımlısı diye başka birilerinin daha ölmesine izin veremeyiz."

Bu suçlama, Bellamy'nin vücudundaki her bir siniri yerinden oynattı; parmakları Graham'ın boğazını sıkmak için yanıp tutuşuyordu.

"Yeter," dedi Clarke. Graham'a başını sallayıp elini kaldırdı. "İlaçların geri alınmasını herkesten çok ben istiyorum ama yardımcı olmuyorsunuz."

"Pekâlâ," dedi Bellamy. "Ama onu çadıra *ben* götürüyorum. Ve *hiç kimse* ona bir daha elini sürmeyecek."

Onu tutanlardan kurtulup, bir adımda Octavia'nın yanına geçti ve Graham'dan gözlerini ayırmadan kardeşinin elini tuttu. "Bunu yaptığınıza pişman olacaksınız," dedi alçak, tehditkâr bir sesle. Kolunu titreyen kız kardeşine dolayıp onu revir çadırına götürdü, katı bir kararlılık onu ele geçiriyordu.

Kardeşini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Her zaman öyle yapmıştı.

Son aylardaki üçüncü muhafız ziyaretiydi. O sene daha sık gelmeye başlamışlardı ve Octavia gittikçe büyüyordu. Bellamy, bir sonraki seferde neler olacağını düşünmemeye çalışıyordu ama o bile küçük kızı sonsuza kadar saklayamayacağını biliyordu.

"Dolaba baktıklarına inanamıyorum," dedi annesi çatallı bir sesle, Octavia'ya dik dik bakıyordu, Bellamy onu kanepeye taşımıştı. "Neyse ki ağlamadı."

Bellamy, küçük kız kardeşine baktı. Her yeri minyatür gibiydi; minik, çoraplı ayaklarından küçücük parmaklarına kadar. Tombul yanakları ve hiç dökmediği yaşlarla parıldayan kocaman gözleri hariç. İki yaşındaki bir çocuğun bu kadar sessiz olması normal miydi? Onu birileri bulsaydı neler olacağını biliyor muydu acaba?

Bellamy, o tarafa doğru yürüyüp Octavia'nın yanına oturdu. Octavia, başını çevirip kocaman mavi gözleriyle ona baktı. Bellamy, koyu renkli, parlak buklelerinden birine dokunmak için ona elini uzattı. Tıpkı depoda kalıntı ararken bulduğu oyuncak bebek kafasına benziyordu. Onu eve, Octavia'ya götürmek istemişti ama takas pazarında onun karşılığında alacağı yiyecek puanlarının daha önemli olduğuna karar vermişti. Aynı zamanda ne kadar güzel olursa olsun, bir bebeğe parçalanmış bir oyuncak bebeğin kafasını vermenin doğru olacağından emin değildi.

Octavia küçük yumruğuyla parmağını kavrayınca sırıttı. "Hey, onu bana geri ver," dedi, yüzünü yalandan ekşiterek. Octavia gülümsedi fakat kıkırdamadı. Onun güldüğünü duyduğunu hatırlamıyordu.

"Ucuz atlattık," diye mırıldanıyordu annesi kendi kendine, ileri geri yürüyüp dururken. "Ucuz atlattık... ucuz atlattık... ucuz atlattık."

"Anne, iyi misin?" diye sordu Bellamy, yeniden paniğe kapıldığını hissediyordu. Sabah onlara su verilen zaman dilimi olmasına rağmen tabaklarla dolup taşan tezgâha doğru yürüdü. Bellamy'nin, bulaşığı muhafızlar gelmeden bitirmeye vakti olmamıştı. Onları yeniden yıkayabilmeleri için beş gün geçmesi gerekiyordu.

Birden koridordan hafif bir şangırtı geldi, ardından da bir kahkaha. Annesi nefesini tutup daireye göz gezdirerek "Onu tekrar dolaba gizle," dedi.

Bellamy, elini Octavia'nın önüne koyarak "Sorun yok," dedi. "Muhafızlar daha şimdi buradaydı. Daha bir süre geri gelmezler."

Annesi, ona doğru bir adım attı. Fal taşı gibi açılan gözleri dehşetle doluydu.

"Hayır," dedi Bellamy, kanepeden fırlayıp Octavia'nın önüne geçerek. "Onlar muhafız bile değildi. Dalga geçen birileri işte. Tekrar dolaba girmesine gerek yok."

Octavia sızlandı ama anneleri çılgın bakışlarıyla onu susturdu.

Kadın, "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyor, ellerini zaten karmakarışık olan saçında gezdiriyordu. Duvara yaslanıp yere doğru kaydı ve keskin bir gümbürtüyle yere yapıştı.

Bellamy, Octavia'ya baktı, sonra yavaşça annesine doğru yürüyüp dikkatle yanına eğildi. "Anne?" İçine yeni bir korku

doldu; bu, denetleme sırasında hissettiği korkudan farklıydı. Bu korku soğuktu ve midesinden dışarı çıkıyor, kanını donduruyordu.

Annesi "Anlamıyorsun," dedi sessizce, Bellamy'nin başının hemen arkasındaki bir şeye bakıyordu. "Beni öldürecekler. Seni alıp götürecekler ve beni öldürecekler."

"Beni nereye götürecekler?" diye sordu Bellamy, sesi titriyordu.

"İkisine birden sahip olamazsın," diye fısıldadı annesi, gözleri daha da büyümüştü. "İkisine birden sahip olamazsın." Gözlerini kırpıştırıp tekrar Bellamy'ye döndü. "Hem bir anneye hem de bir kız kardeşe sahip olamazsın."

20

Glass

Glass, son basamakları da hızla çıktı ve dairelerinin bulunduğu koridora doğru döndü. Sokağa çıkma yasağını deldiği için muhafızlar tarafından durdurulmaktan korkmuyordu. Havada süzülüyordu sanki, koridordan sessizce sıyrılıp geçerken adımları tüy kadar hafifti. Elini dudağına, Luke'un öpücüğünün hatırasının hâlâ durduğu yere götürüp gülümsedi.

Saat gece üçü biraz geçmişti; gemi boştu ve koridordaki ışık, loş bir parıltıdan ibaretti. Luke'un yanından ayrılmak ona neredeyse fiziksel bir acı vermişti, ama annesi tarafından yakalanma riskini göze alamazdı. Eğer yeterince çabuk uyuyabilirse, kendini hâlâ Luke'la birlikte olduğuna; onun o sıcak, uyuyan bedeninin yanına kıvrılmış olduğuna inandırabilirdi.

Başparmağını kapıdaki anahtar paneline bastırıp içeri girdi.

"Merhaba, Glass." Annesinin sesi kanepeden gelmişti.

Glass, "Merhaba, ben şey... ben..." diye kekelemeye başladı. Bir kelime, gecenin bir yarısı neden dışarıda olduğuna dair inandırıcı bir neden bulmaya çalıştı. Ama yalan söyleyemezdi; bundan sonra ve bu konuda yalan söyleyemezdi.

Uzun süre sessizce durdular; Glass, annesinin yüzündeki ifadeyi seçemese de şaşkınlığının ve öfkesinin karanlığın içine yayıldığını hissedebiliyordu. "Onunla birlikteydin, değil mi?" diye sordu Sonja sonunda.

"Evet," dedi Glass. Sonunda doğruyu söylediği için rahatlamıştı. "Anne, onu seviyorum."

Annesi bir adım atınca Glass, üzerinde hâlâ siyah bir gece elbisesi olduğunu fark etti, dudağında yarısı çıkmış ruju, havada parfümünün kaybolmaya yüz tutmuş izleri vardı.

"Peki bu gece sen neredeydin?" diye sordu Glass, bıkkınlıkla. Tıpkı geçen seneki gibiydi. Babası onları terk ettiğinden beri, annesi neredeyse hiç ortalıkta görünmüyordu; geceleri dışarıda geçiriyor, bazen gün boyunca uyuyordu. Şu an Glass'ın, annesinin davranışından utanmaya ya da buna sinirlenmeye hâli yoktu. Tek hissedebildiği, ince bir sızıydı.

Sonja'nın dudakları, korkunç bir şekilde kıvrıldı. "Seni korumak için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sadece. "O çocuktan uzak durmalısın."

"O çocuk mu?" diyen Glass korkudan sinmişti. "Biliyorum, sana göre o sadece bir..."

"Bu kadarı yeter," diye patladı annesi. "Sadece burada olduğun için bile ne kadar şanslı olduğunun farkında değil misin? Phoenixli kızları baştan çıkarıp sonra da onları terk eden Waldenlı bir pislik için ölmene izin vermeyeceğim."

"O öyle biri değil!" diye bağırdı Glass, sesi gittikçe keskinleşiyordu. "Onu tanımıyorsun bile."

"O seni umursamıyor. Sen onu kurtarmak için *ölmeye* hazırdın. Sen hapisteyken kesin seni unutmuştur."

Glass, yüzünü buruşturdu. O, hapisteyken Luke'un Camille'le görüşmeye başladığı doğruydu. Ama Luke'tan ayrılırken onu korumak için söylediği korkunç şeylerden sonra çocuğu suçlayamazdı.

"Glass." Sakin olmaya çalışan Sonja'nm sesi titriyordu. "Sana sert davrandığım için özür dilerim. Ama Şansölye hâlâ yaşam ünitesine bağlıyken, dikkatli olmalısın. Eğer uyanır ve elinde affını geri çekmek için bir sebep, herhangi bir sebep olursa, bunu yapar." Derin bir iç çekti. "Hayatını tekrar tehlikeye atmana izin veremem. Son seferinde neler olduğunu şimdiden unuttun mu yoksa?"

Tabii ki unutmamıştı. Anısı en az derisindeki bilekliğin izleri kadar kalıcıydı, hayatı boyunca taşıyacağı bir şeydi. Ve annesi, tüm gerçeği bilmiyordu bile.

Glass kontrol noktasını geçerken muhafızların tuhaf bakışlarına aldırmadı ve Walden'a doğru gökköprüsünü geçmeye başladı. İstiyorlarsa onun uyuşturucu almaya gittiğini düşünebilirlerdi. Glass'a verecekleri hiçbir ceza, onu yapmak üzere olduğu şey kadar üzemezdi.

Akşamüstüydü ve neyse ki koridorlar boştu. Luke şimdiye dek sabah nöbetinden dönmüş olmalı, Carter ise, hâlâ besin paketleri ayrıştırma işinde çalıştığı dağıtım merkezinde olmalıydı. Glass, bunun aptalca olduğunu biliyordu -Carter ondan nefret ediyordu ve Luke'un kalbini kırdığını öğrenince ondan daha da fazla nefret edecekti- ama Carter yan odadayken Luke'tan ayrılmaya dayanamazdı.

Kapıda durup elini dalgın dalgın karnına götürdü. Bunu şimdi yapmak zorundaydı. Şimdiye dek bunu defalarca ertelemişti. Luke'tan ayrılmak için tüm cesaretini topluyor, ama sonra o korkunç kelimeler dilinin ucuna geldiğinde tereddüt etmeye başlıyordu. Her seferinde, bir dahaki sefere, diye kendine söz veriyordu. Onu bir kez daha görmeliyim.

Ama artık karnı fark edilir ölçüde büyümüştü. Glass, yarım yiyecek payıyla yetinse bile, aldığı kiloları Cora'yı kıkır kıkır güldüren şekilsiz elbiselerin altında saklamakta zorlanıyordu. Yakında belli olmaya başlayacaktı. Ve bu olduğunda, sorular da başlayacaktı. Konsey, babanın kim olduğunu bilmek isteyecekti. Eğer hâlâ Luke'la ilişki halinde olursa, o bunu öğrenecek ve onu korumak için ikisinin de ölümüne neden olacak bir işe kalkışacaktı.

Onun hayatını kurtarıyorsun, dedi Glass kendi kendine kapıyı çalarken. O noktada son kez durduğunu anladı. Luke'un ona, evrendeki tek kız oymuşçasına gülümsemesini son kez görecekti. Kendi teşvik sözcükleri, ona boş geliyordu.

Ama kapı açıldığında, karşısındaki Luke değildi. Üzerinde sade iş pantolonundan başka bir şey olmayan Carter'dı.

"Evde yok!" diye gürledi ve gözlerini kısarak Glass'ın al al olmuş yanaklarına baktı.

"Özür dilerim," dedi Glass, istemsizce bir adım gerileyerek. "Sonra yine gelirim."

Ama Carter uzanıp koluna yapışarak onu şaşırttı; eli Glass'ın bileğini sıkıştırıyor, canını acıtıyordu.

"Acelen ne?" diye sordu, midesini bulandıran bir sırıtışla. "İçeri gir de bekle. Bir şeylere takılmıştır."

Glass, yüzünü buruşturdu. Carter'ın peşinden içeri girerken bileğini ovuyordu. Adamın ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu.

"Bugün işin yok muydu?" diye sordu en kibar sesiyle, genelde Luke ile oturdukları kanepenin ucuna tünedi. Bir daha asla omzuna kıvrılıp yatamayacağını ya da başını kucağına koyup yattığında kıvırcık saçlarını okşayamayacağını fark edince yüreği daraldı.

"Havamda değildim," dedi Carter omuz silkerek.

"Ya," dedi Glass, eleştirisini kendine saklayarak. Eğer Carter dikkatli olmazsa rütbesi yeniden indirilebilirdi ve dağıtım merkezinden aşağıda olan tek pozisyon da temizlik göreviydi. "Senin adına üzüldüm," diye ekledi, çünkü başka ne denir bilmiyordu.

"Hayır, üzülmedin," dedi Carter, etiketinde yazı olmayan bir şişeden bir yudum alarak. Glass, yüzünü buruşturdu. İçtiği, kaçak viskiydi. "Sen de aynı Phoenixli diğer geri zekâlılar gibisin. Sadece kendini önemsiyorsun."

"Aslında benim gitmem lazım," dedi Glass, çabucak otur-

ma odasından kapıya doğru giderken. "Luke'a onunla sonra görüşeceğimizi söyle."

"Orada dur!" diye seslendi Carter. Glass onu duymazdan geldi ve arkasına dönmeden kapının kolunu kavradı ama kapıyı açamadan, Carter omzunun üstünden uzanıp kapıyı kapattı.

"Bırak gideyim," dedi Glass, ona dönerek.

Carter, pis pis sırıttı; bu, Glass'ın tüylerini diken diken ediyordu. "Sorun nedir?" diye sordu ve eğilip kızın kollarını okşadı. "İkimiz de Walden'da çıtayı düşürmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Çok seçiciymişsin gibi davranma."

"Ne diyorsun sen be?" diye patladı Glass. Geri çekilip adamın elinden kurtulmayı denedi ama başaramadı.

Carter, kaşlarını çatarak kızın kollarını sıkıştırıp acıttı. "Luke'la gizli saklı takılıp, çok asi olduğunu sanıyorsun. Ama ben senin gibi çok Phoenixli kız tanıyorum. Hepiniz aynısınız." Hâlâ kızın bir kolunu tutuyor, diğer eliyle de belindeki kemeri açmaya çalışıyordu.

"Yapma," dedi Glass, onu uzaklaştırmaya çalışıyor, dehşet damarlarında hızla yayılıyordu. Sonra, daha da yüksek sesle, "Dur, bırak beni!" diye bağırdı.

"Bir şey yok," diye homurdandı Carter, onu hızla kendine çekti ve ellerini başının üstünde birleştirdi. Glass uzaklaşmaya çalıştı, ama Carter onun en az iki katı ağırlığında olduğundan kımıldanıp kaçamadı. Çılgınca çırpındı, dizini midesine geçirmeye çalıştı ama köşeye sıkışmıştı.

"Merak etme," dedi Carter, ekşi nefesiyle kulağını doldu-

ruyordu. "Luke bunu umursamaz. Onun için yaptığım onca şeyden sonra bana en azından bu kadarını borçlu. Hem biz her şeyi paylaşırız."

Glass, çığlık atmak için ağzını açtı ama Carter göğsüne abanınca ciğerlerinde hava kalmadı. Gözünün önünde siyah noktalar uçuşuyordu, bayılacak gibi oldu.

Sonra kapı açıldı ve Carter öyle bir hızla geriye zıpladı ki, Glass dengesini kaybedip yere yapıştı.

"Glass?" dedi Luke, içeri girerken. "İyi misin? Neler oluyor?"

Glass biraz soluklanmaya çalıştı ama cevap veremeden Carter, sahte bir umursamazlıkla kanepeden seslendi: "Kız arkadaşın bana en son Phoenix danslarını gösteriyordu." Bir kahkaha patlattı. "Bence biraz alıştırma yapması gerek."

Luke, Glass'la göz göze gelmeye çalıştı ama kız, başını başka tarafa çevirdi. Kalbi korku ve öfkeyle çılgınca atıyordu.

"Özür dilerim, geciktim. Bekah ve Ali ile konuşmaya dalmışım," dedi Luke, onun ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi. Mühendislik bölümünden, Glass'a her zaman nazik davranmış olan iki arkadaşının ismini söylemişti. Glass elini tutmak istemeyince "Hey, ne oldu?" diye sordu sessizce. Az önce olanlardan sonra, Glass'ın yapmak istediği tek şey kendini Luke'un kollarına atmaktı, vücudunun sıcaklığının onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etmesine izin vermekti. Ama buraya gelmesinin bir sebebi vardı. Onu teselli etmesine izin veremezdi.

"Sen iyi misin? Odama gidip konuşalım mı?"

Glass, Carter'a bakıp ona olan öfkesinin ve nefretinin kanını kaynatmasına izin verdi. Ayağa kalktı.

"Senin odana gitmiyorum," dedi, sesine tanıyamadığı bir sertlik vermeye çalışarak. "Bir daha asla."

"Ne? Sorun ne?" diye sordu Luke. Yavaşça Glass'ın elini kendine doğru çekti ama Glass elini hızla geri çekti. "Glass?" Sesindeki şaşkınlık, Glass'ın kalbinin küt küt atması için yeterliydi.

"Bitti," dedi, sesindeki soğukluk onu bile şaşkına çevirmişti. İçine tuhaf bir hissizlik yayıldı, sanki sinir uçları, onu kesinlikle yok edecek bir acıdan korumak için kapanıyordu. "Bunun gerçekten sonsuza dek süreceğini mi sanmıştın?"

"Glass..." Luke'un sesi alçak ve gergindi. "Neden söz ediyorsun bilmiyorum, ama bu konuşmaya odamda devam etsek olur mu?" Elini kızın koluna koymak için uzattı ama o, geri çekildi.

"Hayır," diyen Glass, korkudan titriyormuş gibi yaptı, Luke gözyaşlarını görmesin diye başka tarafa bakıyordu. "Zaten beni oraya götürmene izin verdiğime inanamıyorum."

Luke susunca Glass ona bakmadan edemedi. Acı dolu gözlerini Glass'a dikmiş bakıyordu. Hep Glass için yeterince iyi olmadığından korkuyor, onu Phoenix'te daha iyi bir hayattan mahrum ettiğini düşünüyordu. Ve işte Glass, Luke'u kendine düşman etmek için, bir zamanlar reddettiği korkuları kullanıyordu. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye sordu çocuk sonunda. "Ben sanıyordum ki, biz... Glass seni seviyorum," dedi çaresizce.

"Ben seni hiçbir zaman sevmedim." Sözleri ağzından öyle zor ve yoğun çıktı ki, ruhu paramparça oldu sanki. "Görmüyor musun? Bunların hepsi benim için bir oyundu, yakalanmadan ne kadar devam ettirebileceğime bakıyordum. Ama şimdi işim bitti. Sıkıldım."

Luke, uzanıp onun çenesine dokundu ve yüzünü göz

göze gelecekleri şekilde döndürdü. Kız, onun derinlerde bir yerde gerçek Glass'ın varlığına dair bir iz aradığını hissedebiliyordu. "Bunu kastetmiş olamazsın," diyen Luke'un sesi çatallaştı. "Neler olduğunu bilmiyorum ama bu sen değilsin. Glass, konuş benimle. Lütfen."

Glass, bir anlığına tereddüt etti. Ona doğruyu söyleyebilirdi. Tabii ki bunu anlardı; az önce söylediği bütün o korkunç şeyleri affederdi. Başını omzuna yaslardı ve her şey yolundaymış gibi yapardı. Bununla beraber yüzleşebilirlerdi.

Ama sonra Luke'un idam edildiğini, uzayın soğuk boşluğuna bırakılmadan önce ölümcül iğnenin vücudunun tüm fonksiyonlarını sona erdirdiğini düşündü.

Luke'un kalbini kurtarmanın tek yolu, onu kırmaktı.

"Beni tanımıyorsun bile," dedi kendini geri çekerek; kederinin acısı göğsünü bir bıçak gibi kesiyordu. "Al," diye bitirdi. Madalyonunun klipsini açmak için ensesine doğru uzanırken gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Artık bunu istemiyorum."

Madalyonu Luke'un eline bıraktığında, çocuk sessizce Glass'a baktı. Şaşkınlık ve acı, yüzünde keskin izler bırakmıştı.

Glass koşarak kapıdan çıktığının, kapıyı arkasından çarptığının hayal meyal farkındaydı; sonra da koridordan aşağıya koşturmaya başladı, yalnızca gökköprüsünde yankılanan ayak seslerine konsantre olmuştu. Sol, sağ, sol, sağ. *Eve ulaş yeter*, dedi kendi kendine. *O zaman ağlayabilirsin.*

Ama köşeyi döndüğü anda sendeledi ve kayıp yere düştü. İki eliyle karnını tuttu. "Özür dilerim," diye fısıldadı yavaşça, ama bebekle mi, Luke'la mı, yoksa kendi yaralı ve incinmiş kalbiyle mi konuştuğundan emin değildi.

21

Clarke

Revir çadırındaki gerginlik had safhadaydı. Öyle ki Clarke, nefes alırken bunun ağırlığını göğsünde hissedebiliyordu.

Tek kelime etmeden Thalia'nın başında gezinip duruyordu. Daha şimdiden kızın böbreklerini ele geçirmiş, sonra da karaciğerine doğru ilerleyecek olan enfeksiyonla boşuna uğraşıyordu. Octavia'nın bencilliği yüzünden sessizce öfkeyle dolup taşıyordu. Kız nasıl orada öylece oturup Thalia'nın bilincinin gidip gelmesini izleyebilir ve çaldığı ilaçları geri vermezdi?

Ama sonra Octavia'nın kıvrılıp yattığı köşeye göz gezdirdi. Tombul yanakları ve kalın kirpikleri onu o kadar küçük gösteriyordu ki, Clarke'ın öfkesi, yerini şüphe ve suçluluk duygusuna bıraktı. Belki de bunu Octavia yapmamıştı. Ama eğer o yapmadıysa, kim yapmıştı?

Gözleri aşağıya, bileğini kaplayan bilekliğe takıldı. Eğer

Thalia, bir sonraki kolonici dalgasına kadar dayanabilirse, o zaman iyileşirdi. Ama bunun ne zaman olacağını bilmenin imkânı yoktu. Konsey, Dünya'da neler olduğunu umursamadan, radyasyon seviyeleri hakkındaki kesin bulguları beklerdi.

Thalia'nın ölümü, Konsey'in gözünde Lilly'ninkinden fazla önem taşımazdı, bunu biliyordu Clarke. Yetimleri ve suçluları görmezden gelirlerdi.

Thalia'nın zar zor nefes almasını izlerken, içi aniden öfkeyle doldu. Burada oturup, arkadaşının ölmesini izlemeyecekti. İnsanlar, penisilinin icadından önce binlerce yıl boyunca hastalıkları iyileştirmemişler miydi? Dünya Biyolojisi dersinde az da olsa öğrendiği şeyleri hatırlamaya çalıştı. O bitkilerin hâlâ ortalıkta olup olmadığını kim bilebilirdi ki; Felaketten sonra her şey çok tuhaf evrimleşmiş gibiydi. Ama en azından denemek zorundaydı.

"Geri döneceğim," diye fısıldadı uyuyan arkadaşına. Clarke, dışarıda nöbet tutan Arkadyalı çocuğa tek kelime etmeden revirden aceleyle çıktı ve ağaçlara doğru yürümeye başladı. Fazla dikkat çekmemek için malzeme çadırından bir şeyler almaya yeltenmedi. Ama on metre gitmemişti ki tanıdık bir ses kulağını tırmaladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wells yanına gelerek.

"Tıbbi bitkiler aramaya gidiyorum," dedi Clarke. Wells'e yalan söyleyemeyecek kadar yorgundu, fark etmezdi de nasılsa; çocuk onun yalan söylediğini daima anlardı. En bariz gerçekleri görmesine engel olan aşırı ken-

dini beğenmişliği, kızın gözlerindeki sırları okumasına engel değildi.

"Ben de seninle geleceğim."

"Ben böyle iyiyim, sağ ol," dedi Clarke. Bu, onunla birlikte olabilmek için güneş sistemi boyunca yolculuk yapmış olan çocuğu engelleyebilirmiş gibi adımlarını hızlandırdı. "Sen burada kal, ne olur ne olmaz, öfkeli kalabalığa bir lider gerekebilir."

"Haklısın. Dün gece işler biraz çığırından çıktı," dedi Wells suratını asarak. "Octavia'ya kötü bir şey olmasını istemedim. Sadece yardım etmek istemiştim. Thalia için o ilaçlara ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"*Sadece yardım etmek istemiştin.* Bunu daha önce de duymuştum." Clarke arkasını dönüp Wells'le yüz yüze geldi. Onun günah çıkarmasıyla uğraşacak zamanı ve enerjisi yoktu. "Bil bakalım ne oldu? Bu sefer de birileri hapsedildi."

Wells, olduğu yerde kalakaldı. Clarke da aniden başını çevirdi, çocuğun acı dolu gözlerine bakamıyordu. Ama Wells'in, ona suçluluk hissettirmesine izin vermeyecekti. Wells'e söyleyebileceği hiçbir şey, çocuğun ona çektirdiği kadar acı veremezdi.

Clarke ağaçlara doğru uzun adımlarla ilerliyor, bu sırada da doğrudan karşıya bakıyordu. Hâlâ biraz arkasından ayak sesleri duymayı bekliyordu. Ama bu sefer sadece sessizlik vardı.

***

Dereye ulaştığında, Clarke'ın yanında taşıdığı öfke yerini çaresizliğe bırakmıştı. İçindeki bilim adamı, kendi saflığından utanmıştı. Bu kadar zaman sonra aynı gözükeceğini düşünmek bir yana, altı yıl önceki bir derste gördüğü bir bitkiyi tanıyacağını düşünmek aptalcaydı. Ama geri dönmeyi reddediyordu. Ona engel olan şey, biraz inatçı gururu biraz da mümkün olduğunca uzun bir süre Wells'ten uzak durma arzusuydu.

Su, içinden geçemeyeceği kadar soğuktu. O da yokuşu tırmandı ve karşı tarafa geçmek için tepenin kenarından yürüdü. Kamptan hiç bu kadar uzaklaşmamıştı, burası çok farklı hisler duymasına neden oluyordu; havanın *tadı* bile –her nasılsa– açıklığın yakınlarındakinden farklıydı. Tuhaf koku girdabını tarif edecek kelime bulamıyordu. Belki bir yardımı olur düşüncesiyle gözlerini kapattı. Sanki aslında ona ait olmayan bir anıyı hatırlamaya çalışıyordu.

Zemin, ormanın başka bir yerinde görmediği kadar düzdü. İleride, ağaçların arasındaki boşluk iyice genişliyor, ağaçlar da sanki Clarke'ın varlığını sezip geçmesi için yanlara çekilmişçesine, iki tarafta da düz birer çizgi oluşturuyorlardı.

Clarke, ağacın birinden yıldız şeklinde bir yaprağı çekmeye başladı ama sonra bir pırıltı gözüne çarpınca donakaldı. İki devasa ağacın arasındaki bir şey, kaybolmakta olan günışığını yansıtıyordu.

Bir adım daha attı, kalbi hızla çarpıyordu.

O şey, bir pencereydi.

Clarke, yavaşça ona doğru yürümeye başladı, sanki kendi rüyalarından birindeydi. Pencere, binanın, artık zamanında her ne idiyse, etrafında büyüyen iki ağaçla çevrelenmişti. Ama camı şeffaf değildi. Yaklaştıkça pencerenin aslında, birleşince bir resim oluşturan renkli cam parçalarından yapıldığını gördü. Ama öyle kırık dökük tü ki bir zamanlar ne olduğunu anlamak mümkün değildi.

Elini uzatıp parmaklarını yavaşça cama sürttü; soğuk, parmaklarına değince titredi. Bir cesede dokunmak gibiydi. Bir an için Wells'in yanında olmasını diledi. Ona ne kadar kızarsa kızsın, hayatı boyunca hayal ettiği kalıntıları görme şansından onu asla mahrum edemezdi.

Dönüp büyük ağaçların birinin etrafından dolaştı. Başka bir pencere daha vardı ama bu kırılmıştı, keskin cam parçaları yerde parıldıyordu. Clarke adımını attı ve içeri dikkatle bakmak için yere eğildi. Çentikli giriş, içeri sürünerek girebileceği kadar genişti neredeyse. Güneş daha yeni batmaya başlıyordu ve turuncu ışınlar tam da girişin üstünde parlayıp ahşap döşemeye benzer bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Clarke'ın tüm içgüdüleri, ona buradan uzak durmasını söylüyordu ama o, kendini durduramıyordu.

Cama değmemeye özen göstererek kolunu içeri uzattı ve elini ahşaba sürdü. Hiçbir şey olmadı. Parmaklarını yumruk yapıp ahşaba hafifçe vurdu, havaya bir toz bulutu kalkınca öksürdü. Sağlam gibiydi. Durup düşündü. Bina bu kadar zaman dayanmıştı. O halde zemin de onun ağırlığını pekâlâ taşıyabilirdi.

Dikkatle, önce bir bacağını, sonra da diğerini içeri soktu. Nefesini tuttu, ama hiçbir şey olmadı.

Clarke, yukarıya ve etrafına baktığında nefesini tuttu.

Duvarlar her yandan dimdik yükseliyor, başının birkaç metre üzerinde birleşiyordu; güneş enerjisi tarlalarındaki çatıdan bile daha yüksektiler. İçerisi, beklediği kadar karanlık değildi. Diğer merdiven boyunca görmemiş olduğu pencereler vardı. Şeffaf camdan yapılmışlardı, ama kırık değillerdi. Günışığı pırıl pırıl parlıyor, havada dans eden milyonlarca toz parçacığını aydınlatıyordu.

Clarke, yavaşça ayağa kalktı. Yukarıda, yaklaşık olarak bel hizasında yere paralel korkuluklar vardı. Oraya doğru birkaç kararsız adım atınca hafif bir çığlık attı, ses başının çok üstünde yankılanınca kendi kendini korkuttu.

Muazzam bir açıklığa bakan bir balkonda duruyordu. Muhtemelen binanın çoğu şimdi yer altında olduğundan, neredeyse tamamen karanlıktı ama oturma sıralarının ana hatlarını görebiliyordu. Kenara daha fazla yaklaşmayı göze alamadı ama gözleri karanlığa alıştıkça daha fazla cisim netleşip görüş açısına girdi.

Cesetlerdi bunlar.

Başta bunu hayal ettiğini, beyninin gölgeleri kullanarak ona oyun oynadığını düşündü. Gözlerini kapadı ve kendine bu kadar budala olmaması gerektiğini söyledi. Ama tekrar arkasını döndüğünde şekiller aynıydı.

İki iskelet sıralardan birine sarılmış, daha küçük bir tanesi de ayaklarının altında uzanmıştı. Kemiklerin bozulup

bozulmadığını bilmek mümkün olmasa da, anlayabildiği kadarıyla bu insanlar birbirlerine sokulmuş halde ölmüştü. Gökyüzü kararıp nükleer kış geldiğinde ısınmaya mı çalışıyorlardı? O anda ne kadar insan kalmıştı?

Clarke ileriye doğru kısa bir adım daha attı, ama bu defa tahta tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. Olduğu yerde kaldı ve yavaş yavaş gerilemeye başladı. Ama kulakları tırmalayan bir çatırtı koptu ve yer, ani bir sarsıntıyla altından kayıp gitti.

Ellerini çılgınca salladı, korkuluk ve zemin havada takla atarken balkonun ucuna tutundu. Parçalar ta aşağıdaki taşın üzerine gümbürtüyle düşerken, bacakları göz alabildiğine geniş bir açıklığın üzerinde sallanıyordu.

Gürültülü, sözsüz, tavana doğru yükselip kaybolan, tozların içindeki diğer çığlıkların hayaletlerine karışan bir çığlık attı. Parmakları kaymaya başlamıştı.

"Yardım edin!" Tüm gücünü kullanarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Çabalarken kolları titriyor ama artık tutunamıyordu. Tekrar çığlık atmaya başladı ama ciğerlerinde hava kalmamıştı ve kelime, daha Wells'in adını haykırdığını anlayamadan dudaklarında yok oldu.

22

Wells

Clarke'ın çığlığı, vücudundaki tüm sinirleri harekete geçirince Wells, koşmaya başladı. Clarke'ı ormanda takip etmekte zorlanmıştı, özellikle de araya mesafe koyması gerekince. Kız, onu görseydi öfkeden deliye dönerdi. Ama şimdi Wells, çimlerin üzerinde uçarcasına koşuyor, botlarının yere değdiğini hissetmiyordu neredeyse. Kirli camlı pencereye yeni gelmişti ki, ikinci ve daha güçlü bir çığlık yankılandı.

"Clarke!" diye bağırdı, başını kırık camdan içeri sokarak. Kalıntının içi karanlıktı ama feneri çıkarmaya vakit yoktu. İleride eşiğe zar zor tutunmuş birkaç parmak görüyordu. Eğilip içeri girdi, gümbürtüyle ahşap platforma indi, sonra da karnının üstünde öne doğru kaydı. Kenara ulaşıp bir eliyle güç almak için taş duvara tutunurken, diğer eliyle de Clarke'ın bileğine yapışarak "Seni tuttum," dedi.

Ama bunu söylemesi için erkendi. Clarke'ın ellerinden biri kayıp gitmişti ve şimdi onun tüm ağırlığını Wells taşıyordu. Çocuk, uca doğru kaydığını hissedebiliyordu. *"Clarke!"* diye bağırdı tekrar. "Sıkı tutun!"

Wells, bir hırıltıyla kendini yukarı çekip oturur hale geldi ve bir ayağını duvara dayadı. Elleri terliyordu ve kızın yavaş yavaş elinden kaydığını hissedebiliyordu. Clarke, avazı çıktığı kadar "Wells!" diye bağırdı. Sesi, kocaman bir mağaraya benzeyen yerde, binlerce Clarke tehlikedeymiş gibi yankılandı.

Wells, dişlerini sıkıp onu çekmeye devam etti ve Clarke'ın öbür eli tekrar eşiğe tutununca rahatlayarak bitkinlikle derin bir nefes aldı. "Neredeyse oldu. Haydi."

Clarke, dirseklerini tahta platformun üstüne koydu. Wells de kolunu tutmak için uzanıp, vücudunun geri kalanını yukarı çekti. İkisi birlikte taş duvara dayanıp kaldılar.

Clarke nefes almaya çalışırken hıçkırarak ağlıyordu. "Geçti," dedi Wells, kollarım ona dolayarak. "Bir şeyin yok." Dokunuşundan kaçmasını bekledi ama kız aksine onun kollarına gömüldü. Wells, ona daha da sıkı sarıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Clarke ona sarılırken, sesi boğuktu. "Düşündüm ki... umuyordum ki..."

"Seni takip ettim; merak etmiştim," dedi Wells, saçlarına doğru. "Senin başına bir şey gelmesine asla izin veremem. Ne olursa olsun." Düşünmeden konuşuyordu, ama kelimeler dudaklarından dökülürken doğru olduklarını biliyordu. Clarke başka birini öpmüş olsa da –başka biriyle olmak istemiş olsa da– her zaman onun yanında olacaktı.

Clarke hiçbir şey söylemedi ama onun kollarından ayrılmadı.

Wells, ona iyice sarıldı, başka bir şey söyleyip bu anı erken bitirmekten korkuyor, rahatlaması neşeye dönüşüyordu. Belki de Clarke'ı geri kazanma şansı vardı. Belki de buradaki eski dünyanın harabelerinin içinde, yeni bir ilişkiye başlayabilirlerdi.

23

Bellamy

İşe o piçleri aç bırakmakla başlayacaktı. Sonra, belki açlıktan zayıf düşünce sürünerek ayağına gelecek ve af dileyeceklerdi. O zaman ava çıkmayı düşünebilirdi. Bir sincapla ya da bir diğer küçük hayvanla idare etmeleri gerekecekti; onlar için bir daha asla geyik avlamayacaktı.

Bellamy geceyi, kimsenin kız kardeşinin yanına bile yaklaşmadığından emin olmak için revir çadırını izleyerek, uyumadan geçirmişti. Şimdi sabah olduğundan son çare olarak kampın çevresinde gezinip duruyordu. Kıpırdamadan oturamayacak kadar enerji doluydu.

Bellamy ağaçlığın kıyısına adımını attı, gölgeler üzerine vurdukça vücudunun biraz rahatladığını hissediyordu. Son birkaç haftada insanlardan çok ağaçların etrafında olmaktan keyif aldığını keşfetmişti. Boynunun arkasında bir meltem eserken ürperip yukarı baktı. Dalların arasından yer

yer görünen gökyüzü grileşmeye başlıyordu ve hava birden farklı gelmeye başlamıştı, rutubetli gibiydi. Başını eğip yürümeye devam etti. Belki de Dünya onların saçmalıklarından bıkmıştı ve ikinci bir nükleer kış başlatıyordu.

Döndü ve akıntı yönüne, genelde takip edilecek hayvan izleri olan yere doğru sapmaya başladı. Ama sonra birkaç metre ötedeki bir ağacın orada bir hareket dikkatini çekti ve durdu.

Parlak kırmızı bir şey, rüzgârda dalgalanıyordu. Bir yaprak olabilirdi ama o rengin yakınlarında başka bir şey gözükmüyordu. Bellamy gözlerini kısarak baktı, sonra da birkaç adım yürüdü, boynunun arkasında tuhaf bir karıncalanma hissetti. Bu, Octavia'nın kurdelesiydi. Hiç mantıklı değildi –o, günlerdir ormana adım atmamıştı– ama o kurdeleyi nerede görse tanırdı. Bazı şeyler asla unutulmazdı.

Bellamy, evlerine çıkan merdivenleri hızla tırmanırken koridorlar karanlıktı. Yakalanmadığı sürece sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalmaya değerdi. Bir çocuktan başka hiç kimsenin sığamayacağı büyüklükte eski bir hava boşluğundan kaçıp, C güvertesinde olduğunu duyduğu terk edilmiş bir depoya gitmişti. Burası her türlü hazineyle doluydu: Tepesinde komik bir kuş olan kenarlı bir şapka; üzerinde –ne demekse artık– SEKİZ DAKİKADA KARIN KASI yazan bir kutu ve de tuhaf, tekerlekli bir çantanın sapına dolanmış halde bulduğu kırmızı bir kurdele. Bellamy, diğer keşiflerini yiye-

cek puanlarıyla takas etmişti ama kurdeleyi onları bir ay beslemeye yetecek olsa da saklamıştı. Onu Octavia'ya vermek istiyordu.

Başparmağını tarayıcıya bastırıp kapıyı dikkatle açtı ve oracıkta donakaldı. İçeride birileri kımıldanıyordu. Normalde annesi şimdiye kadar uyumuş olurdu. Sesi daha iyi duyabilmek için sessizce bir adım attı ve kulaklarına tanıdık bir ses dolunca rahatladı. Annesi, Octavia'nın en sevdiği ninniyi söylüyordu. Bu hep yaptığı bir şeydi, yere oturup dolabın kapısından Octavia uyuyana dek ninni söylerdi. Bellamy, rahat bir nefes aldı. Ona bağırmasına ya da daha da kötüsü, kardeşiyle birlikte dolapta saklanmak istemesine neden olan o sonu gelmez ağlama krizlerinden birine girecek gibi görünmüyordu.

Parmak ucunda ana odaya girip annesini yerde görünce gülümsedi. "Sessiz ol küçük bebek, sakın ağlama, annen sana gökyüzünden bir yıldız alacak. Eğer o yıldız şarkı söyleyemezse annen sana aydan bir parça alacak." Başka bir ses karanlıkta gezindi, tuhaf bir hırıltı. Havalandırma sistemi yine mi bozulmuştu? Bir adım attı. "Ve eğer ay solup giderse, annen sana..."

Bellamy, o sesi tekrar duydu. Ama bu seferki, zorlukla alınan bir nefese benziyordu.

"Anne?" Bir adım daha attı. Annesi yerde bir şeyin üzerine çömelmişti. "Anne!" diye bağırdı, ileri atılarak.

Annesi, ellerini Octavia'nın boynuna koymuştu ama Bellamy karanlıkta bile kız kardeşinin yüzünün mosmor

olduğunu görebiliyordu. Annesini kenara itti ve Octavia'yı kucağına aldı. Kalbini durduran bir saniye boyunca onun öldüğünden emindi ama sonra Octavia kıpırdanıp öksürmeye başladı. Bellamy, rahatlayarak nefes verdi ve kalbi hızla atmaya başladı.

"Sadece oyun oynuyorduk," dedi annesi hafifçe. "Uyuyamıyordu. Onun için biz de oyun oynuyorduk..."

Bellamy, Octavia'yı sıkıca tuttu, rahatlatıcı sesler çıkarıyor, üzerine tuhaf bir his çökerken gözlerini duvara dikmiş bakıyordu. Annesinin ne yaptığından emin değildi ama bir daha deneyeceğinden emindi.

Bellamy, parmak ucunda yükselip kurdeleye doğru uzandı. Parmakları tanıdık satene dolanmıştı ama onu aşağı çekmeye çalışırken, dala takılmadığını, oraya bağlandığını fark etti.

Birisi kurdeleyi bulmuş ve saklamak için ağaca mı bağlamıştı? Ama neden kampa geri getirmemişti? Elini dalgın dalgın dalda gezdirdi, daldan gövdeye uzanan çizgiyi takip ederken sert kabuğun eline batmasına aldırış etmedi. Derken donup kaldı. Parmakları ağacın gövdesindeki bir oyuğun kenarında geziyordu. Bir parça odun çekilip çıkarılmış, bir oyuk açılmıştı. Oradan dışarı çıkan bir şey vardı, bir kuş yuvası olabilir miydi bu?

Bellamy, onun ucunu tutup çekerken Clarke'la birlikte buldukları ilaçların dışarı fırlamasını dehşetle izledi. Hap-

lar, şırıngalar, şişeler; hepsi çime, ayağının yanına saçılmıştı. Beyni bir açıklama arıyordu, göğsünde giderek yükselen paniği durduracak herhangi bir şey.

Bir iniltiyle yere çöktü ve gözlerini kapadı.

Doğruydu, ilaçları Octavia almıştı. Onları bir ağaca saklamıştı ve kurdelesini orayı tekrar bulmak için bir işaret olarak kullanmıştı. Ama Bellamy'nin, onun bunu neden yaptığı hakkında bir fikri yoktu. İçlerinden biri hastalanırsa ne olacağından mı korkmuştu? Belki de malzemeleri kendi başlarına gidecekleri zaman yanlarına almayı planlamıştı.

Ama sonra Graham'ın sözleri kulaklarında çınladı. *Küçük kız kardeşin bir uyuşturucu bağımlısı diye başka kimsenin ölmesine izin veremeyiz.*

***

Revirin dışında nöbet tutma görevi verilen çocuk uyuyakalmıştı. Bellamy çadırın eteğinden içeri dalmadan önce zar zor ayağa kalkıp hızlıca "Hey, oraya giremezsin," diye homurdanmıştı. Hızla etrafa bakındı, içeride Clarke'ın uyuyan hasta arkadaşından başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Octavia'nın bacak bacak üstüne atarak oturmuş, saçını ördüğü yatağın yanına geldi.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?" Sesi, Bellamy'nin onu bakım merkezinde kontrole geldiğinde okuldan söz edip kafasını ütülediği zamanlardaki gibi sıkılgan ve tedirgindi.

Bellamy, kurdeleyi yatağına fırlattı. Octavia'nın yüzünü kaplayan dehşeti görünce suratını ekşitti. "Ben yapmadım..." dedi kekeleyerek. "Benim..."

"Saçmalamayı kes O.!" diye patladı Bellamy. "Şimdi gözünün önünde kızın biri ölürken saçını örmeye devam edebilirsin."

Octavia, Thalia'ya şöyle bir baktıktan sonra başını yere çevirdi. "Onun o kadar da hasta olduğunu düşünmedim," dedi yavaşça. "Clarke ona zaten ilaç vermişti. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anladığımda artık çok geçti. Şimdi itiraf edemem. Nasıl olduklarını gördün. Bana ne yaparlar bilmiyorum." Tekrar yukarı baktığında, masmavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Şimdi sen bile ağabeyimken benden nefret ediyorsun."

Bellamy, nefes verip kardeşinin yanına oturdu. "Senden nefret etmiyorum." Kızın elini tutup sıktı. "Sadece anlamıyorum. Bunu neden yaptın? Bu sefer doğruyu söyle, ne olursun."

Octavia'nın sesi kesildi. Titrediğinde, Bellamy, teninin yapış yapış olmaya başladığını anladı. "O.?" Elini bıraktı.

"Onlara ihtiyacım vardı," dedi kız, sesi zar zor duyuluyordu. "Onlarsız uyuyamıyorum." Durdu ve gözlerini kapadı. "Önce, sadece geceleri oluyordu, korkunç rüyalar görüyordum. Bakım merkezindeki hemşire, bana uyuyabilmem için ilaçlar verdi, ama sonra kötüleştim. Nefes alamadığım zamanlar oldu, bütün evren üzerime geliyormuş, beni eziyormuş gibi hissediyordum. Hemşire bana daha fazla

ilaç vermiyordu, istediğimde bile. Ben de hapları çalmaya başladım. Daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey onlardı."

Bellamy, ona dik dik baktı. "Çalarken yakalandığın şey *ilaç* mıydı?" diye sordu yavaşça. "Bakım merkezindeki küçük çocuklar için yiyecek çalmıyordun yani?"

Octavia bir şey söylemedi, yalnızca başını evet anlamında salladı. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Octavia," dedi Bellamy. "Neden bana söylemedin?"

"Benim için ne kadar endişelendiğini biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Her zaman beni korumak istediğini biliyorum. Başarısız olduğunu düşünmeni istemedim."

Bellamy, kalbinin arkasındaki bir yerlerden bir acı yayıldığını hissetti. Neyin canını daha çok yaktığını bilmiyordu: Kız kardeşinin bir ilaç bağımlısı olması mı, yoksa ona delice göz kulak olma ihtiyacıyla başka bir şey görmez olduğundan Octavia'nın ona doğruyu söylememiş olması mı? Nihayet konuştuğunda, sesi kısılmıştı. "Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. Hayatında ilk defa, kız kardeşine nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. "İlaçları geri verince ne olacak?"

"Bana bir şey olmaz. Sadece onlarsız nasıl yaşayacağımı öğrenmem gerek. Burada idare etmek zaten daha kolay." Uzanıp Bellamy'nin elini tuttu, ona tuhaf bir şekilde, neredeyse yalvarırcasına bakıyordu. "Benim için buraya geldiğine pişman mısın?"

"Hayır," dedi Bellamy sertçe, başını sallayarak. "Sadece her şeyi gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Ayağa kalktı ve tekrar kız kardeşine baktı. "Ama Clarke'ın ilaçları aldığından emin olmalısın. Ona bunu söyleyecek kişi sen olmalısın. Çok ciddiyim Octavia."

"Biliyorum," diyen Octavia, başını salladı sonra da dönüp Thalia'ya baktı, biraz sinmiş gibiydi. "Bu gece yaparım."

"Tamam," diyen Bellamy uzun adımlarla yürüyüp iç çekerek çadırdan çıktı ve ormanlık alana daldı. Ağaçlığın kıyısına gelince derin bir nefes aldı ve nemli havanın akciğerlerinden geçip acıyan göğsüne girmesine izin verdi. Rüzgârın heyecanla dolup taşan tenini sarması için başını geriye attı. Şimdi gökyüzü ağaçlarla kaplanmamışken daha da karanlıktı, neredeyse simsiyah gözüküyordu. Derken, zikzak halinde bir çizgi çaktı gökyüzünde; peşinden de vahşi, yeri göğü inleten bir çatırtı geldi. Bellamy yerinden sıçradı, açıklığı çığlıklar kaplamıştı. Bir sağır edici gümbürtü daha duyulup çığlıkları boğdu, bu sefer ilkinden daha şiddetliydi. Gökyüzü yarılacaktı sanki.

Sonra bir şeyler dökülmeye başladı. Damlalar teninden çağlayarak akıyor, saçından damlıyor ve çabucak kıyafetlerinden içeri sızıyordu. *Yağmur*, dedi içinden Bellamy, gerçek yağmur. Başını yukarı kaldırdı ve bir anlığına hayreti diğer her şeyi bastırdı: Graham'a, Wells'e ve Clarke'a olan kızgınlığını, kız kardeşi için endişelerini, yağmurun zararsız olduğunu bilmeyen geri zekâlı çocukların çığlıklarını. Gözlerini kapattı, suyun yüzünde topaklanmış kiri ve teri akıtmasına izin verdi. Bir saniyeliğine, yağmurun her şeyi alıp götürebileceğine kendini inandırdı; kanı, gözyaşını,

onun ve Octavia'nın birbirlerini hayal kırıklığına uğrattıkları gerçeğini. Yeni bir başlangıç yapabilirlerdi, tekrar deneyebilirlerdi.

Bellamy, gözlerini açtı. Saçmalıyordu, bunun farkındaydı. Yağmur sadece suydu ve yeni başlangıç diye bir şey yoktu. Sırların özelliği buydu; onları sonsuza dek taşımak zorundaydınız, bedeli ne olursa olsun.

24

Glass

Gökköprüsünü geçerken annesinin haklı olduğunu anlayan Glass'ın yüreği ezildi. Tek bir yanlış adım bile atmamalıydı, kendi iyiliği için değil, Luke'unki için. Ya Şansölye komadan çıkıp affı geri çekerse, Luke da aptalca bir şey yapıp hamileliği hakkındaki gerçekleri açıklarsa, ne olurdu? Aynı olaylar baştan yaşanıyordu sanki ama Glass yine de aynı seçimi yapacağını biliyordu. Daima sevdiği çocuğu korumayı seçerdi.

Birkaç gündür Luke'tan uzak duruyordu, gerçi Luke o kadar sık acil durum nöbetine çağrılıyordu ki onun bunu fark ettiğinden emin değildi Glass. O akşam Luke'un dairesinde buluşacaklardı ve çocuğun onu bir gülümsemeyle karşılayacağı düşüncesi, göğsünü ağrıtıyordu. En azından bu sefer oyunlar ya da yalanlar olmayacaktı. Her ne kadar zor olsa da ona sadece doğruyu söyleyecekti. Belki Luke yine

Camille'de teselli arardı ve sonra işler dönüp dolaşıp aynı yere dönerdi. Düşüncenin ağrısı bir bıçak gibi kalbine saplansa da Glass bunu umursamadı ve yürümeye devam etti.

Gökköprüsünün ucuna vardığında gözleri kontrol noktasının yanında birikmiş ufak kalabalığa takıldı. Birkaç muhafız dar bir çemberde dikilmiş konuşuyorlardı. Bu sırada da bazı siviller, geçidi çevreleyen yıldızlarla kaplı pencerelerin ötesinde bir yerleri işaret ederek fısıldaşıyorlardı. Glass bir anda muhafızlardan birkaçını tanıdı; Luke'un takımıydı bu, seçkin muhafızların mühendis birliğiydi. Parmaklarını havada hızla oynatıp yüzünün hemen önündeki üç boyutlu görüntü aygıtını kullanan kır saçlı kadın Bekah'tı. Onun yanındaki de Ali idi. Koyu tenli çocuk, parlak yeşil gözlerini Bekah'ın yarattığı görüntüye dikmişti.

Ali, Glass yanına yaklaşırken başını kaldırıp içtenlikle "Glass!" diye haykırdı. Hemen koşturup kızın ellerini sıkıca tuttu. "Seni görmek çok güzel. Nasılsın?"

"Ben... iyiyim," diye şaşkın şaşkın kekeledi Glass. Olan bitenin ne kadarını biliyorlardı? Onu Luke'un eski sevgilisi, onun kalbini kıran Phoenixli kendini beğenmiş kız olarak mı karşılıyorlardı, yoksa Luke'un kaçak mahkûm kız arkadaşı olarak mı? Ali, her durumda ona hak ettiğinden daha kibar davranıyordu.

Bekah, Glass'a çabucak gülümseyip tekrar işine döndü. Karmaşık görünen üç boyutlu bir projeyi çevirirken yüzünü astı. "Luke nerede?" diye sordu Glass etrafına bakınarak. Hâlâ görevdelerse, evde olamazdı.

Ali, sırıtarak pencerenin dışını işaret etti. "Dışarı bak."

Glass yavaşça döndü, vücudundaki tüm atomlar birer birer buza dönüşüyordu. Ne göreceğini zaten biliyordu. Gemiye ince birer kabloyla bağlanmış iki kişi dışarıda süzülüyorlardı. Sırtlarına bağlı alet çantaları vardı ve gökköprüsü boyunca ilerlemek için eldivenli ellerini kullanıyorlardı.

Glass, transtaymış gibi yavaşça ilerledi ve yüzünü pencereye yasladı. O iki kişinin, başlarını birbirlerine doğru sallayıp, gökköprüsünün altında kaybolmalarını dehşetle izledi. Luke'un birliği çok önemli tamirlerden sorumluydu ama geçen sene sevgiliyken Luke takımın sadece kıdemsiz bir üyesiydi. Glass, onun terfi ettiğini biliyordu ama uzay yürüyüşlerine bu kadar çabuk başlayacağını tahmin etmemişti.

Onun dışarıda, uzayın soğuk boşluğuyla arasında sadece incecik bir kablo ve basınçlı bir elbise olduğunu düşünmek başını döndürdü. Kendine hâkim olmak için korkuluklara tutundu ve Luke'u korumaları için yıldızlara sessizce bir dua gönderdi.

İki haftadır evden çıkmamıştı. En bol kıyafetleri bile, endişe verici bir hızla ortaya çıkan şişkinliği gizleyemezdi. Glass annesinin onun için daha ne kadar bahane bulabileceğinden emin değildi. Arkadaşlarından gelen mesajlara cevap vermeyi bırakmış, sonunda onlar da ona mesaj göndermeyi kesmişlerdi. Onunla her gün eksiksiz iletişim halinde olan Wells hariç herkes.

Glass, Wells'in ona o sabah gönderdiği mesajı tekrar okumak için mesaj dizisini çıkardı.

Bir sorunun olmalı, bunu biliyorum ve umarım sen de her neye ihtiyacın olursa yanında olacağımı biliyorsundur. Hatta cevap yazmazsan (ya da yazamasan) da mesaj kutunu saçmalıklarımla doldurmaya devam edeceğim çünkü hâlâ benim en iyi arkadaşımsın ve ben senin her zaman yanımda olmanı dileyeceğim.

Not, Wells'in subaylık eğitimi hakkındaki sıkıntılarıyla devam edip, Clarke'la ilgili bir şey hakkında şifreli imalarla bitti. Glass, ikisinin arasında ciddi bir sorun olmadığını umdu; Clarke ne kadar şanslı olduğunu anlamalıydı. Phoenix'te Wells'ten daha tatlı ve daha zeki bir çocuk bulamazdı. Ancak Koloni'nin en tatlı ve en zeki çocuğu unvanı Luke'undu. Artık hayatında yer almayan Luke'un.

Glass'ın aklını kaçırmamasını sağlayan tek şey, içinde büyüyen varlıktı. Elini karnına götürüp, bebeğe onu ne kadar çok sevdiğini fısıldadı; erkek olduğundan emindi nedense.

Birileri kapıyı aniden çalınca Glass yatak odasına koşup kapıyı kilitlemek için aceleyle ayağa kalktı, ama üç muhafız çoktan içeri dalmıştı.

"Glass Sorenson!" diye haykırdı bir tanesi, gözlerini kızın karnına doğrulttu. Şişkinliği bariz bir şekilde görülüyordu. "Gaia Doktrinini ihlal etmekten tutuklusunuz!"

"Lütfen açıklamama izin verin," diyen Glass paniğe kapılmış, nefesi kesilmişti. Kendisini boğuluyormuş gibi hissedi-

yordu. Oda etrafında dönerken hangi kelimelerin ağzından çıkıp hangilerinin beyninde çılgınca döndüğünü ayırt edemiyordu.

Birden muhafızlardan biri kollarını tutup bileklerini arkasında birleştirdi, diğeri de bileklerine kelepçeyi taktı. "Hayır," diye inledi Glass. "Lütfen, istemeden oldu." Ayağını yere bastırdı ama bir işe yaramadı. Muhafızlar onu zorla odanın diğer ucuna sürüklüyorlardı.

Sonra vahşi, çılgınca bir içgüdü Glass'ı ele geçirdi ve kız onu tutan muhafıza vurup bacaklarını tekmeleyerek dirseğini boğazına geçirdi. Muhafız, onu koridordan merdivene doğru sürüklerken omzuna daha sıkı yapıştı.

Luke'u bir daha asla göremeyeceğini anlayınca içinden hıçkırıklar yükselmeye başladı, bu düşünce bir balyoz gibi iniyordu tepesine. Dizlerinin bağı çözüldü. Glass kayarken muhafız onu dik tutmaya çalıştı.

Bunu yapabilirim, diye düşündü Glass. Bir anlık denge kaybından faydalanarak ileri fırlayabilirdi. Glass, bir an için paniğini bastıran umudun heyecanını hissetti. Bu, onun için bir fırsattı. Kaçabilirdi.

Ama sonra muhafız arkadan üstüne atlayınca ayakları yerden kesildi. Omzu merdiven sahanlığına çarptı ve birden keskin, dar ve loş merdivenlerden aşağı yuvarlanmaya başladı.

Her yer karardı.

Glass gözlerini tekrar açtığında bütün vücudu ağrı içindeydi. Dizleri, omuzları, karnı...

Karnı. Glass karnını yoklamak için ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama bağlıydılar. Hayır, kelepçeliydiler, bunu fark edince dehşeti büyüdü. Tabii ki öyleydi; o bir suçluydu.

"Ah, tatlım, uyanmışsın," diyen sıcak bir ses karşıladı onu.

Bulanık görüşünün arasından yatağına yaklaşan bir silueti seçebiliyordu. Bir hemşireydi bu.

"Lütfen," diye inledi Glass. "Oğlum iyi mi? Onu kucağıma alabilir miyim?"

Kadın duraksadı. Daha bir şey söylemeden Glass onun ne diyeceğini biliyordu. Zaten içindeki korkunç, acı verici boşluğu şimdiden hissediyordu.

"Çok üzgünüm," dedi hemşire sessizce. Glass ağzını zor görüyordu, bu da sesin sanki başka bir yerden geldiği izlenimi veriyordu. "Onu kurtaramadık."

Glass, başını çevirdi, kelepçelerin soğuk metalinin derisine sertçe batmasına aldırmadı, acıyı umursamıyordu. Asla dinmeyecek olan bu kalp ağrısı, diğer her duygudan daha kötüydü.

Sonunda, o iki kişi gökköprüsünün altından tekrar ortaya çıktı. Glass, elini pencereye koyarken yüksek sesle nefesini verdi. Ne kadar zamandır nefesini tutuyordu?

"İyi misin?" diye sordu bir ses ve bir anlığına Glass tekrar hastane odasında hemşireyle olduğunu düşünerek korktu. Ama ona endişeyle bakan, sadece Luke'un muhafız arkadaşı Bekah'tı.

Glass, yüzünün ıslak olduğunu fark etti. Ağlamıştı.

Luke'un sağ salim geri dönmesine o kadar sevinmişti ki ağladığı için kendinden utanamıyordu.

Bekah'ın verdiği mendili alarak gözyaşlarını silerken "Teşekkürler," demeyi başarabildi Glass. Dışarıda Luke eldivenli ellerini birbirinin üzerine koyarak kendini kabloyla çekiyor, hava geçirmez odaya doğru ilerliyordu.

Etrafındaki birçok izleyici alkışlamaya ve beşlik çakmaya başladı ama Glass pencerenin başında, gözleri Luke'u en son gördüğü noktaya kilitlenmiş şekilde kaldı. Gökköprüsüne gelirken yanında taşıdığı düşünceler, çoktan unutulmuş bir rüya kadar uzaktı. Nasıl onu ipe bağlayan kabloyu kesemezse onunla olan bağını da koparamazdı. Luke olmadan, hayat da uzay kadar soğuk ve boş olurdu.

"Hey, sen!" Sesi Glass'ın arkasından geldi, arkasını döndü ve kendini onun kollarına attı. Termal gömleği terden sırılsıklam olmuştu, kıvırcık saçları nemli ve kirliydi ama Glass bunu umursamadı.

"Seni merak ettim," derken, sesi çocuğun gömleğinin içinde kayboldu.

Luke güldü ve ona daha da sıkı sarılıp alnına bir öpücük kondurdu. "Bu ne güzel sürpriz."

Glass ona baktı, gözlerinin şişmiş olmasına ya da burnunun akmasına aldırmadı. "Önemli değil," dedi Luke, Ali'yle neşeli neşeli bakışarak, sonra Glass'a döndü. "Hepsi işin bir parçası."

Glass'ın kalbi hâlâ konuşamayacak kadar hızlı atıyordu, bu nedenle yalnızca başını salladı ve Bekah, Ali ile diğerlerine utangaç utangaç gülümsedi. "Hadi," dedi Luke onun elini tutup gökköprüsünden aşağı götürürken.

Walden'a geçerlerken Glass'ın nefesi sonunda düzene girdi. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi sessizce. "Korkmuyor musun?"

Luke, "Korkunç ama aynı zamanda heyecan verici. Dışarısı çok... muazzam," dedi. "Kulağa biraz aptalca geliyor, biliyorum." Duraksadı ama Glass başını salladı. İkisi de kapalı alanları, içlerinde insanın kendini nasıl kapana kısılmış hissettiğini iyi biliyordu; gemi gibi uçsuz bucaksız olanlarda bile.

"Her şeyin yolunda gittiğine sevindim," dedi Glass.

"Evet, gitti. Yani, büyük ölçüde," diyen Luke'un onu saran parmakları gevşedi, sesi de biraz gerildi. "Hava geçirmez odada bir tuhaflık vardı. Vanalardan biri gevşemiş olmalı, çünkü gemiden dışarı oksijen veriyordu."

"Ama tamir ettiniz, değil mi?"

"Tabii ki. Bunun eğitimini alıyoruz," diyen Luke, kızın elini sıktı.

Glass bir anda durup Luke'a döndü ve kalabalık koridorun ortasında, onu öpmek için parmak ucunda yükseldi. Onları kimin gördüğü artık umurunda değildi. *Her ne olursa olsun*, diye düşündü, onu neredeyse çaresiz bir ihtiyaçla öperken, *hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim.*

25

Bellamy

Bellamy, gözlerini yanıp sönen alevlere dikmiş bakıyordu. Etrafındaki konuşmaların uğultusu, kütüklerin çıtırtısına karışıyordu. Octavia ile yüzleşmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti ve kız, o zamandan beri ortalarda yoktu. Kardeşinin yakında ilaçları geri vereceğini umuyordu. Onu ilaçları geri vermeye zorlayamazdı, yoksa ilişkileri asla düzelmezdi. Ona güvendiğini, o güveni tekrar kazanmak için doğru olanı yapması gerektiğini göstermeliydi.

Yağmur durmuştu ama yerler hâlâ ıslaktı. Kamp ateşinin etrafındaki VIP koltuklara dönüşmüş olan bir avuç kaya için birkaç kavga çıkmıştı ama çoğunlukla herkes alevlerin sıcaklığına yakın olabilmek için sırılsıklam çimlere oturmayı tercih ediyordu. Birkaç kız üçüncü bir seçenek bulmuş, birtakım kendini beğenmiş çocukların kucaklarına tünemişlerdi.

Bellamy, gözleriyle çemberi taradı; Clarke'ı arıyordu. Her zamankinden daha fazla duman vardı, muhtemelen ateşteki odunlar ıslak olduğu için böyle olmuştu. Kızın kızılımsı altın saçlarının tanıdık ışıltısını bulması, biraz zamanını aldı. Gözlerini kıstı ve onun Wells'in yanında oturduğunu görüp şaşırdı. Birbirlerine dokunmuyorlardı, hatta konuşmuyorlardı bile ama aralarında bir şeyler değişmişti. Wells yanına yaklaştığında Clarke'ın vücudunu harap eden gerginlik gitmişti. Wells, Clarke'a yaralı, kaçamak bakışlar atmak yerine, yüzünde memnun bir ifadeyle usulca ateşe bakıyordu.

Bir parça kırgınlık, Bellamy'nin midesine doğru ilerledi. Clarke'ın koşa koşa Wells'e dönmesinin an meselesi olduğunu bilmeliydi. Ormandayken onu hiç öpmemeliydi. Ondan önce sadece bir kıza gerçekten değer vermişti; o da kalbini kırmıştı zaten.

Bulutlar, yıldızların çoğunu örtecek kadar yoğundu ama Bellamy yine de başını arkaya attı, bir sonraki iniş gemisinin gelişini ne kadar önceden haber alacaklarını merak ediyordu. Bir işaret fişeği gibi, onlara doğru koparak gelirken onu görebilecekler miydi? Ama sonra gözleri karanlığın içinden ateşe doğru gelen bir cisme takıldı: Başı dik yürüyen küçük bir kızın gölgesi. Octavia dans eden alevlerin yarattığı ışık huzmesinin içine adımını atıp, çemberin etrafına bir fısıltı dalgası yayınca Bellamy ayağa kalktı.

Graham'ın "Lanet olsun!" diye homurdandığını duydu. "Onu bu gece kimin kollaması gerekiyordu?"

Wells, Clarke'a baktı, sonra ayağa kalkıp Graham'ın karşısına dikildi. "Sorun yok," dedi. "Bize katılabilir."

Octavia duraksadı, onlar birbirlerine düşmanca bakarken o, bakışlarını Wells'ten Graham'a çevirdi. Ama ikisi de konuşamadan, derin bir nefes alıp öne çıkarak "Söylemem gereken bir şey var," dedi. Titriyordu ama sesi kararlıydı.

Neredeyse yüz kafa Octavia'ya doğru dönünce, heyecanlı fısıltılar ve şaşkın uğultular kesildi. Ateşin titreyen ışığında Bellamy, Octavia'nın yüzündeki telaşı görebiliyordu ve oraya koşup elini tutmak için ani bir dürtü hissetti. Ama ayaklarım yere çakılı kalmaya zorladı. O kadar uzun zamandır kafasındaki küçük kıza göz kulak olmaya çalışıyordu ki onun dönüştüğü insanı tanımaya zamanı olmamıştı. Ve kardeşi, şu an yapmak üzere olduğu şeyi tek başına yapmalıydı.

"İlaçları ben aldım," diye başladı Octavia. Sözlerinin etrafındakilere nüfuz etmesini bekledi, sonra da "*biliyordum*"lar ve "*sana söylemiştim*"ler havada uçuşurken derin bir nefes alıp devam etti. Octavia, gruba aynı gün Bellamy'ye anlattığına benzer hikâyesini anlattı; bakım merkezinde büyümenin ne kadar zor olduğunu, haplara bel bağlamasının nasıl bağımlılığa dönüştüğünü.

Octavia'nın sesi çatallaştıkça mırıldanmalar kesildi. "Koloni'deyken kimseye zarar verdiğimi düşünmüyordum. Çalmak, hak ettiğim şeyi almanın bir yolu gibi görünüyordu. Herkesin gece uyuyabilmesi gerektiğini düşünüyordum ve kâbuslarının kafasının içinde yaralar açtığını hissetme-

den uyanabilmesi gerektiğini." Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında Bellamy, kızın gözyaşlarının hafif pırıltısını görebiliyordu. "Çok bencildim ve çok korkmuştum. Ama ne Thalia'yı ne de bir başkasını incitmek istedim." Clarke'a döndü ve boğazında büyüyen hıçkırığını yuttu. "Çok özür dilerim. Affınızı hak etmediğimi biliyorum ama sizden tek isteyebileceğim bana yeniden başlamam için bir şans vermeniz." Başını kaldırıp çembere göz gezdirdi, sonra Bellamy'yi gördü ve ona hafifçe gülümsedi. "Tıpkı buradaki herkesin istediği gibi. Biliyorum ki hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaptık, ama bize yeni bir başlangıç için bir şans verildi. Biliyorum, az daha hepiniz için bunu ziyan edecektim ama ben tekrar başlamak istiyorum; daha iyi bir insan olmak için, Dünya'yı istediğimiz gibi bir yer yapmaya yardımcı olmak için."

Bellamy'nin kalbi gururla doldu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmaya başlıyordu, gerçi birileri bunu anlasaydı, dumandan derdi. Kız kardeşinin hayatı, en başından beri zorluklarla ve acılarla geçmişti. Bazı hatalar yapmıştı, ikisi de yapmıştı, ama yine de cesur ve güçlü kalmayı başarmıştı.

Bir an kimse konuşmadı. Sanki Dünya'nın kendisi bile nefesini tutuyormuş gibi ateşin çıtırtısı bile kayboldu. Ama sonra Graham'ın sesi, sessizliği delip geçti. "Saçmalığın daniskası."

Bir öfke kıvılcımı göğsünde gezince, Bellamy'nin tüyleri diken diken oldu ama dişlerini sıktı. Graham, tabii ki tam bir pislik gibi davranacaktı; bu, diğerlerinin Octavia'nın

konuşmasından etkilenmediği anlamına gelmiyordu. Ama Graham'm sözleri duygusuz alaylar ya da onaylamayan fısıltılar yerine bağrışmalara dönüşüveren uğultulu bir onay dalgasını serbest bıraktı. Çembere bakınarak devam etti. "Neden bütün gün eşek gibi çalışıp, odun kırıp, su taşıyıp, herkesi hayatta tutmaya uğraşalım? Hayaller gören bir uyuşturucu bağımlısı tepemize çıksın diye mi? Bu şey gibi..."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Bellamy sözünü keserek. Octavia'ya baktı. Gözleri ateşin etrafında gidip gelirken alt dudağı titremeye başlamıştı. "Söyleyeceğini söyledin. Ama burada kendine ait fikirleri olan doksan dört kişi daha var ve ne düşüneceklerini senin söylemene ihtiyaçları yok."

"Ben Graham'a katılıyorum," dedi bir kız. Bellamy döndü ve Octavia'ya bakan kısa saçlı bir Waldenli gördü. "Hepimizin Koloni'deyken boktan hayatları oldu ama burada hırsızlık yapan başka birini göremiyorum." Gözlerini kıstı. "Bir dahaki sefere ne alacağını kim bilebilir."

"Herkes sakin olsun," diyen Clarke ayağa kalkmıştı. "Özür diledi. Ona ikinci bir şans vermek zorundayız."

Bellamy, ona şaşkınlıkla baktı; bir öfke seli bekliyordu. Ne de olsa, başta Octavia'yı suçlayan oydu. Ama Clarke'a baktığında hissettiği tek şey, minnettarlıktı.

"Hayır!" dedi Graham ters ters. Çemberin etrafına bakarken gözleri ateşin ışığından başka bir şeyle parlıyordu. Hâlâ Clarke'ın yanında dikilen Wells'e döndü. "Tıpkı senin dediğin gibi. Bir şekilde bir düzen olmalı, yoksa hayatta kalma şansımız olmaz."

"Peki, ne öneriyorsun?" diye sordu Wells. Graham gülümseyince Bellamy birileri sırtına buzlu su döküyormuş gibi hissetti. Graham'a ters ters bakarak hızla Octavia'nın yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Bellamy ve Octavia'ya dönen Graham, "Kusura bakmayın," dedi. "Ama başka şansımız yok. Thalia'nın hayatını tehlikeye attı. İşimizi şansa bırakamayız. Octavia'nın ölmesi gerek."

"Ne?" diyen Bellamy yerinden sıçradı. "Sen çıldırdın mı?" Başını sağa sola çevirdi, aynı şekilde tiksinmiş suratlar arıyordu. Ama az sayıda kişi Graham'a şaşkınlıkla bakarken, bir kısmı da başını onaylarcasına sallıyordu.

Bellamy, zangır zangır titreyen Octavia'nın önüne geçti. Kardeşinin yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyecekti, gerekirse bu lanet gezegeni yakardı.

"Bunu oylayalım mı?" diye soran Graham başını kaldırdı ve Wells'e bakarak salladı. "Dünya'ya tekrar *demokrasi* getirmek için o kadar heyecanlanan sendin. Böylesi de adil gözüküyor."

"Benim kastettiğim bu *değildi*," diye parladı Wells. Yüzü politikacı kararlılığını yitirmiş, yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. "İnsanları öldürüp öldürmeyeceğimizi oylamayacağız."

"Öyle mi?" diyen Graham kaşını kaldırdı. "Yani babana gelince sorun olmuyor ama bize gelince oluyor."

Bellamy yüzünü buruşturup gözlerini kapattı, kalabalık-

tan dalga dalga yayılan onaylama seslerini duydu. Tam da kendisinin böyle bir durumda diyeceği şeydi, ama Bellamy bunu sadece Wells'e takılmak amacıyla yapardı. Asla *gerçekten* birini öldürmeyi teklif etmezdi.

"Konsey, insanları zevk için idam etmiyor," diyen Wells'in sesi öfkeyle titriyordu. "İnsanlığı uzayda hayatta tutmak olağanüstü önlemler gerektiriyordu. Bazen de *acımasız* önlemler." Duraksadı. "Ama bizim daha iyisini yapma şansımız var."

"Sonuç?" diye gürledi Graham. "Sadece kulaklarını çekip kuralları bozmamaları için herkese izci sözü mü verdireceksin?" Kalabalıktan birkaç kişi kıs kıs güldü.

"Hayır," dedi Wells başını sallayarak. "Haklısın. Bunun sonucuna katlanmalı." Derin bir nefes aldı. "Onları kamptan süreceğiz." Sesi katıydı ama sonra Bellamy'ye döndü, gözlerinden hem ızdırap hem de rahatlama okunuyordu.

"Sürmek mi?" dedi Graham. "Sonra ne zaman isterlerse gizlice geri gelip, daha çok erzak çalmaları için mi? Daha neler!"

Bellamy, konuşmak için ağzını açtı ama seslerin uğultusu büyüyerek onun sesini boğdu. Sonunda, Bellamy'nin Walden'dan zar zor hatırladığı bir kız ayağa kalktı. Kalabalığın arasından sesini duyurmak için "Bence bu adil görünüyor!" diye bağırdı. İnsanlar ona bakmak için dönünce kalabalık sessizleşti. "Bir daha geri dönmemeye söz vermeleri şartıyla."

Bellamy, eli ayağı boşalan Octavia'ya daha sıkı sarılıp

başını sallayarak "Güneş doğduğunda gideriz," dedi. Dönüp Octavia'ya gülümsedi, bu zaten baştan beri planladığı şeydi. O zaman neden rahatlamadan çok endişe hissediyordu ki?

***

Ateş sönmüş, karanlık, kampın üstünü bir battaniye gibi örtmüştü. Siluetler çadırların içinde kaybolur ya da açıklığın köşelerine battaniyelerini taşırken, ayak seslerini ve konuşmaları boğuyordu.

Bellamy açıklığın diğer tarafındaki iniş gemisinin enkazının yakınında, Octavia'ya derme çatma bir yatak yapmıştı. Bunu sesli olarak söylememişlerdi ama ikisi de o gece çadırda uyumak istemediklerini biliyorlardı.

Uyumadığı açıkça belli olsa da Octavia, battaniyesine sarınıp gözlerini kapattı. Clarke'la ormandan ilaçları geri alma yolculuğu oldukça gergin geçmişti. Yol boyunca kimse konuşmamıştı ama Bellamy, yolu gösterirken Clarke'ın bakışlarının sırtını delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Şimdi Octavia'nın yanına oturmuştu; sırtını bir ağaca dayamış, karanlığı seyrediyordu. Sabah kamptan temelli olarak ayrılacakları gerçeğini kabullenmek, kolay değildi.

Gölgelerin içinden biri onlara doğru yaklaştı, gelen Wells'ti. Bellamy'nin yayını omzuna asmıştı.

"Hey," dedi Wells sessizce, Bellamy ayağa kalkıyordu. "Orada olanlardan dolayı özür dilerim. Sürgünün kulağa

ağır geldiğini biliyorum ama başka ne yapabilirdim bilmiyorum." Derin bir of çekti. "Gerçekten Graham'ın onları ikna..." Octavia'yı görünce sesini alçalttı. "Böyle bir şeyin olmasına izin vermezdim ama biz sadece iki kişiyiz ve onlar oldukça kalabalıklar."

Bellamy, boğazından ukala bir karşılığın yükseldiğini hissetti ama onu geri yuttu. Durum göz önüne alınırsa Wells elinden gelenin en iyisini yapmıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Bellamy boğazını temizledi. "Dinle, ben en iyisi..." Duraksadı. "Baban için özür dilerim." Derin bir nefes alıp kendini Wells'in gözlerine bakmaya zorladı. "Umarım iyidir."

"Teşekkür ederim," dedi Wells sessizce. "Ben de." Bir anlığına sustu ama sonra tekrar konuştu, sesi sertti. "Sadece kardeşini korumaya çalıştığını biliyorum. Ben de aynısını yapardım." Gülümsedi. "Bir bakıma yaptım da sanırım." Elini Bellamy'ye uzattı. "Umarım sen ve Octavia orada güvende olursunuz."

Bellamy, Wells'in elini sıktı ve kederli kederli gülümsedi. "Dışarıda Graham'dan daha kötü bir şey olacağını sanmıyorum. O çocuğa dikkat et."

"Ederim," diyen Wells başını salladı, sonra arkasını döndü ve karanlığın içine doğru yol aldı.

Bellamy, battaniyeye eğilip açıklığa doğru baktı. Clarke'ın Thalia'ya uzun süredir beklediği ilacı vereceği revir çadırının şeklini seçebiliyordu. Ateşin başındaki sah-

neyi, alevlerin Clarke'ın kararlı yüzünde parıldayışını düşününce içi bir tuhaf oldu. Hem bu kadar güzel hem de bu kadar etkileyici bir kız tanımamıştı hiç.

Bellamy, iç geçirerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı; onun, uykuya dalmadan önce düşüneceği son insan olmaması için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ediyordu.

26

Clarke

Antibiyotikler işe yarıyordu. Clarke'ın kolunun altındaki ilaçlarla çadıra dalmasının üzerinden henüz birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, Thalia'nın ateşi çoktan düşmüştü ve günlerdir olmadığı kadar kendindeydi.

Clarke, eğilip Thalia'nın karyolasının ucuna ilişti ve arkadaşının göz kapakları titreyerek açıldı. "Tekrar hoş geldin," dedi Clarke gülümseyerek. "Nasılsın?"

Thalia'nın bakışları boş çadırda gezindikten sonra Clarke'ınkilerle buluştu. "Burası cennet değil, öyle değil mi?"

Clarke başını salladı. "Tanrım, umarım değildir."

"İyi. Çünkü ben hep orada erkeklerin olacağını düşünürdüm. Banyo yapmamak için su hakkını bahane etmeyen erkekler." Thalia zorlukla gülümsedi. "Ben bayginken birileri Dünya'nın ilk duşunu geliştirdi mi?"

"Hayır, pek bir şey kaçırmadın."

"Nedense buna inanmak biraz zor," diyen Thalia, omuzlarını kaldırarak dik oturmaya çalıştı ama inleyerek yeniden yattı. Clarke, katlanmış bir battaniyeyi nazikçe onun arkasına koydu. Thalia, "Sağ ol," diye mırıldandı ve tekrar konuşmadan önce Clarke'a şöyle bir baktı. "Tamam, sorun nedir?"

Clarke ona şaşkın şaşkın gülümsedi. "Hiçbir şey! İyileştiğin için çok mutluyum, hepsi bu."

"Lütfen. Benden hiçbir şey saklayamazsın. Sırlarını daima öğrenmeyi başardığımı biliyorsun," dedi Thalia ifadesizce. "Bana ilaçları nereden bulduğunu söyleyerek başlayabilirsin."

"Octavia'dalarmış," diye açıkladı Clarke ve ona hızlıca son gelişmeleri aktardı. "O ve Bellamy, yarın burayı terk ediyorlar," diye bitirdi. "Bu, Wells'in diğerleriyle yaptığı anlaşmanın bir parçası. Biraz çılgınca, biliyorum, ama az kalsın Octavia'ya saldıracaklardı." Başını salladı. "Eğer Wells araya girmeseydi, neler olurdu bilemiyorum."

Thalia, yüzünde meraklı bir ifadeyle Clarke'a bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu Clark.

"Hiçbir şey, sadece bu onun ismini, duvarda bir delik açmak istermişçesine bakmadan ilk söyleyişin."

"Doğru," dedi Clarke, gülümsüyordu. Herhalde hisleri değişmişti ya da en azından değişmeye başlamıştı.

"Ee?"

Clarke, ilaç şişeleriyle oynamaya başladı. Thalia'ya, suçluluk hissetmesin diye, ormanda neler olduğunu söylemek istememişti. Ne de olsa onu kurtarmak için bitki bulmaya

gitmişti ve az kalsın ölüyordu. "Sana söylemediğim bir şey daha var. Önceden sen hastayken önemli gibi gelmemişti ama..." Bir nefes alıp Thalia'ya, Wells'in onu harabelerden kurtarışını kısaca anlattı.

"Seni ta oraya kadar takip mi etmiş?"

Clarke başını salladı. "Tuhaf olan şey, o eşikten sarkarken, öleceğimden eminken, düşündüğüm tek kişi oydu. Geldiğinde beni takip ettiği için ona kızmadım bile. Ona söylediğim onca berbat şeye rağmen beni, peşimden gelecek kadar önemsediği için rahatlamıştım."

"Seni seviyor. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Biliyorum," diyen Clarke, gölgelerin arasından çıkabilecek şeylerden korkmasına rağmen gözlerini kapadı. "Hapisteyken, sana onun organlarının uzayda patlamasını istediğimi söylediğim zaman bile, bence bir tarafım onu hâlâ seviyordu. Bu da acımı daha da arttırıyordu."

Thalia, ona merhametle ve anlayışla bakıyordu. "Artık kendini cezalandırmayı bırakmalısın Clarke."

"Onu cezalandırmayı demek istedin herhalde."

"Hayır. Demek istediğim onu sevdiğin için kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Bu, ailene ihanet değil."

Clarke'ın duruşu sertleşti. "Onları tanımıyordun. Ne düşünecekleri hakkında hiçbir fikrin yok."

"Senin için en iyisini istediklerini biliyorum. Seni korumak için yanlış olduğunu bildikleri bir şeyi yapmaya razıydılar." Duraksadı. "Tıpkı Wells gibi."

Clarke, iç çekip bağdaş kurdu. Tıpkı hücrelerindeki gibi Thalia'nın yatağında oturuyordu. "Belki de haklısındır. Bununla daha ne kadar savaşabilirim bilmiyorum. Ondan nefret etmek beni tüketiyor."

"Onunla konuşmalısın."

Clarke başını salladı. "Konuşurum."

"Hayır, şimdi konuşmalısın." Thalia'nm gözleri heyecanla parlıyordu. "Git ve onunla konuş."

"Ne? Saat geç oldu."

"Şu anda uyanık olduğundan ve seni düşündüğünden eminim."

Clarke, ayaklanarak "Peki," dedi, "seni susturup dinlenmeni sağlamak için gereken buysa..."

Gidip çadırın eteğini kaldırırken Thalia'ya bakıp şakacıktan gözlerini devirdi. Ormanlık alana adımını attı ve durdu, yaptığının bir hata olup olmadığını merak ediyordu.

Ama geri dönmek için artık çok geçti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kendine göre bir ivmesi vardı; küt küt atarak Wells'e karanlıktan bir mesaj gönderiyordu: *Geliyorum.*

27

Wells

Wells, gökyüzüne baktı. Kendisini aşırı kalabalık çadırlarda asla rahat hissetmemişti. Bu gece olanlardan sonra da Octavia'yı parçalamaya hazır insanlarla birlikte bir çadıra tıkılma düşüncesi dayanılmazdı. Soğuğa rağmen, evdeki yatağından gördüğü yıldızları izleyerek uyumayı seviyordu. Ay'ın bulutların ardında kaybolduğu ve ortalığın ağaçların gölgelerinden ayırt edilemeyecek kadar karanlık olduğu anları seviyordu. Gökyüzü yeryüzüyle bir olmuştu sanki, Dünya'da değil de hâlâ yıldızların arasındaydılar adeta. Sabah gözlerini açtığında yıldızların kaybolmuş olduğunu görmek, ona her seferinde ufak bir acı veriyordu.

Ama bu gece, gökyüzü bile Wells'in zihnini susturamıyordu. Oturdu ve etrafa saçılmış taşlarla dalların arasından battaniyesini çekerken yüzünü buruşturdu. Yakınlarda bir ağaçtan gelen hışırtı dikkatini çekti, daha iyi görebilmek için boynunu uzatarak ayağa kalktı.

Acil iniş yaptıklarından beri tek bir çiçek bile vermemiş olan ağaç, birdenbire çiçek açmaya başlayınca hayretle bakakaldı. Daha önce fark etmediği tohum kabuklarından çıkan pespembe taç yaprakları, karanlıkta uzanan parmak uçları gibi açıldı. Çok güzeldiler. Wells, parmak ucunda yükseldi ve kollarını uzatıp ağacın gövdesine dokundu.

"Wells?"

Arkasına dönünce Clarke'ın, birkaç metre ötesinde dikildiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?"

O da Clarke'a aynı soruyu sormak üzereydi ama bunun yerine sessizce yanına gidip çiçeği eline sıkıştırdı. Clarke çiçeğe baktı. Wells bir an kızın çiçeği ona geri fırlatacağını düşündü. Ama Clarke ona bakıp gülümseyerek Wells'i hem şaşırttı hem de rahatlattı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Bir süre birbirlerine baktılar. "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu Wells. Clarke, başını salladı.

Wells, üzerinde yalnızca iki kişilik yer olan, toprağın dışına çıkmış bir ağaç köküne oturdu ve ona da yanına oturmasını işaret etti.

Clarke, aralarında ufacık bir boşluk bırakarak oraya çöktü. "Thalia nasıl?" diye sordu Wells.

"Çok daha iyi. Octavia'nın ilaçları sakladığını itiraf etmesi çok iyi oldu." Clarke aşağı baktı ve parmaklarını çiçeğin üzerinde gezdirdi. "Sadece yarın buradan ayrılacak olmalarına inanamıyorum."

Sesinde Wells'in içini burkan bir üzüntü vardı. "Sana

Acil iniş yaptıklarından beri tek bir çiçek bile vermemiş olan ağaç, birdenbire çiçek açmaya başlayınca hayretle bakakaldı. Daha önce fark etmediği tohum kabuklarından çıkan pespembe taç yaprakları, karanlıkta uzanan parmak uçları gibi açıldı. Çok güzeldiler. Wells, parmak ucunda yükseldi ve kollarını uzatıp ağacın gövdesine dokundu.

"Wells?"

Arkasına dönünce Clarke'ın, birkaç metre ötesinde dikildiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?"

O da Clarke'a aynı soruyu sormak üzereydi ama bunun yerine sessizce yanına gidip çiçeği eline sıkıştırdı. Clarke çiçeğe baktı, Wells bir an kızın çiçeği ona geri fırlatacağını düşündü. Ama Clarke ona bakıp gülümseyerek Wells'i hem şaşırttı hem de rahatlattı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Bir süre birbirlerine baktılar. "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu Wells. Clarke, başını salladı.

Wells, üzerinde yalnızca iki kişilik yer olan, toprağın dışına çıkmış bir ağaç köküne oturdu ve ona da yanına oturmasını işaret etti.

Clarke, aralarında ufacık bir boşluk bırakarak oraya çöktü. "Thalia nasıl?" diye sordu Wells.

"Çok daha iyi. Octavia'nm ilaçları sakladığını itiraf etmesi çok iyi oldu." Clarke aşağı baktı ve parmaklarını çiçeğin üzerinde gezdirdi. "Sadece yarın buradan ayrılacak olmalarına inanamıyorum."

Sesinde Wells'in içini burkan bir üzüntü vardı. "Sana

yaşattıklarından sonra gitmesine memnun olursun diye düşünmüştüm," dedi Wells.

Clarke, bir an sesini çıkarmadı. Sonra "İyi insanlar da hata yapabilir," dedi yavaşça. Başını kaldırınca Wells'le göz göze geldi. "Bu, onları önemsemeyeceğin anlamına gelmez."

Uzun bir süre tek duyabildikleri, rüzgârın yaprakları hışırdatması oldu. Sessizlik, söylenmeyen sözlerle doldu. Wells'in acısını asla dindiremeyecek özürlerle.

Phoenix'in en tanınmış iki bilim insanının davası, yılın olayına dönüşmüştü. Konsey salonunda daha önce -Anma Töreni hariç- ders ya da herhangi bir olay için bu kadar insan toplanmamıştı.

Ama Wells, kalabalığın pek farkında değildi. Kolezyumda kan dökülmesini bekleyen Romalılar gibi hastalık derecesindeki meraklarından duyduğu tiksinti, ön sırada tek başına oturan kızı gördüğü anda kayboldu. Clarke'ı, ailesinin araştırması hakkında ona açıldığı günden beri görmemişti. Wells, olup bitenleri babasına anlatmış, o da bu konuda iyice düşünüp taşınmıştı. Wells'in tahmin ettiği üzere, Şansölye'nin deneyler hakkında bilgisi yoktu ve hemen bir soruşturma başlatmıştı. Ama olaylar, Wells'in beklemediği şekilde gelişmiş, çok kötü bir hâl almıştı. Şimdi de Clarke'ın ailesi suçlanarak Konsey'in karşısına çıkarılmıştı. Wells çok korkmuştu ve suçluluk hissediyordu. Önceki haftayı deli gibi Clarke'ı bulmaya

çalışarak geçirmiş ama mesaj yağmuru cevapsız kalmıştı. Kızın ailesinin dairesine gittiğinde de oranın muhafızlar tarafından mühürlenmiş olduğunu görmüştü.

Clarke, Konsey üyelerinin yerlerini almalarını seyrederken boş boş bakıyordu. Ama sonra dönüp Wells'i gördü. İkisinin bakışları, birbirlerine kilitlendi. Clarke'ın bakışı öylesine yoğun bir nefretle doluydu ki, Wells'in midesi ağzına geldi.

Çocuk, üçüncü sıradaki koltuğuna sindi. Tek istediği, babasının Clarke'ın ailesinin araştırmasını durdurması, böylelikle Clarke'ın ızdırabının son bulmasıydı. Mahkemede canlarının derdine düşeceklerini hiç düşünmemişti.

İki muhafız, Clarke'ın annesini öndeki bir sıraya götürdü. Kadın, Konsey'i süzerken başını dik tutuyordu ama kızını gördüğünde yüzü düştü.

Clarke ayağa fırlayıp Wells'in duyamadığı bir şeyler söyledi ama önemi yoktu. Annesinin yüzündeki acı gülümseme, Wells'in kalbini ikiye bölmeye yeterdi.

İki muhafız daha gelip babasını içeri getirdi ve duruşma başladı.

Konsey'in bayan bir üyesi soruşturmanın genel bir açıklamasını yaparak kovuşturmayı başlattı. "Griffinler, insanlar üzerindeki radyasyon deneylerini Yardımcı Şansölye Rhodes'un emriyle gerçekleştirdiklerini belirttiler, Rhodes ise bunu kesin bir dille yalanladı."

Yardımcı Şansölye'yi izlerken Wells'in içini tuhaf bir hissizlik kapladı. Adam, Griffinlerin yeni bir laboratuvar edinme yönündeki taleplerini kabul ettiğini ancak çocuklar üzerinde

deney yapılması konusunda tek kelime etmediğin[illegible]ken son derece ciddiydi.

Herkesin sesi uzaktan yankılanıyordu sanki; Konsey üyelerinin sorularının ve Griffinlerin cevaplarının parçaları, uzak bir galaksiden oraya ulaşan ses dalgaları gibi karmakarışık geliyordu kulaklarına. Beyni henüz neye tepki verdiklerini idrak edemeden, kalabalığın nefesini tuttuğunu duydu.

Ve birden, Konsey oylamaya geçti.

Duyduğu ilk *suçlu* kelimesi, Wells'in üzerine çöken bulutları dağıttı. Dönüp yerinde sabit ve dimdik oturan Clarke'a baktı.

"Suçlu."

Hayır, dedi Wells içinden. *Hayır*, lütfen.

"Suçlu." O kelime, sıra babasına gelene dek masada yankılandı. Babası boğazını temizledi ve Wells, bir an bir şansları olduğuna inandı. Babasının durumu tersine çevirmenin bir yolunu bulacağına.

"Suçlu."

"*Hayır!*" Clarke'ın acı dolu feryadı, tatminkâr homurtuları ve şaşkın fısıltıları bastırdı. Ayağa fırladı. "Bunu yapamazsınız. Bu, onların suçu değildi." Yardımcı Şansölye'yi işaret ederken, yüzü öfkeden çarpılmıştı. "*Sen*. Onları bunu yapmaya sen zorladın, seni canavar, seni yalancı piç!" Bir adım atınca muhafızlar, anında etrafını sardı.

Yardımcı Şansölye Rhodes, uzunca bir iç çekti. "Ne yazık ki yalan söylemekte, masum çocuklar üzerinde deney yapmakta olduğu kadar başarılı değilsiniz, Bayan Griffin." Wells'in

babasına döndü. "Güvenlik kayıtlarından Clarke Griffin'in de laboratuvarı düzenli olarak ziyaret ettiğini biliyoruz. O, ailesinin yaptığı zulümleri biliyordu ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Hatta onlara yardım etmiş bile olabilir."

Wells, öyle hızlı nefes aldı ki, midesinin kaburgalarına sürtündüğünü hissetti. Babasının, Rhodes'a küçümseyici bakışlarından birini atmasını bekledi. Ne var ki Şansölye, büyük bir ciddiyetle Clarke'a bakıyordu. Uzunca bir aradan sonra dişlerini sıkıp yüzünü diğer Konsey üyelerine döndü.

"Clarke Griffin'in vatana ihanet suçuna iştirakten yargılanmasını talep ediyorum."

Hayır. Babasının sözlerini duyan Wells'in kalbi duracak gibi oldu.

Wells, Konsey üyelerinin ağızlarının hareket ettiğini görebiliyordu fakat ne dediklerini anlayamıyordu. Vücudunun her bir parçası, şu an onu dinliyor olma ihtimali olan herhangi bir unutulmuş tanrıya dua ediyordu. *Onu bırakın*, diye yalvardı. *Her şeyi yaparım.* Bu doğruydu. Onun hayatına karşılık kendi hayatını vermeye hazırdı.

Onun yerine beni alın.

Yardımcı Şansölye, Wells'in babasına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Acı çekecek olsam da umurumda değil.

Şansölye'nin yüzü, az öncekinden daha da ciddiydi.

Beni bırakma geçidinden itin ki vücudum paramparça olsun.

Wells'in yanındaki kişi, Şansölye'nin dediği bir şeyle irkildi.

Yeter ki onu bırakın.

Kalabalığın soluğu kesilince rahatsız edici bir sesin geri döndüğünü hissetti. İki muhafız, Clarke'ı yakalayıp sürüklemeye başladı.

Onu korumak için her şeyi yapacağı kız yakında idam edilecekti. Ve ondan nefret ederek ölmekte sonuna kadar haklıydı.

Olanların hepsi onun suçuydu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Wells, sanki bu bir şeyleri düzeltecekmiş gibi.

"Biliyorum," dedi Clarke yumuşak bir sesle.

Wells donakaldı; bir süre korkudan ona bakamadı, asla iyileşmeyeceğini bildiği bir yaradan acının dolup taşmasını görmekten korkuyordu. Ama en sonunda ona döndüğünde, gözlerinin yaşlarla parladığını gördü, gülümsüyordu.

"Burada kendimi onlara daha yakın hissediyorum," dedi Clarke ağaçlara bakarak. "Hayatlarını bizi buraya nasıl getireceklerini bulmaya harcadılar."

Wells, büyüyü bozmadan ne diyeceğini bilemiyordu. O da konuşmak yerine uzanıp onu öptü. Kızın ıslak kirpiklerinin titreyerek kapandığını görene kadar nefesini tuttu.

Başta yumuşaktı; Wells'in dudakları yavaşça Clarke'ın dudaklarına değiyordu, ama sonra çocuk, kızın da onu öpmeye başladığını hissetti. Bu, vücudundaki tüm hücreleri harekete geçirmişti. Dokunuşunun aşinalığı, öpücüğünün tadı, içinde bir şeyleri harekete geçirince Wells, onu kendine çekti.

Clarke, Wells'in içine gömülmüştü; dudakları dudaklarına kenetleniyor, teni teninin içinde eriyor, nefesi nefesine karışıyordu. Dünya, onu kendine daha çok çekmesini sağlayan, rutubetli hava ve keskin kokular silsilesinden başka hiçbir şey ifade etmeyene dek, etraflarındaki her şey yavaşça gözden kayboldu. Kütükten kayarken, yumuşak toprak onları kucakladı. Clarke'a söylemesi gereken çok şey vardı ama dudakları, ağzından boynuna doğru ilerleyerek teninde gezinirken kelimeler ağzında kayboldu.

O anda, başka hiç kimse yoktu. Dünya'daki yegâne iki kişi onlardı. Hep hayal ettikleri gibi.

28

Glass

O yıl Phoenix'te iki kez müzik çalındı. Konsey özel durumu onayladı ve herkesin hayatında bir ilk olarak, Dünya yapımı enstrümanlar koruma odalarından çıkarılıp kuyruklu yıldız seyir partisi için dikkatle seyir güvertesine taşındı.

Bu, herhalde Glass'm hayatındaki en büyülü gecelerden biriydi. Phoenix'in nüfusunun tamamı en güzel elbiseleriyle seyir güvertesine akın etmişti ve bu iki dirhem bir çekirdek kalabalık heyecanla dolup taşıyordu. Her tarafta ellerinde köpüklü kök şaraplarıyla muazzam pencerelere doğru yürürken konuşup gülüşen insanlar vardı.

Glass, neşeli neşeli konuşan Hurley ile Cora'nın yanında duruyordu. Arkadaşlarının ağızlarının hareket ettiğini görse de, sözleri kulaklarına ulaşmıyordu. Vücudunun her hücresi, seyir güvertesinin ilerisinde sessizce yerlerini alan müzisyenlere odaklanmıştı.

Fakat müzisyenler çalmaya başlarken, Glass sürekli ayak değiştirdi, Luke'u düşünürken huzursuz görünüyordu. Normalde onu büyüleyen müzik, Luke olmadan tuhaf bir şekilde anlamsız geliyordu. Bir zamanlar ruhunun en gizli sırlarını ifade eden melodiler, en az eskisi kadar güzellerdi ama bunları paylaşmak istediği tek insanın başka bir yerde olması, kalbini ağrıtıyordu.

Glass, etrafına bakındı ve çabucak annesini buldu. Annesi uzun, gri bir elbise giymiş ve aile yadigârı eldivenlerini takmıştı. Gemide kalan birkaç çift eldivenden biri olan oğlak derisi eldivenler yıllar geçtikçe lekelenmişti ama yine de son derece değerliydi. Annesi, Şansölye üniforması giymiş biriyle konuşuyordu ama o kişi, Şansölye değildi. Glass birden onun Yardımcı Şansölye Rhodes olduğunu anladı. Onu sadece birkaç kez görmüş olsa da sivri burnunu ve alaycı gülümsemesini tanımıştı.

Glass, oraya gidip kendini tanıtarak Yardımcı Şansölye'ye gülümsemesi ve onun şerefine kadeh kaldırması gerektiğini biliyordu. Phoenixli kalabalık onları izleyip fısıldaşırken, özgürlüğü için ona teşekkür etmeli, minnettar ve neşeli gözükmeliydi. Annesi öyle isterdi; eğer hayatına değer veriyorsa, öyle yapmalıydı. Ama Glass adamın nefret dolu, karanlık gözlerine bakınca kendini onun yanına gitmeye zorlayamadı.

Cora'ya hâlâ şarapla dolu olan kadehini vererek "Şunu alsana, benim biraz hava almam lazım," dedi. Cora kaşlarını kaldırdı ama karşı çıkmadı; o gece herkese sadece birer

kadeh ayrılmıştı. Glass, annesine son bir bakış atıp onu izlemediğinden emin olduktan sonra kalabalığı yararak tekrar koridora yöneldi. Hızla dairelerine giderken tek bir kişiye bile rastlamadı. Gece elbisesini çıkarıp gündelik pantolonunu giydi ve başına bir şapka taktı.

Walden'da belirli bir seyir güvertesi yoktu ama önünden kuyruklu yıldızın geçmesinin beklendiği sancak tarafında, birkaç küçük penceresi bulunan bir koridor vardı. O gün vardiyaları olmayan Waldenlılar, sabah erkenden en iyi koltukları kapmak için toplanmışlardı. Glass geldiğinde koridorlar, küçük pencerelerin etrafını sarmış, heyecanlı heyecanlı konuşan insanlarla dolup taşmıştı. Çocukların bazıları kuvars pencereye yüzlerini bastırıyor ya da anne ve babalarının omuzlarına tırmanıyorlardı.

Köşeyi dönen Glass'ın gözleri, birkaç metre ötede, pencerenin yanındaki bir gruba takıldı: Üç kadın ve dört çocuk. *Kadınlar, dördüncü çocuğa bir komşuları için göz kulak mı oluyorlar yoksa çocuk, yanlarına aldıkları bir yetim mi,* diye merak etti Glass.

Çocukların en küçüğü, tıpış tıpış yürüyerek Glass'ın yanına geldi ve utangaç utangaç gülümseyerek ona göz kırptı. "Merhaba," dedi Glass onunla aynı boya gelmek için öne eğilerek. "Kuyruklu yıldız buradan geçeceği için heyecanlı mısın?" Kız hiçbir şey söylemedi. Koyu renkli, kocaman gözlerini Glass'ın başına dikmişti.

Glass farkında olmadan elini kaldırdı ve saçının şapkasından çıktığını fark edince yüzünü buruşturdu. Saçını tekrar içeri sokmaya başladı ama küçük kız uzanıp saçını çekiştirdi.

"Posy, bayanı rahat bırak." Glass yukarı bakınca kadınlardan birinin onlara doğru yürüdüğünü gördü. "Kusura bakmayın," dedi Glass'a gülerek. "Saçınızı çok sevdi."

Glass gülümsedi ama bir şey söylemedi. Phoenix aksanının vurgusunu azaltmayı öğrenmişti ama ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. "Hadi Posy," diyen kadın, elini çocuğun omzuna koyup onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Saat 21:00'i geçmişti. Kuyruklu yıldız her an belirebilirdi. Phoenix'te herkes büyük bir saygıyla beklerken seyir güvertesi sessiz olurdu. Burada ise çocuklar gülüyor, zıplıyor; gençlerden bazıları da bağırarak geri sayım yapıyorlardı.

Glass koridora baktı ama Luke'tan bir işaret yoktu.

"Bakın!" diye bağırdı küçük bir kız. Ayın çevresinde beyaz bir çizgi yükseliyordu. Çoğu kuyruklu yıldız gibi kaybolup gitmek yerine daha da büyüyordu, uzay boyunca parlarken kuyruğu genişliyordu. Yıldızları bile sönük gösteriyordu.

Bu manzarayla kendinden geçen Glass, ileri atılınca en yakın pencereye dayanmış olan bir çift, ona yer vermek için yana kaydı. *Çok güzeldi,* diye düşündü Glass hayranlıkla. *Ve de korkunç.* Kuyruklu yıldız giderek büyüyor ve onların üzerine geliyormuş gibi pencerenin tüm görüş alanını kapatıyordu.

Yanlış bir hesaplama yapılmış olabilir miydi? Glass, ellerini pencerenin kenarına öyle sert bastırıyordu ki metalin avuçlarını kestiğini hissedebiliyordu. Etrafındaki insanlar,

mırıldanmalar ve korku dolu çığlıklar eşliğinde telaşla geri adım atmaya başlamıştı.

Glass, gözlerini kapattı. Bakamıyordu.

Birden biri, ona sarıldı. Onun Luke olduğunu anlaması için arkasına dönmesine gerek yoktu. Onun kokusunu, dokunuşunu ikinci bir ten gibi biliyordu.

"Seni arıyordum," dedi Glass ona bakarak. Gözlerinin önünde hayatlarında gördükleri en büyük astronomi olayı gerçekleşiyor olsa da Luke, sadece ona bakıyordu.

"Geleceğini umuyordum," diye fısıldadı kızın kulağına.

Kalabalığın telaşlı mırıldanmaları, kuyruklu yıldızın geminin üstünden hızla geçmesiyle şaşkınlığa ve haykırışlara dönüştü. Luke, ona daha sıkı sarıldı. O da Luke'un göğsüne yaslandı. "Bunu sensiz görmeyi hayal bile edemezdim," dedi.

"Kaçman problem oldu mu?"

"Hayır, pek değil." Annesinin Yardımcı Şansölye'nin yanında durduğunu hatırlayınca, Glass'ın midesi alt üst oldu. "Sadece gizli saklı buluşmak zorunda olmamamızı isterdim." Parmaklarını çocuğun yanaklarında gezdirdi.

Luke, onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Belki annenin fikrini değiştirmenin bir yolu vardır," dedi ciddiyetle. "Belki onunla konuşabilirim. Yani, ona barbarın teki olmadığımı kanıtlayabilirim. Ona geleceğim hakkında... geleceğimiz hakkında ciddi düşündüğümü kanıtlayabilirim. Seninle ciddi olduğumu."

Glass, ona hafifçe gülümsedi. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Hayır, ciddiyim," diyen Luke, onun ellerini tuttu. "O, benim senden faydalanan Waldenli bir pislik olduğumu düşünüyor. Bunun küçük bir kaçamak olmadığını bilmesi gerekiyor. Bu gerçek."

"Biliyorum," dedi Glass, çocuğun elini sıkarak. "Biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum," dedi Luke cebinden bir şey çıkararak. Ona döndü, gözlerini kırpmıyordu.

"Glass," diye başladı, gözleri parıldıyordu. "Sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum. Her gece seninle uyuyup, seninle uyanmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında senden başka hiçbir şey istemiyorum."

Avcunu uzattı, içinde küçük, altın bir nesne vardı. Bu, onun madalyonuydu.

"Bir yüzük olmadığını biliyorum ama..."

Glass sadece, "Evet," dedi, çünkü söylenecek başka hiçbir şey yoktu. Arkalarındaki kuyruklu yıldız gökyüzüne altın rengi çizgiler çizerken, madalyonu takıp her şeyden çok sevdiği çocuğu öpmekten başka yapacak bir şey yoktu.

29

Bellamy

Bellamy uyuyamıyordu. Beyni dikkatini çekmek için onu dürten bir düşünceler yumağıydı; bir düşüncenin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını anlamak imkânsızdı.

Yıldızlara bakarken, gemide neler olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yüzlerce kilometre ötede hayatın normal akışında devam ettiğini düşünmek çok garipti. Waldenlilar ve Arkadyalılar çalışıp didinirken, Phoenixliler seyir güvertesinde birbirlerinin elbiselerine iltifat edip yıldızları görmezden geliyorlardı. Koloni'de özleyeceği tek şey buydu: Manzara. Fırlatmadan önce, bir kuyruklu yıldız geçeceğini duymuştu; bunu gemiden izlemek gerçekten muhteşem olurdu.

Gözlerini kısarak karanlığa baktı, kaç gündür Dünya'da bulunduklarını anlamaya çalışıyordu. Eğer günleri doğru saydıysa kuyruklu yıldızın bu gece görünmesi gerekiyordu.

Phoenix'te şatafatlı bir seyir partisi, Walden ve Arkadya'da daha az resmi toplanmalar olacaktı. Bellamy oturup gökyüzünü taradı. Ormanlık alandan hiçbir şey göremiyordu –ağaçlar gökyüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu– ama tepeden daha iyi bir görüş açısı yakalayabilirdi.

Octavia, yanı başında huzur içinde uyuyordu. Parlak saçları etrafına yayılmış, kırmızı kurdelesi bileğine bağlanmıştı. Bellamy, ona "Hemen döneceğim," diye fısıldayıp açıklıkta yavaşça koşmaya başladı.

Kalın yaprak örtüsü yıldızların ışıltısını büyük ölçüde kapatıyordu, ama av gezilerinden sonra ormanın bu bölümünü iyi öğrenmişti. Her rampayı, dönüşü ve tüm gizlenmiş kütükleri önceden tahmin ediyordu. Sonunda tepeye ulaştığında, soluklanmak için durdu. Serin akşam havası kafasını boşaltmasını sağlıyordu, baldırlarındaki yanma hoşuna giden bir avuntuydu.

Yıldızlarla dolu gökyüzü, Dünya'ya indiklerinden bu yana geçirdikleri her gece gözüktüğü gibi gözüküyordu ama yine de farklı bir şeyler vardı. Yıldızlar, büyük bir şeylerin meydana gelmesini bekliyormuş gibi heyecanla titreşiyordu. Ve sonra bir anda, o büyük şey oldu. Kuyruklu yıldız, etrafındaki her şeyi, yeryüzünü bile aydınlatarak parlak gümüşün üzerinde altın bir çizgi şeklinde patladı.

Bellamy'nin teni cızırdadı; sanki kıvılcımların bir kısmı vücuduna işlemiş, hücrelerini enerjinin ötesinde bir şeyle, umutla canlandırmıştı. Yarın Octavia ile birlikte burayı geri dönmemek üzere terk edeceklerdi. Yarın Koloni'den son-

suza dek kurtulacaklardı, hiç kimse onlara ne yapacaklarını veya ne olacaklarını söyleyemeyecekti.

Gözlerini kapadı ve bu olunca nasıl hissedeceğini hayal etti. Herkesten ve her şeyden –kendi geçmişinden, hatta belki de hayatı boyunca aklından çıkmayan anılarından bile– bağımsız olacaktı.

Bellamy, komşularının dırdırlarına ve dokuz yaşındaki hızlı bir çocuğa ihtar vermeye bile üşenen tembel muhafızların boş tehditlerine kulak asmayarak koridordan aşağı koşuyordu. Ama dairelerine yaklaştıkça, heyecanı kayboldu. Annesini Octavia'ya zarar vermeye çalışırken yakaladığı korkunç geceden beri eve gelirken hep tedirgin oluyordu.

Kapıyı açıp içeri dalarak "Anne?" diye seslendi. Başka bir şey söylemeden önce kapıyı dikkatle ardından kapattı. "Octavia?" Bekledi ama etraf sessizdi. "Anne?" dedi tekrar. Oturma odasındaki ters dönmüş mobilyaları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Annesi yine o kötü ruh halinde olmalıydı. Parmak ucunda mutfağa doğru ilerledi, midesi göbek deliğinden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi kıpırdanıyordu.

Bir inleme duydu. İçeri girdi ve annesini yerde, yapışkan bir kan gölünün üzerinde yatar halde buldu. Yanında bir bıçak duruyordu.

Nefes nefese yanına koşup omzunu çılgınca sarsarak "Anne!" diye bağırdı. "Uyan! Anne!" Annesinin tek yaptığı gözlerini kırpıştırmak ve bir kez daha inlemekti. Bellamy

ayağa fırladı, pantolonunun diz kısımlarının kan içinde olduğunu görünce soluğu kesildi. Birini bulmalıydı. Yardım getirmeliydi.

Oturma odasına koştu ve bir muhafız bulmaya gidecekken bir ses onu durdurdu. Gözleri bir kısmı açık olan dolaba takıldı. Kapı ve duvar arasındaki boşluktan ince bir gölge sürünerek çıkıyordu. Birkaç adım daha attı ve gözyaşlarıyla dolu minik bir suratın dışarı baktığını gördü.

Kardeşine "İyi misin?" diye fısıldayıp elini uzattı. "Hadi." Ama o titreyerek karanlığa geri çekildi. Annesinin ışığa çıkamayacak kadar korkuttuğu küçük kıza bakarken, Bellamy'nin onu doğuran kadın hakkındaki endişeleri kaybolup gitti. "Hadi Octavia," dedi tatlı tatlı; Octavia da yavaş yavaş, çekine çekine tekrar başını çıkardı.

Sonunda, dolaptan tıpış tıpış çıktı; kocaman gözleriyle odaya bakıyordu. "Al," dedi Bellamy, dolabın dibinden ona verdiği kırmızı kurdeleyi alarak. Kurdeleyi, kıvır kıvır siyah saçlarına elinden gelen en güzel şekilde bağladı. "Çok güzel görünüyorsun." Elini tuttu, minik parmakları onunkileri kavrayınca yüreğinin kabardığını hissetti. Kardeşini annelerinin yatak odasına götürdü, kaldırıp yatağa yatırdı, sonra da onun yanına kıvrıldı. Mutfaktan başka bir ses daha duymamak için dua ediyordu.

Yatakta beraber oturdular, annelerinin inlemeleri bitene ve ortalık sessizliğe bürünene dek çıt çıkarmadan beklediler.

"Hepsi geçti, Octavia," dedi küçük kardeşini göğsüne sıkıca bastırarak. "Hepsi geçti. Bir daha asla saklanman gerekmeyecek."

Kuyruklu yıldızın bıraktığı iz karanlığa gömülürken, Bellamy Octavia uyanıp onun gittiğini fark etmeden önce dönmek için yokuştan aşağı aceleyle indi. Ancak köşeye varıp gözleri alışkın olduğu çadır yığınını ararken, görebildiği tek şey alevler oldu.

Bütün kamp yanıyordu.

Bellamy, kayarak durdu. Nefesi kesildi, ciğerleri dumanla dolu havayı ilk kez soluyordu. Bir an, görüş alanı alevler ve gölgelerle kaplandı ama sonra şekiller ortaya çıkmaya başladı. Siluetler her yöne koşuyordu, kimileri yanan çadırlardan çıkarken kimileri de ağaçlara doğru koşuyordu.

Battaniyelerine doğru koşarken aklında tek bir düşünce vardı; gözleri karanlıkta uyuyan kardeşini arıyordu. Midesindeki korku düğümü, ona zaten bildiği gerçeği söylüyordu. Octavia orada değildi.

Kardeşinin adını haykırdı, sağa sola bakıyor, ona açıklığın ucundaki güvenli bir yerden seslenmesi için dua ediyordu.

"Octavia!" diye bağırdı tekrar, deli gibi her yöne bakıyordu. Yoğun dumanın arasından etrafını görebilmek için gözlerini kıstı. *Panik yapma*, dedi kendi kendine ama faydası yoktu. Alevler karanlığı yırtıyordu ama Octavia hiçbir yerde yoktu.

Bellamy cenneti ararken kendini cehennemin derinliklerinde bulmuştu.

30

Clarke

Bir süreliğine –dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi, Clarke emin değildi– duyabildiği tek şey kalplerinin ve birbirine karışan nefeslerinin sesiydi. Ama sonra açıklıktan duyulan bir çığlık, onları birbirlerinden ayırdı. Clarke ile Wells ayağa fırladılar, etraflarında olup bitenleri anlamaya başlarlarken Clarke, dengede durabilmek için Wells'in koluna tutunuyordu.

Wells, Clarke'ın elini tuttu ve birlikte açıklığa doğru koşmaya başladılar. Birkaç çığlık daha duydu ama hiçbiri vücudundaki bütün sinirleri alarma geçiren kükreme ve çatırtı kadar korkutucu değildi.

Bazıları, antik bir savaş alanındaki cesetler gibi küme küme yığılmış olan çadırlardan alevler yükseliyordu. Karaltılar, peşlerinde kana susamış alevlerle birlikte, ormana kaçıyordu.

Clarke dehşetle, *Thalia,* dedi içinden ve koşmaya başladı. Kız, revirden kendi başına çıkamayacak kadar güçsüzdü.

"Hayır!" diye bağırdı Wells, çığlıkların arasından sesini duyurmaya çalışıyordu. "Clarke, bu çok tehlikeli!"

Ama sözleri bir kül yağmuru gibi üzerinden kayıp gitti. Clarke doğruca çadıra gitti, duman ciğerlerini dolduruyor, gözlerini kırpıştırarak önünü görmeye çalışıyordu.

Wells'in kolu, belini çelik bir bant gibi sarmıştı, onu zorla ağaçların altındaki güvenli alana çekti. Clarke avazı çıktığı kadar "Bırak beni!" diye bağırdı, tüm gücüyle çırpınıyordu. Ama Wells onu sıkıca kavramış, alevler yaklaşık yüz metre ötelerindeki revir çadırını tamamen sararken onu çaresizce izlemek zorunda bırakmıştı. Çadırın yan tarafının tamamı yanıp kül olmuştu. Tepedeki plastik branda eriyor; duman, çadırın eteklerinin arasından dışarı sızıyordu.

"Bırak beni!" diye bağıran Clarke, dönerek ondan kurtulmaya çalışırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Wells, kolunu Clarke'a dolayıp onu çekti. Clarke, onu çaresizce yumruklarken, "Hayır!" diye feryat etti; sesinin boğazını yırttığını hissediyordu. "Onu dışarı çıkarmalıyım." Topuklarını çime yapıştırdı ama Wells ondan daha güçlü olduğu için direnemedi. *"Thalia!"*

"Clarke, çok üzgünüm," diye fısıldadı Wells. Kız, Wells'in de ağladığının farkındaydı ama umurunda değildi. "Oraya girersen ölürsün. Buna izin veremem," dedi çocuk.

Ölmek kelimesi tüm vücudunu saran yedek bir enerji stokunu ateşledi. Clarke dişlerini sıkıp ileri atıldı ve bir an için Wells'in elinden kurtulmayı başardı. Tüm varlığı, umutsuz

bir düşünceye kilitlenmişti: Evrende kalan tek arkadaşını kurtarmaya.

Kolu arkasına doğru bükülünce bir çığlık attı. "*Bırak* beni." Bu sefer bir talepten çok bir emir gibiydi. "Sana yalvarıyorum. Bırak beni."

"Yapamam," dedi Wells, onu tekrar kollarının arasına alarak. Sesi titriyordu. "Yapamam."

Meydan artık boştu. Herkes, taşıyabildiği kadar erzakla ormana ulaşmıştı. Ama hiç kimse, sadece birkaç metre ötede diri diri yanan narin kızı kurtarmayı düşünmemişti.

"Yardım edin!" diye haykırdı Clarke. "Biri lütfen yardım etsin." Ama ateşin kükremesi ve çıtırtısından başka bir ses gelmiyordu.

Revir çadırının tepesindeki alevler daha da yükseldi, sanki ateş çadırı ve içindeki her şeyi içine çekiyormuş gibi çadırın iki tarafı birbirinin üzerine çöküyordu. *"Hayır."*

Bir çatırtı duyuldu ve alevler daha da yükseldi. Çadırın tamamı bir alev topuna dönüşüp yavaşça çökerek küle döndü ve Clarke dehşetle bir çığlık attı.

Her şey bitmişti.

Clarke tıp merkezinden uzaklaşırken, cebindeki küçük ilaç şişesinin, Wells'in o gün kütüphanede keşfettiği eski hikâyedeki kalp gibi attığını hissediyordu. Hikâyeyi Clarke'a okumayı teklif etmişti fakat o, bunu açıkça reddetmişti. Şu an ihtiyacı olan son şey, ürkütücü Felaket ön-

cesi edebiyatıydı. Gerçek hayatında yeterince korku sahnesi görüyordu.

Clarke, cebinde taşıdığı ilaç şişesinin asla bir kalp atışı olamayacağını biliyordu, durum tam tersiydi. İçindeki zehirli ilaç kokteyli bir kalbi sonsuza dek durdurmak için tasarlanmıştı.

Clarke eve döndüğünde, annesiyle babası evde yoktu. Vakitlerinin çoğunu laboratuvarda geçirseler de son haftalarda uygun mazeretler buluyor, Clarke eğitiminden dönmeden hemen önce ayrılıp, neredeyse uyuyacağı zamana kadar gelmiyorlardı. Belki de en iyisi böyle olmasıydı. Lilly kötüye gitmeye başladıkça Clarke, içinde bir öfke dalgası hissetmeden ailesinin yüzüne bakamaz duruma gelmişti. Onlara haksızlık ettiğini biliyordu; biri itiraz ettiği anda, Yardımcı Şansölye birkaç gün içinde ailesini idam eder, Clarke'ı da hapse gönderirdi. Ama bu, onlarla göz göze gelmeyi kolaylaştırmıyordu.

Laboratuvar sessizdi. Boş yataklar labirentinin arasından yolunu bulurken, Clarke'ın tek duyabildiği, havalandırma sisteminin vızıltısıydı. Saklanan cesetler çoğaldıkça, konuşmaların uğultusu azalıyordu.

Lilly, önceki günden çok daha zayıf görünüyordu. Clarke sürünerek yatağına geldi ve nazikçe kolunu okşadı, derisinden parçalar kopunca titredi. Öbür elini cebine götürdü ve ilaç şişesini kavradı. Çok kolay olacaktı. Bunu hiç kimse bilmeyecekti.

Ama sonra Lily'nin solgun kirpikleri titreyerek açılınca

Clarke donakaldı. Lilly'nin gözlerinin içine bakınca dehşet ve ani bir iğrenme duygusu kapladı içini. Ne düşünüyordu ki? İlaç şişesini yok etme dürtüsü bedenini ele geçirdi. Onu duvara fırlatmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Lilly'nin dudakları kıpırdıyordu fakat hiçbir ses yoktu. Clarke öne eğildi ve ona yavaşça gülümsedi. "Pardon, anlayamadım, Lil." Kulağını Lilly'nin ağzına yaklaştırmak için başını eğdi. "Ne dedin?"

Başta Clarke, sanki Lilly'nin ciğerlerinde konuşacak kadar hava yokmuş gibi, sadece belli belirsiz bir nefes hissetti. Ama sonra çatlamış dudaklarından hafif bir inleme kaçıverdi. "Getirdin mi?"

Clarke başını kaldırıp arkadaşının panik dolu, kahverengi gözlerine baktı. Yavaşça başını salladı.

"Şimdi." Kelime zor duyuluyordu.

"Hayır," diye karşı çıktı Clarke, sesi titriyordu. "Daha çok erken." Gözlerini kırpıştırarak, hücum etmeye başlayan gözyaşlarını dışarı attı. "Hâlâ iyileşebilirsin," dedi, ama yalanı çok sahteydi, ona bile öyle gelmişti.

Lily'nin yüzü acıyla buruşunca Clarke ona elini uzattı. "Lütfen." Lilly'nin sesi kulak tırmalıyordu.

"Özür dilerim," diyen Clarke, Lilly'nin kırılgan elini nazikçe sıktı. Gözyaşları, yanaklarından damla damla süzülüyordu. "Yapamam."

Lilly'nin gözleri daha da büyüdü ve Clarke keskin bir nefes aldı. "Lil?" Ama Lilly sessizdi, gözlerini sadece kendisinin görebileceği bir şeye dikmiş bakıyordu. Bakışlarını dehşetle

dolduran bir şeydi bu. Lilly'nin vücuduna işkence çektiren fiziksel acı korkunçtu, Clarke bunu biliyordu ama, o halüsinasyonlar, her an onunla olan, yatağının etrafında dolanan şeytanlar, daha da kötüydü.

"Yeter artık."

Clarke, gözlerini kapadı. Hissedeceği pişmanlık ve vicdan azabı Lilly'nin acısıyla karşılaştırılamazdı. Kendi korkularının, arkadaşına istediği huzuru, çoktan hak ettiği kurtuluşu vermesini engellemek, bencillik olurdu.

O kadar çok titriyordu ki, bırakın şırıngayı doldurmayı, ilaç şişesini bile cebinden zar zor çıkarmıştı. Yatağın yanında durdu, bir eliyle Lilly'nin elini kavrayıp diğeriyle de iğneyi Lilly'nin damarına ayarladı. "İyi uykular, Lil," diye fısıldadı.

Lilly başını salladı ve Clarke'a hayatı boyunca beynine kazınacağını bildiği bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Clarke birkaç dakika boyunca, arkadaşı gidene kadar, onun elini tuttu. Sonra ayağa kalktı ve parmaklarını Lilly'nin hâlâ sıcak olan boynuna götürüp nabzını aradı.

Ölmüştü.

Clarke ıslak yere çöktü, ciğerleri serin havaya çaresizce ulaşmaya çalışırken soluğu kesildi ve yana kıvrıldı. Önünü görmesini engelleyen gözyaşlarının arasından etrafında dikilen insanların şekillerini görebiliyordu. Karanlık, sıradan siluetleri durgun ve sessizdi.

En iyi arkadaşı, Clarke'ı gerçekten tanıyan tek insan,

onun Lilly'ye yaptıklarını bilen ve buna rağmen onu seven tek insan. Thalia ona bu gece Wells'le aralarını düzeltmesini söylemişti, sonra Wells onu bırakmamıştı ve birlikte Thalia'nın ölümünü izlemişlerdi.

"Çok üzgünüm, Clarke," dedi Wells ona dokunmaya çalışarak. Kız, Wells'in elini itti.

"Sana inanamıyorum," dedi, sesi soğuk ve alçaktı. Göğsünde bir öfke kabarmıştı, sanki içinde bir cehenneme dönüşmek için sadece öfkeye ve kedere ihtiyaç duyan alevler vardı.

"Bunu başarman imkânsızdı," dedi Wells kekeleyerek. "Ben sadece... ben senin gitmene izin veremezdim. Ölebilirdin."

"Ve sen de bunun yerine Thalia'nın ölmesine izin verdin. Çünkü kimin ölüp kimin kalacağına karar vermek senin işin." Wells itiraz etmeye başladı ama Clarke, öfkeyle titreyerek devam etti. "Bu gece olanlar bir hataydı. Sen, dokunduğun her şeyi mahvediyorsun."

"Clarke, lütfen, ben..."

Ama kız ayağa kalktı, kıyafetlerindeki köz parçalarını silkti ve arkasına bakmadan ormana doğru yürüdü.

Hepsinin gözleri yaş, ciğerleri kül doluydu. Ama Wells'in elleri kanlıydı.

31

Glass

"Takas pazarında bir yüzük bulur bulmaz alacağım," dedi Luke, Glass'a. Onu Phoenix'e doğru giden kalabalık koridorlardan geçirirken elleri sırtından aşağıya kayıyordu. Kuyruklu yıldızı izlemek için toplanan insanların çoğu kendi ünitelerine dönüyorlardı, bu nedenle gökköprüsüne doğru ilerlemek zorlaşmıştı. Ama Glass hangi yöne gittiklerinin pek farkında değildi. Kalbi hâlâ neşeyle çarpıyordu ve Luke'un elini tutmuş, titriyordu.

"Yüzüğe ihtiyacım yok," dedi ve uzanıp göğsünü ısıtan madalyona dokundu. Hiçbir şey bir anda olmazdı, bunu biliyordu. Birkaç haftaya on sekiz yaşına basacak olsa da, Şansölye komadan çıkıp affını onaylamadan –ya da hiç çıkmadan– evlenme riskini göze alamazlardı. Annesi, eninde sonunda anlardı, Luke'un Glass'ı ne kadar çok sevdiğini bir görse yeterdi. Evlenip aile kurmak için başvurularını

yaparlardı, belki bir gün. Ama şimdilik gelecekte beraber olacaklarına dair bir söz de yeterdi. "Bu mükemmel."

Merdivenden inip gökköprüsüne çıkan koridora döndüler. Luke aniden durdu ve Glass'ı kendine doğru çekti. Bir düzine muhafız koşarak yanlarından geçti, o kadar yakından geçtiler ki, birkaçının gömleği Glass'ın koluna sürtündü. Bakışlarını doğrudan karşıya dikmişlerdi. Glass, titreyerek Luke'a yaslandı. Luke yüzünde tuhaf bir ifadeyle onları izliyordu. "Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu Glass.

"Eminim önemsiz bir şeydir," dedi Luke çabucak, sözleri gergin çenesiyle tezat oluşturuyordu. Sonra kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürdü ve Glass'ın elini öptü. "Hadi gidelim."

Yürümeye devam ederlerken Glass gülümsedi. Muhafızların botlarının gümbürtüsü kaybolmuştu ve bütün koridor onlarındı. Luke birden durup kolunu havaya kaldırdı. Glass daha ne yaptığını sormaya fırsat bulamadan, onu döndürüp aşağıya doğru eğdi.

Luke bir eliyle belini kavrayıp onu boş koridor boyunca döndürüyor, Glass da gülüyordu. "Sana neler oldu böyle?"

Luke durdu ve onu kendine çekti, sonra da eğilip kulağına fısıldadı. "Seninle birlikteyken olmayan müzikleri duyuyorum." Glass sadece gülümsedi ve koridorun ortasında bir yandan bir yana sallanırlarken gözlerini kapadı.

Sonunda Luke geri adım attı ve gökköprüsünün olduğu yönü işaret ederek "Sokağa çıkma yasağı başlamak üzere," dedi.

"Tamam," dedi Glass iç çekerek. Gökköprüsü boyunca

el ele yürüdüler ve birbirlerine Glass'ın vücudundaki her bir hücreyi heyecanla dolduran tanıdık gülücükler attılar. Phoenix'in girişinde durdular, vedalaşmak istemiyorlardı hiç. Luke, elini madalyonun zincirinde gezdirdi.

Glass'a "Seni seviyorum," dedi ve kızın elini sıkıp onu hafifçe dürttü. "Eve varınca bana haber ver. Yarın annenle konuşmaya gelirim."

"Tamam," dedi Glass. "Yarın."

Sonunda Glass döndü ve gökköprüsünden karşıya yürümeye başladı. Keskin bir bip sesi boş alanda yankılanmadan önce, yolu yarılamıştı. Etrafına baktı, tedirgin olmuştu. Köprünün Phoenix tarafının ucundaki muhafız kümesi dağılmıştı ve birinin emirler yağdırdığını duyabiliyordu. Sesler yükselip daha da artınca Glass donakaldı. Luke'a döndü, çocuk da kararsızca birkaç adım atmaya başladı.

Hoparlörden bir kadının "Köprü kapanıyor," diyen sesi duyuldu. "Lütfen alanı boşaltın." Kısa bir duraksama oldu, sonra anons tekrarlandı. "Köprü kapanıyor. Lütfen alanı boşaltın." Phoenix tarafındaki kontrol noktasında bir bariyer inmeye başlayınca Glass'ın soluğu kesildi. İleri fırladı, Luke'un da koştuğunu görebiliyordu, ama ikisi de ara bölmenin çok uzağındaydı.

Glass, ara bölmeye tam kapanmak üzereyken ulaştı ve ellerini bölmeye vurdu. Luke da kayarak diğer tarafta durdu. Bir şeyler söylüyordu, Glass onun ağzının hareket ettiğini görse de kulağına hiçbir ses ulaşmıyordu.

Çocuğun duvarı öfkeyle yumruklamasını seyrederken

gözleri doldu. Anlamamıştı. Gökköprüsü ilk yüzyılda salgın patlak verdiğinden beri kapanmamıştı. Şimdi kapanırsa, bir daha açılmayabileceğinin farkındaydı.

"Luke!" diye bağırdı, kelimeler dudaklarından boş yere dökülüyordu. Elini bölmeye bastırdı ve orada tuttu. Göz göze geldiler.

"Seni seviyorum," dedi Glass.

Luke da kendi elini duvara bastırdı ve bir anlığına Glass, onun teninin sıcaklığını hisseder gibi oldu. "Ben de seni seviyorum," dedi. Ona acı acı gülümsedi ve yürümesini işaret etti. Glass duraksadı, neler olduğunu anlamadan, onu ne zaman göreceğini bilmeden gitmek istemiyordu. Alarm tepede hâlâ çalıyor, sesi kulaklarında çınlıyordu.

"Git," dedi Luke, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Glass başını salladı ve döndü, gözlerini dümdüz karşıya dikmeye çalıştı. Ama gökköprüsünden ayrılan koridora dönmeden önce arkasına son bir kez baktı. Luke hareket etmemişti. Hâlâ orada, eli duvara dayalı duruyordu.

***

Glass, taş suratlı muhafızların ve paniğe kapılmış sivil kalabalığının arasından sıyrılıp eve koştu.

"Oh, Tanrıya şükür," dedi Sonja, Glass aceleyle dairelerine girince. "Çok meraklanmıştım." Glass'ın eline bir sürahi tutuşturdu. "Git bunu banyodan doldur. Su ne kadar dayanır bilemiyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu Glass. "Gökköprüsünü kapadılar."

"Köprünün orada ne yapıyordun?" diye sordu annesi, sonra da Glass'ın kuyruklu yıldız seyir partisinin ardından değiştirdiği kıyafeti görünce gözlerini kırpıştırdı. "Ah," dedi, yüzünde bıkkın bir ifade belirmişti. "Şimdi nerede olduğun anlaşıldı."

"Neler oluyor?" diye tekrar etti Glass, annesinin kınayıcı bakışlarına aldırmayarak.

Annesi, "Emin değilim, ama içimden bir ses..." derken sesi kısıldı ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Bence o gün geldi. Bir gün geleceğini hepimizin bildiği gün."

"Neden bahsediyorsun?"

Annesi sürahiyi Glass'tan alıp lavaboya döndü. "Gemi bu kadar uzun süre dayanacak şekilde yapılmadı. Bir şeylerin bozulmaya başlaması an meselesiydi."

Su, sürahinin tepesine kadar ulaştı, artık lavaboya dökülüyordu ama Sonja orada dikiliyordu. "Anne?"

Sonunda annesi, suyu kapatıp Glass'a döndü. "Hava kilidi," dedi sessizce. "Bir sızıntı olmuş." Koridordan bir bağırtı yankılandı ve annesi zoraki bir gülümsemeyle konuşmaya devam etmeden önce hızla kapıya baktı. "Ama merak etme. Phoenix'te bir oksijen rezervi var. Ne yapacaklarına karar verene kadar bize bir şey olmaz. Sana söz veriyorum Glass, bunu atlatacağız."

Glass, olan biteni anlayınca midesinin dehşetle kasıldığını hissetti. "Bunun köprüyle ne ilgisi var?" diye sordu.

Sesi o kadar alçak çıkıyordu ki neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu.

"Arkadya ve Walden'da oksijen şimdiden bitmek üzere. Güvenlik tedbirleri almak zorundayı..."

"Olamaz," dedi Glass. "Konsey onların hepsini orada *ölüme* mi terk edecek?"

Sonja gidip Glass'ın kolunu tuttu. "Bir şeyler yapmak zorundaydılar, yoksa hiç kimse hayatta kalamazdı," diyordu ama Glass dediklerini pek algılamıyordu. "Koloni'yi korumanın tek yolu bu."

"Onu bulmak zorundayım," dedi Glass. Titriyordu. Zorlukla geriye doğru bir adım attı. Beyni mantıktan çok panik üreten, birbiriyle çakışan bir kelimeler ve görüntüler yumağıydı.

"Glass," dedi annesi, sesinde acımaya benzer bir ton vardı. "Üzgünüm, ama bunu yapamazsın. Mümkün değil. Tüm çıkışlar mühürlendi." Bir adım attı ve onu kendine çekip kızına sarıldı. Glass ayrılmak için debelendi ama annesi onu daha da sıkı sardı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Onu seviyorum," dedi Glass. Hıçkıra hıçkıra ağlarken tüm vücudu sarsılıyordu.

"Biliyorum," diyen Sonja uzanıp Glass'ın elini tuttu. "Eminim o da seni seviyordur. Ama belki de en iyisi bu," dedi Glass'ın tüylerini diken diken eden acı bir tebessümle. "En azından ona korkunç bir veda etmek zorunda kalmadın."

32

Clarke

Wells, Clarke'ın ormana doğru geçip gidişini izledi. Sanki Clarke göğüs kafesine yumruk atıp kalbinin bir parçasını koparmıştı. Erzakı, çadırları... ve içlerinden çıkamayacak kadar talihsiz olanları hazmederlerken, alevlerin neşeyle kükrediğinin pek farkında değildi. Etrafındaki birkaç kişi yere düşmüş, zorlukla nefes almaya çalışıyor ya da korkuyla titriyordu. Ama çoğu omuz omuza duruyor, sessiz ve durgun bir hâlde bu cehennem manzarasını seyrediyordu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Wells, boğuk bir sesle. "Kim eksik?" Clarke'ın sözlerinin onda yaratığı uyuşukluk kayboluyor, yerini yoğun bir enerji alıyordu. Ağaçlığın ucuna doğru adım attı, gözlerini koruyarak dikkatle alev duvarının ardına bakmaya çalışıyordu. Kimse cevap vermeyince nefes alıp bağırdı: "Herkes çıkabildi mi?" Etraftakiler, başlarını belli belirsiz salladılar.

"Daha uzağa gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Waldenlı küçük bir kız. Ormanın derinliğine doğru adım attıkça sesi titriyordu.

Arkadyalı bir çocuk, "Alevler ağaçlara sıçramış gibi görünmüyor," dedi boğuk bir sesle. Kamptan taşıdığı birkaç ezilmiş su testisinin ve kararmış konteynerin yanında duruyordu.

Çocuk haklıydı. Açık alanı çevreleyen kuru toprak, çadırları saran alevlerin en alttaki dallara ulaşmasını engelleyecek kadar genişti.

Wells döndü, karanlıkta Clarke'ın izini arıyordu. Ama o, gölgelerin içinde kaybolmuştu. Clarke'ın kederinin karanlıkta nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Vücudundaki tüm hücreler, ona Clarke'ın peşinden gitmesini söylüyordu ama bunun boşuna olduğunu biliyordu.

Clarke haklıydı. Dokunduğu her şeyi yok ediyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Şansölye, Wells'i yemek masasının diğer ucundan süzüyordu.

Wells dik dik baktığı tabaktan başını kaldırıp sertçe salladı. "İyiyim." Aslında günlerdir uyumamıştı. Clarke'ın ona attığı öfke dolu bakış beynine kazınmıştı ve gözlerini ne zaman kapasa, kızın muhafızlar tarafından götürülürken yaşadığı dehşeti görüyordu.

Mahkemeden sonra Wells, babasına suçlamaları geri çekmesi için yalvarmıştı. Clarke'ın araştırmayla bir ilgisi olmadı-

ğına ve duyduğu suçluluk duygusunun onu öldürecek hale geldiğine dair yemin etmişti. Ama Şansölye, bunun onun elinde olmadığını iddia etmişti.

Wells, huzursuzca koltuğunda kımıldandı. Bırakın yemekte babasının karşısında oturmayı, onunla aynı gemide olmaya bile zor dayanıyordu. Ama nezaketi elden bırakmamalıydı. Eğer öfkesini dizginleyemezse babası onu mantıksız davranmakla ve hukuku anlayamayacak kadar toy olmakla suçlayacaktı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi Şansölye bir yudum su içerek. "Ama ben oylamayı geçersiz kılamam. Konsey bunun için var; tek bir kişinin aşırı derecede güçlenmesini önlemek için." Saatinde yanıp sönen çipe, sonra da Wells'e baktı. "Gaia Doktrini zaten fazlasıyla katı. Ne kadar az da olsalar elimizdeki özgürlüklere sahip çıkmalıyız."

"Yani Clarke masum olsa da onun ölmesi demokrasiyi yaşatmaya değer mi diyorsun?"

Şansölye, Wells'e birkaç gün önce olsa onu koltuğuna gömecek bir bakış attı. "Ben masum kelimesinin burada göreceli olduğuna inanıyorum. Deneyleri bildiği inkâr edilemez."

"Onları bu deneyleri yapmaya Rhodes zorladı. Ceza verilmesi gereken kişi o!"

"Bu kadar yeter," dedi Şansölye. Bunu o kadar soğuk bir sesle söyledi ki, az kalsın Wells'in öfkesini söndürecekti. "Kendi evimde bu sapkınlıkları dinlemek istemiyorum."

Wells, ona öfkeyle yanıt vermek üzereydi ki sözü, kapının çalınmasıyla kesildi. Babası kapıyı açtı ve Yardımcı

Şansölye'nin bizzat kendisini içeri alıp son bir bakış atarak onu susturdu.

Rhodes'un selamına başını sertçe sallayarak karşılık veren Wells, öfkesini zorlukla bastırıyordu. Şansölye'nin peşinden çalışma odasına giden Yardımcı Şansölye, her zamanki gibi kendini beğenmiş tavırlar sergiliyordu. Kapıyı arkalarından sıkıca kapatmalarından sonra, Wells masadan kalktı. Odasına gidip, babası evlerinde toplantı yaptığı zamanlarda olduğu gibi kapıyı kapatması gerektiğini biliyordu.

Birkaç gün önce olsaydı, muhtemelen öyle de yapardı. Birkaç gün önce özel bir konuşmayı gizlice dinlemeye cesaret edemezdi. Ama şimdi umurunda değildi. Sessizce kapıya doğru gitti ve duvara dayandı.

"İniş gemileri hazır," diye başladı Rhodes. "Artık beklemek için hiçbir neden yok."

"Beklemek için çok neden var." Babasının sesi, bu konuşmayı birçok kez yapmışlar gibi rahatsız çıkıyordu. "Radyasyon seviyelerinin güvenli olup olmadığından hâlâ emin değiliz."

Wells derin bir nefes aldı, sonra da çalışma odasının kapısının dışındaki sessizliği bozmamak için hareketsiz kalıp nefesini tuttu.

"İşte bu nedenle ıslahevini boşaltıyoruz ya. Neden suçlulardan iyi bir şey için faydalanmayalım?"

"Hapse atılmış çocuklar bile, yaşamak için bir şansı hak ediyorlar, Rhodes. Bu yüzden onlara on sekizinci doğum günlerinde yeniden yargılanma hakkı veriliyor."

Yardımcı Şansölye dudak büktü. "Hiçbirinin affedilmeyeceğini biliyorsun. Kaynakları boşa harcama lüksümüz yok. Zaten şu an bile zamanımız tükeniyor."

Zamanımız tükeniyor derken ne demek istiyor? diye geçirdi içinden Wells, ama etraflıca düşünmeye zaman bulamadan babası araya girdi.

"O raporlar büyük ölçüde abartılı. Daha en az birkaç yıllık oksijenimiz var."

"Ya sonra? Tüm Koloni'ye iniş gemilerine binmelerini emredip, iyi sonuçlanmasını mı umacaksın?"

"Hapisteki çocuk suçluları göndeririz, aynen senin teklif ettiğin gibi. Ama şimdi değil. Son çaremiz olmadan değil. Sektör C14'teki sızıntı kötüleşmediği sürece zamanımız var. İlk mahkûmlar bir yıl içinde gönderilecek."

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan..."

Wells, Yardımcı Şansölye'nin sandalyesinden kalktığını duydu ve hemen sessizce odasına koşup yatağın üzerine çöktü. Tavana bakıyor, duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu. Koloni son nefesini veriyordu. Uzayda sadece birkaç yılları kalmıştı.

İşte şimdi parçalar yerine oturuyordu, neden herkesin suçlu bulunduğunu anlamıştı: Gemide, tüm nüfusa yetecek kadar kaynak yoktu. Korkutucu bir düşünceydi ama daha da kötü bir düşünce, beynine doğru yol alıyordu. Clarke'ın doğum günü altı ay sonraydı. Wells, babasını onu affetmeye asla ikna edemeyeceğini biliyordu. Dünya'ya gönderilmesi onun için ikinci bir şans demekti. Ama göre-

ve bir yıl daha başlamayacaklardı. Eğer bir şey yapmazsa, Clarke ölecekti.

Bunu önlemenin tek yolu görevi hızlandırmak, ilk grubun hemen gönderilmesini sağlamaktı.

Kafasında ürkütücü bir plan şekillenmeye başladı, ne yapması gerektiğini fark edince göğsü sıkıştı. Ama Wells, başka çaresi olmadığını biliyordu. Sevdiği kızı kurtarmak için tüm insan ırkını tehlikeye atmak zorundaydı.

33

Bellamy

Bellamy, ağacın gövdesinden aşağı kayıp yere yapıştı. Kendini iniş gemisinin yanıp kül olmuş iskeleti gibi bomboş hissediyordu. Saatlerdir Octavia'yı arıyordu, ormanı didik didik tarıyor, boğazı acıyana dek adını haykırıyordu ama orman, ona delirtici bir sessizlikten başka bir cevap vermiyordu.

"Selam," diyen bitkin bir ses, düşüncelerini böldü. Bellamy dönüp bakınca Wells'in yavaşça ona doğru yürüdüğünü gördü. Yüzü is lekeleriyle dolmuş, sol kolunun derisi fena halde çizilmişti. "Bulabildin mi?"

Bellamy, başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm," diyen Wells uzunca bir süre, dudaklarını büzüp Bellamy'nin biraz ötesindeki bir noktaya baktı. "Eğer teselli olacaksa, onun burada olduğunu düşünmüyorum. Biraz önce açıklığı baş-

tan aşağı taradık. Herkes zamanında dışarı çıkıp kurtulmayı başarmış... tabii şey hariç..."

"Biliyorum," dedi Bellamy sessizce. "Gerçekten çok üzüldüm dostum. Elinden gelen her şeyi yaptığından eminim."

Wells, yüzünü buruşturdu. "Artık bunun ne anlama geldiğini de bilmiyorum." Bellamy, ona şaşkın şaşkın baktı ama daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Wells ona hafifçe gülümsedi. "Octavia yakında ortaya çıkar. Merak etme." Sonra döndü ve ağır adımlarla açıklığa doğru yürüdü. Açıklıkta birkaç kişi, alevlerden arta kalan bir şeyler bulma umuduyla külleri karıştırıyordu.

Şafak söküyordu ve ortalık pembeye boyanmaya başlamıştı. Bellamy, kendini son birkaç saatte yaşanan dehşetin kâbustan başka bir şey olmadığına inandıracaktı neredeyse. Alevler çoktan sönmüştü ve çimlerin büyük bir kısmı yanmış olsa da, ayaklarının altındaki toprak nemliydi. Alevler, ağaçlara ulaşmamıştı. Ağaçların üzerindeki çiçekler, aşağıdaki trajediden habersiz –ya da buna kayıtsız–, mutlulukla ışığı karşılamak için uzanmıştı. Ama bunun kederin özelliği olduğunu biliyordu Bellamy. Kimsenin sizin ıstırabınızı paylaşmasını bekleyemezdiniz. Acınızı tek başınıza taşımak zorundaydınız.

Çocuklardan birkaçının yangının çıkış nedeni hakkında tartıştığını duydu: Rüzgâr kamp ateşinden bir kıvılcımı çadırlara mı sıçratmıştı yoksa birisi aptalca bir şey mi yapmıştı?

Ama yangının neden çıktığı, Bellamy'nin umurunda bile değildi. Umurunda olan tek şey Octavia'ydı. Canını kurtarmak için kaçarken kayıp mı olmuştu yoksa yangın henüz başlamadan kampı terk mi etmişti? Eğer öyleyse neden yapmıştı bunu?

Sendeleyerek ayağa kalktı, dengesini sağlamak için ağacın gövdesine tutunuyordu. Durup dinlenemezdi; şimdi olmazdı, her geçen saat Octavia'nın tehlikede olması demekken bunu yapamazdı. Şimdi etraf aydınlandığına göre tekrar onu aramaya gidebilirdi. Bu sefer daha da uzağa. Ne kadar sürdüğü önemli değildi. Onu bulana kadar durmayacaktı.

Bellamy, gölgelerin içinden ilerledikçe rahat bir nefes aldı, inanılmaz derecede parlak gün ışığından uzaklaştığı için rahatlamıştı. Yalnız kalınca rahatlamıştı. Ama sonra gözleri ona yaklaşan birine takıldı. Durdu ve yeşil gölgeli karanlığın arasından onu görebilmek için gözlerini kıstı. Clarke'tı bu.

"Hey," dedi boğuk bir sesle. Onun solgun ve yorgun yüzünü görünce midesi kasıldı. "İyi misin?"

"Thalia öldü?" Kız, bunu daha çok soru sorar gibi söylemişti, sanki çocuğun onu bunun doğru olmadığına ikna etmesini istiyordu.

Bellamy yavaşça başını salladı. "Üzgünüm." Clarke titremeye başlayınca Bellamy içgüdüsel olarak onu kollarına aldı. Uzunca bir süre orada öylece durdular, Bellamy Clarke'ın titreyen vücuduna sarılıyordu. Saçlarına doğru "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Sonunda, Clarke doğruldu ve iç çekerek ondan uzaklaştı. Gözlerinden yaşlar aksa da, gözlerindeki parlaklık geri dönmüş, yanaklarına da biraz renk gelmişti. "Kardeşin nerede?" diye sordu, eliyle burnunu silerek.

"Burada değil. Saatlerdir onu arıyorum ama çok karanlıktı. Tekrar aramaya başlayacağım."

"Bekle," diyen Clarke elini cebine attı. "Bunu ormanda buldum. Akıntıyı geçince, dev kayaların oraya doğru," diyerek Bellamy'nin eline bir şey verdi. Çocuğun parmakları tanıdık saten parçasını kavrayınca sesli bir şekilde iç çekti. Bu, Octavia'nın kırmızı kurdelesiydi.

"Bir ağaca mı bağlanmıştı?" diye sordu hafifçe, cevabın ne olmasını umduğundan emin değildi.

"Hayır," dedi Clarke. Kirli yüzü yumuşamıştı. "Yerde gördüm. Bir ara saçından düşmüş olmalı. Dün gece takıyordu değil mi?"

"Sanırım takıyordu," diye cevap verdi Bellamy, hızla hafızasını yokluyordu. "Evet. Uyumadan önce takıyordu."

"Tamam," dedi Clarke, aniden net bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Bu da yangın başlamadan önce kampı terk etmiş demek oluyor. Bak," diye ekledi Bellamy'nin sorgulayıcı bakışına cevaben, "üzerinde kül yok. Alevlerin yakınında olduğuna dair bir iz yok."

"Haklı olabilirsin," dedi Bellamy, kurdeleyi parmaklarının arasında çevirerek. "Sadece yangın başlamadan önce neden ayrıldığını anlamıyorum." Tekrar Clarke'a baktı.

"Sen dün gece revirin dışında değil miydin? Bir şey dikkatini çekti mi?"

Clarke başını salladı, birden yüzünden ne düşündüğü anlaşılmaz olmuştu. "Bir süreliğine oradan ayrılmıştım," dedi, sesi gergindi. "Özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Bellamy. Kurdeleyi cebine attı. "Özür dilemeye fırsatım olmadı. Octavia hakkında başından beri haklıydın. Özür dilerim." Clarke, sadece başını sallayarak onayladı. "Bana kurdeleyi söylediğin için teşekkür ederim. Onu aramaya gidiyorum."

Dönüp gitmeye başladı ama Clarke uzanıp bileğini kavradı. "Ben de seninle geleceğim."

"Bu çok nazikçe bir davranış ama onu aramamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bu, ilaçları bulmaya gitmemize benzemiyor. Biraz zaman alabilir."

"Seninle geliyorum," diye tekrarladı Clarke. Sesi katıydı ve gözlerinde Bellamy'yi ona karşı çıkmakta tereddüt ettiren bir ateş vardı.

"Emin misin?" diyen Bellamy kaşını kaldırdı. "Wells'in bunu duymaktan hoşlanacağını pek sanmıyorum."

"Benden duymayacak. O iş bitti."

Bellamy'nin beyni ağzından çıkmayan sorularla çınlıyordu. "Tamam o zaman." İleri doğru bir adım attı ve Clarke'a onu takip etmesini işaret etti. "Ama seni uyarmalıyım... Bir ara muhtemelen tişörtümü çıkarırım." Arkasına baktı ve Clarke'ın yüzünde bir gülümseme belirdiğini gördü. O kadar küçüktü ki, ağır yaprakların arasından süzülen ışığın bir hilesi bile olabilirdi.

34

Glass

Koloni, gecenin biri için bile tuhaf bir şekilde sessizdi. Glass, sadece yerdeki mavi acil durum ışıklarının loş parlaklığıyla aydınlanan karanlık koridorlar boyunca hızla ilerlerken başka hiç kimseyi görmedi.

Annesi en sonunda yatınca daireden sıvışmıştı ve şimdi de annesinin uyanıp onun yokluğunu fark edeceği düşüncesini aklından çıkarmaya çalışıyordu. Acı ve dehşet, iki senedir sayısız kez olduğu gibi kadıncağızın zarif çehresini buruşturacaktı. Glass, annesine yaşattığı acılar nedeniyle kendini asla affetmeyecekti ama başka çaresi yoktu.

Walden'a gitmeliydi. Ve Luke'a.

F güvertesine iniş bölümünde durup ayak sesleri duyabilmek için kulak kesildi ama kendi düzensiz solumasından başka hiçbir şey duyamadı. Ya muhafızlar Phoenix'in başka bir yerinde nöbetteydi ya da hepsi, Phoenixlilerin ciğerleri

için ayrılmış havayı daha fazla tüketmemeleri için Walden ve Arkadya'ya gönderilmişti.

Glass yabancı koridordan aşağı indi, gözleri havalandırma boşluğunun gümüş rengi ışıltısını aradı. Geminin neredeyse en altında yer alan F güvertesi, çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Glass'ın iniş gemisinden kaçtıktan sonra sürünerek içinden geçtiği havalandırma boşluğu, Walden'daki F güvertesine çıkıyordu. Aynısının Phoenix'te de geçerli olacağını umuyordu. Yavaşça yürüyerek duvarlarda bir boşluk aradı. Duyduğu dehşet, attığı her adımla artıyordu. Ya plan hakkında yanılıyorsa, ne olacaktı? Belki havalandırma boşluğu bir zamanlar Walden ve Phoenix'i birbirine bağlıyordu ama ya uzun zaman önce doldurulduysa ne yapacaktı?

Sonra gözüne bir metal parıltısı takıldı ve heyecanlanıp rahatladı. Çabucak parmak ucunda yükseldi ve ızgaranın ucuna uzanmaya çalıştı ama çok yüksekteydi. Hayal kırıklığıyla iç çekerek, dönüp koridora bir göz attı. Kapıların hiçbirinde işaret yoktu ama retina tarayıcılarla korunuyor gibi görünmüyordu. En yakınındaki kolu tutup hızla çekti. Kapı, bir iniltiyle açılınca içerideki siyah malzeme dolabı ortaya çıktı.

Glass'ın gözleri, ufak bir varile takıldı. Varili yuvarlayarak koridora çıkardı ve onu tabure gibi kullanıp ızgarayı çıkararak kendini gölgeli boşluğa çekti.

Glass, bir an kaçarken diğer hava boşluğunda nasıl süründüğünü hatırladı ve metal duvarların nasıl üstüne üstüne

geldiğini düşünüp hafifçe titredi. Sonra da elini arka cebine attı. En azından bu kez el fenerini getirmişti. Cılız ışık huzmesini ileriye doğrulttu, ama uçsuz bucaksız hava boşluğundan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Er ya da geç bitecekti; Glass bunu biliyordu. Sadece oraya ulaşmadan havasının tükenmemesini umuyordu. Eğer ölecekse, Luke'un kollarında ölmek istiyordu.

***

Walden'daki manzara beklediğinden farklıydı. Işıklar her zamanki gibi çalışıyordu ve Luke'un dairesine doğru aceleyle ilerlerken etrafta hiç muhafız görmemişti. Bir an için umutlandı. Belki de annesi yanılıyordu. Phoenix'teki panik, yalnızca bir yanlış anlaşılmaydı. Ama merdivenleri tırmanırken soluklanmak için durduğunda göğsünde artan bir sıkışma hissetti. Luke'u görmek için can atması belki kalbinin hızla atmasını açıklayabilirdi ama Glass gerçeği göz ardı edemeyeceğini biliyordu. Walden'daki oksijen, şimdiden bitmek üzereydi.

Luke'un katına doğru döndüğünde yavaş hareket etmeye, derin derin nefes almadan nabzını sabit tutmaya çalıştı. Koridor, alçak sesle konuşan yetişkinlerle doluydu. Koridorda bir aşağı bir yukarı koşuşturan çocuklara endişeyle bakıyorlardı. Çocuklar bu kadar geç bir saatte yataklarından kalktıkları için o kadar heyecanlılardı ki, nefes alıp vermekte zorlandıklarının farkında değillerdi. Glass, oksijenin tükenmemesi için ailelere *çocuklarınıza*

uslu durmalarını söyleyin, demek istedi. Ama bu yalnızca daha fazla panik yaratmaya yarardı ve zaten yapabilecekleri bir şey yoktu.

Glass, Luke'un kapısını çalıyordu ki çocuk onu içeri çekip kollarına aldı. Bir an, tek farkında olduğu şey Luke'un bedeninin sıcaklığı ve ağırlığıydı. Ama birbirlerinden ayrılınca, çocuğun gözlerindeki şok ve endişenin neşeyle mücadele ettiğini gördü. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu Luke, elini, onun gerçek olduğuna inanmak için kanıt arıyormuşçasına kızın yanağında gezdiriyordu. Kapalı kapıya baktı ve konuşmaya devam etmeden önce sesini alçalttı. "Burası güvenli değil."

"Biliyorum," dedi Glass sessizce. Elini, Luke'un eline götürdü.

"Buraya nasıl gelebildiğini bilmiyorum ama geri dönmen gerek," dedi Luke başını sallayarak. "Phoenix'te yaşama şansın buradakinden daha fazla."

"Sensiz geri dönmüyorum."

Luke, onu kanepeye götürdü ve iç geçirip kucağına çekti. "Dinle," dedi, kızın saçının bir tutamını parmağına dolayarak, "eğer muhafızlar bizi Phoenix'e gizlice girmeye çalışırken yakalarlarsa beni vururlar, sonra da muhtemelen seni vururlar." Yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. "Bizi bunun için eğitiyorlar, Glass. Hiç açıkça söylenmedi ama... biz büyük bir olayın yaklaştığını hissediyorduk. Bize, ne yapılması gerektiği hakkında tatbikatlar yaptırıldı." Gözlerini tekrar açtığında bakışları, Glass'ın önceden hiç görme-

diği soğuk bir öfkeyle doluydu. Glass'ın yüzündeki endişeyi görmüş olmalıydı çünkü ifadesi yumuşadı. "Ama bu, senin endişelenmeni gerektiren bir şey değil. Sana hiçbir şey olmayacak. Ve benim umurumda olan tek şey bu."

"Hayır," dedi Glass, kendi sesinin sertliğinden irkilerek. "Bana bir şey olmayacağı falan yok." Luke suratını astı ve konuşmak için ağzını açtı ama Glass sözünü kesti. "Senin burada tek başına olduğunu bilmek, beni öldürür. Öldürür," diye tekrar etti. Bir anda çılgına dönmüş, nefes nefese kalmıştı. "Ve eğer ölmem gerekiyorsa, burada seninle ölmek istiyorum."

"Şşş," diye mırıldandı Luke, Glass'ın başının arkasını okşuyordu. "Tamam, tamam." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Şu an yapabileceğimiz en kötü şey, tartışarak oksijenimizi bitirmek."

"Korkuyor musun?" diye sordu Glass, uzun bir sessizlikten sonra.

Luke, ona dönüp başını salladı. "Hayır." Parmağını Glass'ın çenesine götürüp onunla göz göze gelmek için yukarı kaldırdı. "Seninleyken asla korkmuyorum." Uzanıp onu hafifçe öptü. Glass titredi, Luke'un nefesi, tenini ürpertiyordu.

Kız gülümseyerek geri çekildi. "Bu yaptığımız oksijen israfı değil mi?"

"Tam tersi," diye fısıldadı Luke onu tekrar kendine çekerek. "Oksijen tasarrufu yapıyoruz." Ağzı tekrar ağzına değdi ve öpüşü derinleştikçe Glass dudaklarını araladı.

Elini Luke'un kolunda gezdirdi ve çocuk irkilince gülümsedi. Ondan ayrılmadan, Luke'un gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Kendine, Luke'un garip bir şekilde çok hızlı atan nabzının, dokunuşuna bir tepki olduğunu söylüyordu. Dudakları önce Luke'un çenesine, sonra da boynundan aşağıya kaydı. Göğsüne gelince durdu. Kaburgalarının üstünde dövmeler vardı. Glass'ın midesini altüst eden iki tarih.

"Sorun nedir?" diye sordu Luke, doğrularak.

Glass parmağını dövmeye doğru uzattı ama sonra birden elini çekti, dövmeye dokunmaya korkmuştu. "Nedir bu?"

"Ah." Aşağı bakınca Luke'un yüzü asıldı. "Sana söyledim sanıyordum. Carter'ın şerefine bir şeyler yapmak istemiştim." Sesi uzaklaşmıştı. "Bu tarihlerden biri onun doğum günü, diğeri de idam edildiği gün."

Glass, ikinci tarihteki rakamlara bakarken zar zor omzunu silkebildi. Carter'm öldüğü günü hatırlamak için bir dövmeye ihtiyacı yoktu. O tarih, Luke'un göğsüne kazındığı kadar açık ve net bir şekilde Glass'ın beynine de kazınmıştı.

Glass, dizlerini göğsüne çekerek inledi. Karyolasındaki çarşaflar buruşmuş ve terden ıslanmıştı. Çok susamıştı ama akşam yemeği tepsisini ve akşamlık su payını getirmelerine saatler vardı. Koloni'deki diğer her yerde suyun pay edildiğinden habersiz, mutlu mesut geçirdiği yılları andı.

Kısa bir bip sesi, ardından da ayak sesleri duyuldu. Glass zonklayan başını yastıktan kaldırıp kapıda birini görünce yüzünü buruşturdu. Kapıdaki bir muhafız değildi. Şansölye'ydi.

Glass doğruldu ve ıslak saçının bir tutamını yüzünden çekti. Bakışlarını tutuklanmasını emreden adamın gözlerine dikerken kendini bir öfke patlamasına hazırladı ama acı ve bitkinliğin etkisiyle karşısında Konsey'in başını değil, en iyi arkadaşının babasının endişeli yüzünü gördü.

"Merhaba, Glass," diyen Şansölye, karyolanın diğer tarafını işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Glass, bitkinlikle başını salladı.

Şansölye iç çekerek oturdu. "Olanlar için özür dilerim." Hiç görünmediği kadar bitkin görünüyordu. Karısının öldüğü zamankinden bile daha kötü. "Senin zarar görmeni istememiştim."

Glass, düşünmeden elini karnına götürdü. "Zarar gören ben değilim."

Şansölye bir an gözlerini kapatıp şakaklarını ovdu. İnsanların arasında asla yorgunluğunu veya hayal kırıklığını göstermezdi ama Glass bu yüz ifadesini, adamı evindeki çalışma odasında çalışırken gördüğü birkaç seferden hatırlamıştı. "Umarım başka seçeneğim olmadığını anlarsın." Sesi katılaştı. "Bu Koloni'nin yasalarını korumak için bir yemin ettim. Söz konusu suçlu, oğlumun en yakın arkadaşı diye görmezden gelme lüksüm yok."

"Buna inanma ihtiyacınızı anlıyorum," dedi Glass, sesi ifadesizdi.

Şansölye'nin yüzü sertleşti. "Bana bebeğin babasının kim olduğunu söylemeye hazır mısın?"

"Bunu niye yapayım? Onu da benim gibi buraya tıkasınız diye mi?"

"Çünkü kanun böyle." Şansölye ayağa kalktı ve ona doğru birkaç adım attı. "Çünkü babanın da eşit ceza almaması adil değil. Ve çünkü müfettişlerimin retina tarayıcılarını inceleyip zamanını nerelerde geçirdiğini öğrenmesi çok uzun sürmez. Onu her hâlükârda bulacağız. Ama bize yardım edersen yeniden yargılanmanda affedilme şansın çok daha fazla olur."

Göz göze geldiler, Glass başını çevirdi. Luke'un gecenin bir yarısı sürüklenerek götürüldüğünü, muhafızlara neler olduğunu anlatmaları için yalvarırken yaşadığı dehşeti düşünerek yüzünü buruşturdu. İğneyi göğsüne saplamadan önce sadece acıyı sindirmesi için zaman verip, ona doğruyu söylerler miydi? Yoksa korkunç bir hatanın kurbanı olduğuna inanarak mı ölürdü?

Buna izin veremezdi.

Ama Şansölye haklıydı. Konsey, onun suç ortağını bulana kadar durmayacaktı. Eninde sonunda muhafızlardan biri Glass'ın hareketlerinin izini Walden'a, Luke'un katına; hatta belki de dairesine kadar sürecekti.

Glass, yavaşça Şansölye'ye döndü, ne yapması gerektiğini biliyordu. Nihayet konuştuğunda, sesi bir idam kararı gibi soğuktu.

"Bebeğin babası Carter Jace'ti."

Koridordan tiz bir gıcırtı geldi. Glass, doğrulup karanlıkta kulak kesildi. Göğsünde bir panik yumağı hissetti. Gemi inliyormuş gibi bir ses geliyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Luke, çabucak ayağa kalkıp. Ses tekrar duyuldu, ardından da duvarları titreten bir gümbürtü... "Hadi gidelim."

Koridor hâlâ insanlarla dolu olmasına rağmen çocuklar artık susmuştu. Işıklar göz kırpıp duruyordu. Komşusuna doğru kalabalığı yararlarken Luke, Glass'ın elini sıkıca tuttu. Komşusu, Luke'a Glass'ın duyamadığı bir şeyler fısıldarken yüzü çok ciddiydi. Glass, onun ne dediğini duyamamıştı fakat iyi bir şeyler olmadığını ifadesinden anlamıştı. Sonra yanlarına biri daha gelince Glass derin bir nefes aldı.

Camille'di bu. Glass'ı görünce gözlerini kıstı.

Glass başını çevirdi, şu anda Camille'e bakamazdı. Olayların gelişiminden ötürü suçluluk duyuyordu. Öteki kızı ondan nefret ettiği için suçlayamazdı.

Bir grup çocuk, alçak ve endişeli seslerle konuşan ailelerinin yanında, yerde toplanmıştı. Küçük kızlardan birinin dudakları hafifçe morarmıştı, elini sıkıca tuttuğu çocuk da nefes almakta zorlanıyordu.

Işıklar bir kez daha cızırdayıp tamamen söndü. Etraf aniden zifiri karanlığa gömülünce şaşkın homurtular yükseldi. Phoenix'in aksine Walden'da acil durum ışıkları yoktu.

Luke, Glass'ı belinden kavrayıp kendine çekti. "Bize bir şey olmayacak," diye fısıldadı kulağına.

Ama sonra, gölgelerin arasından başka bir ses geldi. Camille aralarına sızmıştı ve şimdi Glass'ın öbür yanında dikiliyordu. Luke'un duyamayacağı bir şekilde "Ona sen mi söylersin, ben mi?" dedi.

Glass ona döndü, şaşırmıştı ama Camille'in yüzündeki ifadeyi seçemiyordu. "Neden söz ediyorsun?"

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Arkadaşının senin yüzünden öldüğü gerçeğini."

Glass irkildi, Camille'i göremese de sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

"Sırrını biliyorum. Carter'a ne yaptığını biliyorum."

35

Clarke

Saatlerdir yürüyorlar, arazinin her bir santimini katederek ormanda daireler çiziyorlardı. Clarke'ın bacaklarının arkası yanıyordu, ama bu his hoşuna gidiyordu; fiziksel acının onu düşüncelerinden uzaklaştırması güzeldi. Revir çadırının kenarlarını saran alevler... Wells'in onu kelepçe gibi saran elleri... çadır yıkılırken duyulan mide bulandırıcı çatırtı.

"Hey, bu tarafa bak." Clarke dönünce Bellamy'nin, Octavia'nın kurdelesini bulduğu yerin yakınlarında diz çöktüğünü gördü. Çamurun içindeki, ayak izine benzeyen bir şeye dikkatle bakıyordu. Bellamy bir iz sürücü değildi, ama izlerden orada bir boğuşma yaşandığı kolayca anlaşılıyordu. İzleri bırakan her kimse ormanda hoş bir gezintiye çıkmamıştı.

"Birileri koşmuş ya da bir kavgaya karışmış gibi görünüyor," dedi Clarke yavaşça. Cümlesini bitirmeye çekinmişti;

birisi sürüklenerek götürülmüştü sanki. Octavia'nın kaçtığını varsaymışlardı... ama ya kaçırıldıysa ne olacaktı?

Kaşlarını çatan Bellamy'nin de aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. Yanma eğilip diz çöken Clarke, "Fazla uzakta olamaz," dedi. "Onu bulacağız."

"Teşekkür ederim," diyen Bellamy ayağa kalkarken başını salladı ve yürümeye devam ettiler. "Ben... ben burada benimle olduğun için mutluyum."

Onlara saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca ağır adımlarla yürüdüler, güneş doğdu, sonra da gökyüzüne gömüldü. Çizdikleri daire genişledikçe, Clarke ormanın ucuna yaklaştıklarını anlayabiliyordu. Ağaçların arasında bir açıklık görünce durdu. Burada daha fazla ağaç vardı, ama bu ağaçlar ormandakilerden daha farklı görünüyorlardı. Kocaman, eğri büğrü gövdeleri ve yeşil yapraklarla örtülmüş kalınca dalları vardı. Dallardan yuvarlak, kırmızı meyveler sarkıyordu. Bunlar elmaydı.

Clarke, elma ağaçlarına yaklaştı, Bellamy de hemen arkasındaydı. "Bu çok tuhaf," dedi yavaşça. "Ağaçlar çok düzenli bir şekilde büyümüş, tıpkı bir meyve bahçesine benziyor." Ona en yakın ağaca doğru yürüdü. "Ama gerçekten bu kadar yıl ayakta kalmış olabilirler mi?"

Ağaçlar tepesinde yükselse de, en alçak dalı yere oldukça yakındı. Parmak ucunda yükselen Clarke, elmalardan birini kolayca kopardı. Sonra dönüp elmayı Bellamy'ye fırlattı ve bir tane daha koparmak için uzandı.

Kopardığı elmayı yakından inceledi. Gemideki güneş

enerjisi tarlalarında meyve yetiştiriyorlardı ama bu elmalar onlara hiç benzemiyordu. Kabuğu yalnızca kırmızı değildi; içinden pembe-beyaz çizgiler geçiyordu ve daha önce hiç duymadığı bir koku yayıyordu. Elmadan bir ısırık aldı ve suyu çenesine akarken nefesi kesildi. Bir şey aynı anda nasıl hem tatlı hem de ekşi tat verebilirdi? Clarke, bir anlığına kendini, Dünya'da olup biten her şeyi unutup bu heyecana yenik düşmeye bıraktı.

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu Bellamy, Clarke da ona baktı. Kız elma yemekle meşgulken o, kopmuş dalları kullanarak ağaçların arasındaki mesafeyi ölçüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun tadının ne kadar güzel olduğundan başka bir şey düşünmüyordum," diye itiraf etti Clarke, dudaklarına bir tebessümün yayıldığını hissetti. Ama Bellamy gülmedi, ona takılmadı da. Sadece aşırı derecede düzenli görünen ağaçlara bakıp durdu.

"Bunlar Felaket'ten geriye kalmamış ve bir anda böyle büyümemişler," dedi yavaşça, sesi merak ve korku doluydu. O daha sözünü bitirmeden, Clarke ne diyeceğini biliyordu. Göğsü korkuyla sıkıştı. "Bunları birileri dikmiş."

36

Wells

"Bu daha iyi olmuş mu?"

Wells, arkasına dönünce Asher'ı gördü. Arkadyalı çocuk, kesmekte olduğu odunu işaret ediyordu. Çimin üzeri, birkaç kez yanlış başlanan kesmeler sonucu atılan odun parçaları ve talaşlarla doluydu, ama bu seferki, gerçekten umut vadediyordu.

"Kesinlikle," diyen Wells başını salladı ve ellerini oduna oyduğu çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Sadece hepsinin aşağı yukarı aynı derinlikte olmasına dikkat et, yoksa yerlerine oturmazlar." Wells ayağa kalkarken Graham, erimiş bir branda parçasını açıklığın ortasında giderek büyüyen kurtarılmış erzak yığınına doğru taşıyarak yanından geçti. Duruşunu dikleştiren Wells, ondan alaylı ya da küçümseyici bir söz bekledi ama Graham gözlerini karşıya dikmiş halde, tek kelime etmeden yoluna devam etti.

Yangın, çadırlarını yok etmişti ama aletlerin çoğu ve ilaçlar sağlam kalmıştı. Kalıcı ahşap yapılar inşa etmek, Wells'in fikriydi. Bunu yapmak, kitaplarda göründüğünden bin kat daha zordu ama nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini yavaş yavaş çözüyorlardı.

Waldenli bir kız, "Wells!" diye seslenerek yanına koştu. "Hamakları nasıl asacağız? Eliza çatı kirişlerinden asılacağını söylüyor ama onlar birkaç gün daha hazır olmayacak, değil mi? Bir de, düşündüm ki..."

"Birkaç dakika sonra oraya gelirim, tamam mı?" dedi Wells, sözünü keserek. Yuvarlak yüzlü kız, ona incinmiş gibi baktı. "Eliza ve sen eminim çok iyi bir iş çıkarıyorsunuzdur," diye ekledi Wells ona hafifçe gülümseyerek. "Birazdan geleceğim."

Başını sallayıp hızla uzaklaşan kız, hâlâ dokunulamayacak kadar sıcak görünen erimiş çadır direği yığınının arasında gidip geldi.

Etrafına bakan Wells, ağaçlığın kenarına doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Yavaş hareket ediyordu, göğsündeki ağırlık, organlarına sıçrıyordu sanki; her adımını zahmetli ve acılı hale getiriyordu. Ormanın ucuna gelince durdu ve serinlemiş havayı iyice ciğerlerine çekip gözlerini kapadı. Burası, Clarke'ı Dünya'da ilk kez öptüğü yerdi ve bunun hayatında son kez olduğuna emindi.

Clarke'ın ondan nefret ettiğini, onu görmeye bile tahammül edemediğini bilerek olabilecek en kötü acıyı yaşadı-

ğından emin olduğunu düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Onun Bellamy ile gittiğini görmek, Wells'i mahvetmişti. Kız, eşyalarından geri kalanları almaya geldiğinde onun olduğu tarafa bakmamıştı bile. Sadece Bellamy'nin peşinden ormana gitmeden önce grubun geri kalanını başıyla sessizce selamlamıştı.

Keşke Wells'in Dünya'da onunla birlikte olabilmek için neler yaptığını bilseydi. Her şeyi tehlikeye atmıştı. Ve hepsi boşunaydı.

Wells, gözlerini retina tarayıcıya yaklaştırıp uzun adımlarla kapıdan geçerken, muhafızlar ona sadece şöyle bir baktılar. Sektör C14'e giriş çok kısıtlıydı, ama subay üniforması, anlamlı yürüyüşü ve tanınan yüzü Koloni'nin hemen hemen her yerine girmesini sağlıyordu. Şimdiye dek statüsünü hiç kullanmamıştı. Babasının Yardımcı Şansölye ile yaptığı konuşmayı duyduktan sonra Wells'in içinde bir şeyler kopmuştu.

Planı tehlikeli, aptalca ve inanılmaz derecede bencilceydi ama umurunda bile değildi. Clarke'ın idam odası yerine Dünya'ya gönderildiğinden emin olmalıydı.

Wells, sadece cılız acil durum ışıklarıyla aydınlatılan boş ve dar merdivenden koşarak indi. Rutin kontroller dışında kimse hava kilidine gelmezdi ve Wells bakım dosyalarına gizlice girip çizelgelere bakmıştı. Orada tamamen yalnız olacaktı.

C14'teki hava kilidi, bu gemiye özeldi. Mühendislerin sürekli bakımına karşın, üç yüz yıl boyunca şiddetli ısıya ve uzayın UV ışınlarına maruz kalınca bozulmaya başlamıştı. Uçlarında minik çatlaklar ve üzerine daha yeni parçaların eklendiğini gösteren parlak, kare şeklinde "yamalar" vardı.

Wells, pantolonunun beline sıkıştırmış olduğu penseleri almak için arkaya uzandı. Her şey yolunda gidecek, dedi kendi kendine, elleri titriyordu. Zaten hepsi buradan tahliye edilecekti. Ama yine de aklının bir köşesinde, herkese yetecek kadar iniş gemisi olmadığını biliyordu. Ve onları kullanma zamanı geldiğinde neler olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bu, babasının sorunuydu; onun değil.

Uzanıp hava kilidinin gevşek uçlarını kaldırmaya başladı. Hafifçe gelen tıslamayı duyunca yüzünü buruşturdu. Sonra döndü ve merdivenlerden yukarı hızla koştu, midesinde dolup taşan korkuyu görmezden gelmeye çalıştı. Durup ne yaptığını düşünmeye dayanamazdı ama merdivenlerden aşağı aceleyle inerken kendine, yapması gerekeni yaptığını söyledi.

Wells, bitkin bir hâlde ayağa kalktı. Hava kararmaya başlıyordu ve yeni kabinlerde daha yapılacak çok iş vardı. Bir sonraki fırtınadan önce barınakların en azından bazılarını bitirmiş olmalılardı. Kampa yaklaşırken, Clarke'ın yanına yeterince battaniye alıp almadığını merak ediyordu. *Acaba sıcaklık düştüğünde üşür mü*, diye düşünürken Asher arkasından yaklaştı ve onu yeni bir soru yağmuruna tutmaya

başladı. Budanmış odunlardan birini tutmuş, görünüşe göre büyüklüğü ve şekli konusunda Wells'in fikrini almak istiyordu.

Wells, kendi düşünceleriyle fazlasıyla meşgul olduğundan Asher'ın dediklerini duymamıştı. Çadırlara doğru yan yana yürürlerken, çocuğun ağzının oynadığını görüyordu ama kelimeler Wells'in kulağına ulaşmıyordu.

"Dinle," diye başladı Wells, Asher'a bunların sabaha kalabileceğini söylemeye hazırlanıyordu. O anda yüzünün önünden hızla bir şey geçti. Çat! diye korkunç bir ses geldi ve Asher geriye doğru uçtu. Yere düşerken ağzından kanlar fışkırıyordu.

Wells dizlerinin üzerine çöküp *"Asher!"* diye bağırdı, gözleri, önündeki görüntüye bir anlam vermekte zorlanıyordu. Çocuğun boynundan dışarıya bir ok uzanıyordu.

Aklma gelen ilk, çılgınca düşünce, bunu Bellamy'nin yaptığı oldu. Aralarında böyle atış yapabilen tek kişi oydu.

Wells, bağırarak kendi etrafında döndü ama arkasındaki Bellamy değildi. Belli belirsiz bir dizi siluet tepenin altında duruyordu, batan güneş arkalarındaydı. Şok ve dehşet, damarlarında hızla gezinirken nefesi kesildi. Aniden kampı kimin yaktığı da Octavia'yı kimin kaçırdığı da belli olmuştu. Bunu yapan, Koloni'den birileri değildi.

Yüz kişi, gezegene üç yüz yıldır adım atan ilk insanlar olabilirlerdi ama yalnız değillerdi.

Bazıları, Dünya'yı hiç terk etmemişti.

İNSANLIĞIN GELECEĞİ ONLARIN ELİNDE

Yaşanan nükleer felaket Dünya'nın sonunu getirmiş,
bu büyük felaketten sağ kurtulan insanlar 300 yıl boyunca Dünya'nın
yörüngesindeki bir uzay gemisinde varlıklarını sürdürmüştür.

Tükenmeye yüz tutan kaynaklarla koloniyi
ayakta tutmaya çalışan yöneticiler, nüfusu kontrol altında tutmak için
en sert tedbirleri almakta, hafif suçlar için bile
idam cezası uygulanmaktadır. Öyle ki çocuk suçlular
on sekiz yaşına geldiklerinde idam edilmektedir. Ama
ölümlerini bekleyen bu gençlerin artık çok önemli bir görevi vardır.
Gözden çıkarılmış genç suçlulardan oluşan
100 kişilik bir ekip, geçen zaman içinde yerleşime
hazır hale gelip gelmediğini test etmek için Dünya'ya gönderilecektir.

Koloninin geleceği, onların elindedir. Bu onlar için
ya ikinci bir şans ya da bir intihar görevi olacaktır.
100 ekibi farklılıklarını, geçmiş hesaplaşmalarını
bir kenara bırakıp birleşmeli ve bilinmezlerle dolu Dünya'da
hayatta kalmaya çalışmalıdır.
Ama ihanetler, sırlar, henüz bitmemiş ve yeni başlayan aşklar
bir bir gün yüzüne çıktıkça bir arada kalmaları
gittikçe zorlaşacaktır.

₺17.00

ISBN 978-975-999-761-8

9 789759 997618

Key Artwork © Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.